

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY Bestselling Author

Tara Sivec *and* Andi Arndt

Heidi's Guide to Four Letter Words

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Heidi's Guide to F Letter Words

TARA SIVEC -** ANDI
ARNDT

Heidi'nin Dört Harfli Kelimeler Rehberi

Telif Hakkı © 2019 Tara Sivec ve Andi Arndt

Kindle Edition

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, yazarların yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan her türlü benzerlik tesadüfidir ve yazarlar tarafından amaçlanmamıştır.

Lisans Bildirimi

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın.

Bu yazarların sıkı çalışmalarına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Yasal Uyarı

Bu bir yetişkin kurgu eseridir. Yazarlar, içinde yer alan hiçbir davranışı onaylamamakta veya göz yummamaktadır. Konu küçükler için uygun olmayabilir. Bahsi geçen tüm ticari markalar ve telifli ürünler ilgili sahiplerinin mülkiyetindedir.

Düzenleyen: KD Robichaux

facebook.com/YazarKDRobichaux

İç Tasarım by Paul Salvette, BB eBooks

bbebooksthailand.com

İçindekiler

Başlık Sayfası

Telif Hakkı Sayfası

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Sonsöz

Teşekkür

Önsöz

"
HERKESE MERHABA! Heidi'nin İndirimli Erotika Podcast'inin on numaralı bölümüne HOŞ GELDİNİZ. Son zamanlarda yeni bir şey yüklemediğim için gerçekten üzgünüm, ama söz veriyorum tüm yorumlarınızı okuyordum. Sadece... küçük bir şey yaşıyordum ve biraz zamana ihtiyacım vardı. Bugün farklı bir şey yapacağım, umarım-" Annem ön kapıdan içeri dalınca yerimde zıplıyorum.

"Selam, tatlım! Sana yemek getirdim. Şunları önümden çekeyim," diyor ve sehpanın üzerindeki notlarımı önümden kaydırıyor.

"Anne! Bir podcast kaydının ortasındayım. **Kapıyı çalmayın, zili çalmayın ya da rahatsız etmeyin yazısını** görmedin mi? Ön kapıdaki **kayıt devam ediyor yazısını** görmedin mi?"

"Uff da! Tabii ki tabelayı gördüm. Belli ki annen için değildi. Özellikle de sana patatesli hotdish getirdiğinde. Bugün süpermarketteydim ve Shirley'e rastladım. Shirley'i kiliseden hatırlıyor musun? Bana kıymada indirim olduğunu söyledi. Kilosunu 93 sente indirdiklerine inanabiliyor musun? Ben de garajdaki dondurucuya koymak için birkaç kilo kıyma aldım ve sonra babanın Pazar öğleden sonraları çocuklarla poker oynarken yemeyi sevdiği mini dondurulmuş pizzalardan kalmadığını söylediğini hatırladım. Dondurulmuş pizza reyonundaydım ve dondurulmuş mısırın indirimde olduğunu gördüm. Biliyorsunuz, ben sadece Wilson Yolu üzerindeki Hastings Çiftliği'nden taze mısır almayı severim, ama kış için dondurucuda biraz bulundurmak güzel ve böyle iyi bir fırsatı kaçıramazsınız, bu yüzden on torba aldım. Dondurucu bölümünde bir aşağı bir yukarı dolaşıp daha iyi fırsatlar aradım ve sonra Carrie'ye rastladım. Okulda birlikte çalıştığın Carrie'yi hatırlıyor musun? Çok nazikti, nasıl olduğunu ve neler yaptığını sordu. Ona yaptığın küçük gösteriden ve seninle ne kadar gurur duyduğumuzdan bahsetmeye başladım.

toplum içinde asla tekrarlayamayacağım şeyler söyledim. İşte bu yüzden buradayım!"

"Bu neden burada olduğunu hiç açıklamıyor," diye cevap veriyorum, annemin tek bir nefes bile almadan bu kadar uzun bir hikayeyi nasıl anlatabildiğini hala merak ediyorum.

Ofluyor. "Sanki beni dinlemiyorsun bile, Heidi. Dondurulmuş patates kızartması indirimdeydi. Bu küçük kayıt işiyle uğraşırken o kadar meşgul oluyorsun ki yemek yemeyi unutuyorsun, ben de tüm hayranlarının hoşuna gidecek bir şeyler getirmenin iyi olacağını düşündüm. Patatesli sosisimi herkes sever."

Ona yatıştırıcı bir gülümseme veriyorum. "Anne, gerçekten çok tatlısın ama bu işler böyle yürümüyor. Her şeyden önce, bir sürü dinleyicim var. Bir hotdish onları doyurmaya yetmez."

Endişelerimi gidermek için elini salladı. "Sorun değil. Arabada yedi tane daha tater tot hotdish var. Gidip onları getireyim. Her zaman misafirlerini doyuracak kadar yemeğin olmalı. Jöle salatası ya da en azından peynir topu bile hazırlamadığına inanamıyorum. Kendini bulmak için bir görevde olduğunu biliyorum ama bu yetiştirilme tarzını ve sana öğrettiğim tüm görgü kurallarını unutman gerektiği anlamına gelmez."

Ona bir süre boş boş bakıyorum ve sonra açıklamaya çalışıyorum. "Anne, seni seviyorum ama evde misafir olmayacak. Bunların hepsi bilgisayarda yapılıyor ve daha sonra insanların istedikleri zaman dinlemeleri için internette yayınlanıyor. Dinleyicilerim podcast kaydımı izlemek için evime gelmiyor, bu yüzden hotdish, jöle salatası ya da peynire ihtiyaçları yok. Bu insanlar sokağın karşısında ya da bir blok ötede yaşamıyor. Her yerde yaşıyorlar."

"Size çok yakın oturan ve benim patatesli sosisli yemeğimi sevebilecek bir dinleyici tanıyorum." Dudaklarını büzüyor ve mükemmel manikürlü bir kaşını kaldırıyor.

"Şu anda onun hakkında konuşmuyoruz. O küçük sorunu nasıl çözeceğimi hâlâ bulamadım, o yüzden şu anda arka planda kalacak," diye mırıldanıyorum.

Tater tots'un üzerindeki folyoyu geri çeviriyor ve o bana vurmadan önce uzanıp parmaklarımla bir tane kapıyorum. "İyi o zaman. O zaman bu akşam kaydedeceğin podcast şeysinde ne hakkında konuşuyorsun?"

"Bir grup yeni dinleyicim ve bir süredir benimle birlikte olan bazı dinleyicilerim olduğu için, olan biten her şeyi özetlemenin iyi olacağını düşündüm, böylece sadece bir sürü şeyi dışarıda bıraktığım rastgele podcast saçmalıklarımı değil, tüm hikayeyi öğrenebilirler. En baştan başlayacağım ve onlara her şeyi anlatacağım. Bence her şeyi bilmeyi hak ediyorlar."

"Demek size çok yakın oturan yakışıklı bir beyefendiden bahsedeceksiniz. Bekle, bir sandalye çekip rahatlamama izin ver. Çatalları ve tabakları getirdim, böylece patates kızartmasını yemek için mutfağa gitmemize bile gerek kalmayacak." Kolundan sarkan plastik market poşetini açıyor.

Başımı sallamaya başladım bile. "Anne, ben podcastimi kaydederken burada olamazsın."

Kaşları çatılıyor. "Peki neden? Sana bir-" "Eğer bir kez daha tater tot hotdish dersen...."

Masamın önündeki tekerlekli bilgisayar sandalyemin arkasından tutup sehpanın yanına oturtuyor ve peynirli kızarmış patatesleri iki tabağa paylaştırıp birini çatalla birlikte önüme koyuyor. "Ben burada yokmuşum gibi davran. Cep telefonumdaki video kaydetme zimbirtisini nasıl kullanacağımı gösterebilir misin? Bunu hatırlamak ve kilisedeki hanımlara göstermek istiyorum. Ünlü kızım, tüm hayranlarıyla konuşuyor. Biri ararsa, telefonu ben açıp size bağlayabilir miyim?"

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu canlı bir radyo programı değil anne. İnsanlar aramıyor. Eğer orada oturacaksan, sessiz olmalısın. Zaten tüm bu konuşmayı düzenlemek için yeterince işim olacak. Başa döndüğüm için müstehcen şeylerden bahsetmek zorunda kalacağım, çünkü artık bu podcast'in temelde böyle başladığını ve adının neden Heidi'nin İndirimli Erotika'sı olduğunu biliyorsun."

Kaşlarını tekrar kaldırıyor. "Ne kadar edepsiz şeylerden bahsediyoruz? "Altıncı bölüm edepsiz," diye cevap veriyorum.

Skandala uğramış görünüyor. "Aman Tanrım. Bu onun-"

"Evet."

"Ve sonra o şeyi yaptı-"

"Evet."

"Bunu atlatmak için birkaç tane daha tater tot hotdish'e ihtiyacım olabilir. Kirli kısımlara geldiğinde bana bir işaret ver. Ellerini havada falan sallama ki kendimi destekleyebileyim."

Kıkırdamadan edemiyorum. Annemi seviyorum, her ne kadar deli olsa da. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Tamam, tekrar deneyelim. Herkese merhaba! Heidi'nin İndirimli Erotika Podcast'inin onuncu bölümüne hoş geldiniz. Bugün biraz farklı bir şey yapacağım, umarım beğenirsiniz. Podcast'lerimde pek çok şeyi dışarıda bıraktığımı hissediyorum ve tüm bu süreç boyunca hepiniz çok harika olduğunuz için, en başa dönüp size her şeyi anlatmak istiyorum. Eski bir anaokulu öğretmeni olan Heidi Larson olarak neden erotik aşk romanlarından bulabildiğim en kirli bölümleri okuyarak podcast kaydetmeye karar verdiğimi, benimle ilgili her şeyi takdir eden mükemmel adamı nasıl bulduğumu ve her şeyi nasıl berbat ettiğimi bilmenizi istiyorum."

"'Erotik' kelimesini bu kadar çok söylemek zorunda mısınız?" Annem ağzım doluyken soruyor.

İçimi çekiyorum ve tekrar başlamadan önce anneme ters ters bakıyorum. "Heidi'nin İndirimli Erotika Podcast'i, onuncu bölüm, çekim üç."

Bölüm 1

Üç ay önce.

GÖZLERİMİ KAPATARAK derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve Waconia, Minnesota'da güzel, sıcak bir yaz gecesinin huzurlu seslerinin tadını çıkarıyorum. Geçirdiğim uzun ve stresli bir günün ardından evimin ön verandasındaki sandalyede otururken, cırcır böceklerinin cıvıltısını, ağustos böceklerinin alçak vızıltısını ve komşuma yapmak istediği tüm pis şeyleri yüksek sesle duyuran bir kadını dinlemekten daha rahatlatıcı bir şey olamaz.

Bekle, ne?

"Bu eteğin altına külot giymiyorum, Brent. İlk randevumuzu *tamamen* soyunarak kutlamalıyız."

Tiz ve genizden gelen sesi huzurumu böldüğünde gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atmaya başlıyor.

Yaşadığım sokağı gerçekten çok seviyorum, her iki tarafta da sevimli, bungalov tarzı evler sıralanıyor, ancak herkesin evinin birbirine bu kadar yakın olması, komşularınız dışarıdayken ne söylediklerini duymanın kolay olduğu anlamına geliyor. Normalde, Bayan Peterson'ın gül ağaçlarıyla sevgiyle konuşmasını duymaktan rahatsız olmam, çünkü bunun onları büyütüp geliştirdiğine inanıyor ya da Bay Olson'ın on iki yıllık çim biçme makinesinin bir türlü çalışmamasından şikayet etmesini. Onların kendi kendilerine konuşmalarını dinlemek beni her zaman gülümsetir. Ama bu? Aman Tanrım. Bu beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Neden içeri girmiyoruz ve beni bütün gece gözümün önünde duran pantolonundaki o etkileyici şişkinlikle tanıştırmıyorsun?"

Tanrım, kim böyle konuşur ki? Dışarıda, kaldırımda, Tanrı'nın ve herkesin onları duyabileceği bir yerde?

Sandalyemden sessizce kalkıp evime geri dönmem ve bu konuşmaya daha fazla kulak misafiri olmamam gerekiyor. Ayağa kalkar kalkmaz komşumun evime çıkan yürüyüş yolunun manzarası

Evi artık verandamın hemen yanındaki büyük mor ortanca çalı sı tarafından engellenmiyor, *onu* gördüğümde ayaklarım aniden olduğı yerde donup kalıyor.

Brent Miller. Kısa, kirli sarı saçları ve delici mavi gözleriyle tanıdığım en tatlı, en yakışıklı adam. Birkaç ay önce Kaliforniya'dan taşındıktan sonra benimkinin yanındaki evi satın aldı ve son zamanlarda sırf onu görebilmek için ön verendamda bu kadar çok vakit geçirmemin ana nedeni o.

Bazen benimle aynı anda dışarıda olduğunda, ön bahçesinden bağırarak merhaba der ve bana nasıl olduğumu sorar. Birkaç kez de gelip verandada benimkinin yanındaki fazladan sandalyeye oturur ve bana günümün nasıl geçtiğini sorar ya da henüz hepsiyle tanışma fırsatı bulamadığı için ona sokağımızda yaşayan diğer insanlardan bahsetmemi ister. Arada bir, acelesi varsa, evine girmeden önce elini kaldırıp bir el sallıyor ve gülümsüyor. Onun dikkatinin üzerimde olduğu o anlar için yaşıyorum. Kalbimin daha hızlı attığı ve sırf gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeleri görmek için söyleyecek zekice ya da komik bir şey bulmaya çalıştığım o birkaç saniye ya da dakika için.

Brent'in evinin önündeki kaldırımda yanan sokak lambasının parlak ışığında, önünde duran kadına bakarken ağzının kenarının yarım bir gülümsemeye dönüştüğünü görebiliyorum ve içimi bir kıskançlık ateşi kaplıyor.

"Yemek boyunca senin sikini ağzıma almayı düşündüm."

Kadının küstah sözleri ve vücudunu Brent'in bahçesinin tam ortasında ona doğru bastırması, içimden soluk soluğa bir ciyıklama sesi çıkmasına neden oluyor. Sesi bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum ama artık çok geç. Brent'in gözleri bana doğru dönüyor ve ben de yirmi beş yaşındaki akli başında her kadının aşık olduğu adamı gözetlediğinde yapacağı şeyi yapıyorum. O beni görmeden önce olabildiğince hızlı bir şekilde ortancaların arkasına eğildim. Ne yazık ki çok hızlı hareket ediyorum ve şimdi kenarına korkuluk yaptırmadığım için pişmanlık duyduğum beton ön verandamın kenarında ayağımı kaybediyorum. Vücudum sundurma ile yer arasındaki iki metreden aşağıya yuvarlanıyor ve ortanca dalları tarafından sıyrılıyor.

Git. Omzumun üzerine düşüyorum ve çalılıkların altında bir yığın haline gelirken sessiz, acı dolu bir "oof!" sesi çıkarıyorum.

"Bu gece iyi vakit geçirdim Laura, ama yarın sabah işe gitmek için erken kalkmam gerekiyor."

Laura! Bu sesin tanıdık geldiğini biliyordum.

İlkokulda gözlük taktığım için benimle hep dalga geçen, hava sıcaklığı ne olursa olsun elbiselerimin altına giydiğim renkli taytlara gülen ve bana hep "şirin" diyen, mükemmel, gür sarı saçlı ve mükemmel uzun bacaklı Laura Newberg. Ama hoş bir şekilde değil. Sanki bir köpek yavrusuymuşum gibi küçümseyici bir şekilde "Ne kadar da şirinsin" derdi. Mükemmel, güzel Laura Newberg, kendini her zaman "Laura, a-u ile" diye tanıtırırdı, sanki Laura'yı hecelemenin başka bir yolu varmış gibi.

Ben yerde cenin pozisyonunda kıpırdamadan dururken, Brent'in derin ve hırıltılı sesi iki avluya yayılıyor ve bana verandadan düşmenin acısını, utancını ve randevusuna gülümsediğinde hissettiğim sefaleti unutturuyor. Özellikle de Laura'ya elinden geldiğince kibar bir şekilde "a-u" çektiği için.

"Emin misin? Gece geç saatlere kadar çalışmana değebilir. Övünmek gibi olmasın ama oral seks becerilerimle ilgili pek çok iltifat aldım."

Laura bu sözleri mırıldanır gibi söylüyor ve ilk buluşmalarında bir erkeğe bu kadar ileri bir şey söyleme cüretini gösterdiği için ağzım açık kalıyor. Ben bunu yirminci randevumuzda bir erkeğe bile söylemezdim. Ya da sekiz yüzüncü randevumuzda. Ya da ellinci evlilik yıldönümümüzde.

Brent'i o kadar da iyi tanımadığımı farkındayım ama Laura gibi biriyle çıkabileceğine inanamıyorum. Bugün erken saatlerde bütçe kesintileri nedeniyle anaokulu öğretmeni olarak işten çıkarıldığımı öğrenmenin başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünüyordum. Bunun yerine, şu anda midemde bir kaya gibi oturan üzüntü ve korku, Brent'in *bu* tip bir kadından etkilenip etkilenmediğini merak etmemden kaynaklanıyor. Daha önce bir erkeğe beni öpmesini bile teklif edememiştim. Böyle bir şeyi seslendirme fikri bile beni soğuk terler dökmeye itiyor. Böyle bir şeyi *düşünmeyi* hayal bile edemiyorum.

Laura'nın Brent'in bahçesinin ortasında söylediği şeyleri, bırakın yüksek sesle söylemeyi.

Dizlerimi göğsüme çekerek, Brent'in akşam yemeğinde onunla iyi vakit geçirdiğini ama gerçekten erken yatması gerektiğini tekrarlamasını ve erteleme istemesini dinliyorum. *Yağmur kontrolü!* Bu da Laura'nın ona yapmak istediğini söylediği şeylerden kesinlikle hoşlandığı ve sabah çok erken kalkmak zorunda olmadığı başka bir zaman teklifini kabul etmekten çekinmeyeceği anlamına geliyor. Gözlerimi kapattığımda, ona gülümserken yanaklarındaki o sevimli gamzeleri hayal edebiliyorum ve bu benim biraz midemi bulandırıyor. Birkaç saniye sonra ayakkabılarının topuklarının kaldırıma vurduğunu, ardından bir kapının çarptığını ve bir araba motorunun çalıştığını duyuyorum. Arabasının uzaklaşırken çıkardığı ses geceyi doldurduğunda nihayet biraz rahatlıyorum ve kollarımı bacaklarımın etrafından çözererek kendimi yerden kaldırmak için yuvarlanıyorum.

"Orada iyi misin, Heidi?"

Ortancaların hemen diğer tarafında Brent'in sesini duyduğumda vücudum sarsılıyor ve bir kez daha donup kalıyorum, hala kısmen çalıların arkasına çömelmiş durumdayım.

Olamaz! Aman Tanrım!

"Emin olabilirsiniz!" Yaprakların ve dalların arasından yüksek ve neşeli bir sesle bağıriyorum, yüzümün utançtan kızardığını görmediği için şükrediyorum. "Ortanca çalısının üzerinde birkaç ölü çiçek gördüm ve onlardan kurtulmak istedim, çünkü çalılarınızı her zaman b u d a m a l ı s ı n ı z !"

Fındıkkıranın oğlu, Heidi! Konuşmayı kes!

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Brent soruyor, sesindeki kahkaha yüksek ve net bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Hayır, hayır. Ben iyiyim, ama sorduğun için teşekkürler. İşimi bitirip içeri gireceğim. Bu gece burası çok mu sıcak? Kaliforniyalı olduğumu ve muhtemelen sığağa alışkın olduğumu biliyorum ama bekle. Minnesotalılar dört mevsim yaşadığımızı söylerler: Kış, Daha Fazla Kış, Hala Daha Fazla Kış ve Yazın O Bir Günü," diye rahatsız edici bir şekilde kıkırdıyorum.

Kendime gözlerimi deviriyorum, tam bir aptal gibi konuştuğumu biliyorum ama bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey yok. Görmezden gelebileceğim gibi değil

ya da bana soru sorarken ona karşı kısa konuşmak. Ben kimseye karşı asla kaba olmamak üzere yetiştirildim, aşık olduğunuz kişiyi gözetledikten sonra bir çalılıkta saklansanız ve aşık olduğunuz kişi onu gözetlediğinizi *bilse* ve çalıktan çıkamayacak kadar utansanız bile, çünkü o az önce mükemmel, pis konuşan Malibu Barbie ile buluştu ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladığınız uzun, dalgalı siyah saçlarınız daha önce işten eve geldiğinizde hoş görünüyordu, ama şimdi tamamen dağılmış ve içine yapraklar sıkışmış bir fare yuvası gibi görünüyor.

"Bu gece burası kesinlikle çok nemli. İyi olduğuna emin misin?" Brent yine nazik bir sesle soruyor ve bende bir yapışkan su birikintisi içinde erime isteği uyandırıyor.

Hemen yaprakları ve dalları tutmaya başlıyorum, elime ne geçerse koparırken tüm çalı titriyor ve sallanıyor, böylece aslında gece saat 10:00'da burada ortancalarımı budadığımı kanıtlamaya çalışıyorum.

"Evet! Ben süperim. Sorduğun için teşekkürler! Yarın işe gitmek için erken kalkman gerektiğinden artık içeri girsene iyi olur."

Brent'in hafifçe kıkırdadığını duyuyorum ve Laura'yla konuşmasını dinlemediğime inandırmak için yaptığım her türlü girişimi tamamen berbat ettiğimi fark ederek ağzımdan çıkan kısıp iniltiye engel olamıyorum. "*Yalancılar asla başarılı olamaz*" diyen anneme daha sık kulak vermeliyim.

"Tamam, seni budama işlerinle baş başa bırakayım. İyi geceler, Heidi."

İsmimin tekrar yumuşak ve tatlı bir şekilde ağzından çıktığını duyduğumda ellerim ortanca yapraklarını manik bir şekilde koparmayı hemen bırakıyor. Onun uzaklaşmasını dinlerken dudaklarımı olabildiğince sıkıca kapatıyorum, böylece yüksek sesle iç çekmek ya da tekrar kıkırdamak gibi utanç verici bir şey yapmıyorum.

Ellerimle birkaç dalı ayırarak Brent'in bahçesine geri dönmesini, ön verandasının merdivenlerini koşarak çıkmasını ve evinin içinde kaybolmasını izliyorum.

Bugünlerde, kendimi aptal durumuna düşürmeden o adamla nasıl konuşacağımı bulacağım. Annemden önce yeni bir iş bulmak için ne yapacağımı çözer çözmez

bunu öğrenir ve meşhur esmer tereyağlı şekerli kurabiyelerinden on beş düzinesiyle müdürün odasına girip bana işimi geri vermesi için onu suçlamaya çalışırsa, bu benim en önemli önceliğim olacak.

Bölüm 2

"Southview İlkokulu'nu denediniz mi?" diye soruyor annem, Pazar ayininden sonra kilisemizin ön bahçesinde dururken.

Cemaatin geri kalanı etrafımızda küçük gruplar halinde toplanmış, hayat ve bugün dinlediğimiz, tesadüfen yere düştüğünüzde kendinizi toparlamakla ilgili olan vaaz hakkında sohbet ediyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum, sesimdeki kızgınlığı bastırmaya çalışarak. "Bayview?"

"Evet."

"Laketown?"

"Evet. Ve sen sormadan önce, elli mil yarıçapındaki tüm ilkokulları kontrol ettim. Şu anda Minnesota eyaletindeki tüm okullarda işe alımlar dondurulmuş durumda. Kimse yeni öğretmen almıyor, özellikle de kadrolu olmayanlar," diye hatırlatıyorum.

Trinity Lutheran İlkokulu'ndaki öğretmenlik görevimden alındığımdan beri geçen hafta içinde bu tartışmayı en az on kez yaptık. Brent'le yaşadığım felaketin ardından evime geri döndüğümde daha saçımdaki ortanca yapraklarını bile toplayamadan telefonum çalmaya başlamıştı. Her ne kadar bu haberi ondan olabildiğince uzun süre saklamak istesem de, herkesin birbirinin işini bildiği bu küçük kasabada bu sadece imkânsız değil, aynı zamanda umutsuzdu da. Annem Trinity Lutheran'dan emekli bir anaokulu öğretmeni. Orada çalışan her bir öğretmenle hala iletişim halinde ve ayrıca her ay müdür yardımcısı, sekreter ve rehberlik danışmanı ile bir öğle yemeği randevusu var. Babam Trinity Lutheran'ın müdürü ve eski patronumla poker oynuyor. Şu anda bahçesinde durduğumuz ve her Pazar kiliseye gittiğimiz Trinity Lutheran.

"St. Joseph Katolik Okulu'nu denediniz mi?"

"Oh, hey şimdi, Margie!" Annem, komşularından birine merhaba dedikten sonra arkasını dönüp sohbetimize katılan teyzemle alay ediyor. "Biz Lutheran'ız. Katolik okullarında çalışmıyoruz. Reformasyon diye bir şey duydun mu hiç?"

"Güzel. O zaman ne yaptığı kimin umurunda Peggy? Bırak zavallı kız biraz izin alsın ve hayatında ne yapmak istediğine karar versin. Öğretmen olması gerektiğini söyleyen bir kural bile yok," diyor Margie Teyze.

Şu anda teyzeme sarılıp onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek isterdim ama annemin yüzünün ne kadar kızardığına bakılırsa, burada durup bir tenis maçındaymışım gibi konuşmalarını izleyeceğim ve başım aralarında gidip gelecek. Teyzem ve annem aynı madalyonun iki yüzü gibiler ve sık sık ikiz sanılıyorlar. İkisi de zayıf ve 1.80 boylarında ve ikisi de altı haftada bir aynı kuaföre gidip grilerden kurtuluyor ve koyu kahverengi, çene hizasındaki saçlarının uçlarını temizletiyor. Aralarındaki tek fark Margie Teyzemin ağzı. Annemden biraz daha renkli olma eğiliminde. Ayrıca konu ne olursa olsun her zaman benim tarafımda yer alır.

"Heidi bir öğretmendir. Heidi *her zaman* bir öğretmen olacak. Bu onun kanında var. Her zaman yapması gereken şey buydu," diyor annem tutkuyla. "Hâlâ bekâr olması ve bana henüz torun vermemiş olması yeterince kötü. Ben onun yaşındayken çoktan iş sahibi olmuşum ve yedi yıldır babasıyla mutlu bir evliliğim vardı, nur içinde yatsın."

"Babam ölmedi," diye araya giriyorum sessizce.

"Lou'yu işini sana geri vermeye ikna edemezse ölecek."

Üçümüz de arkamıza dönüp babamın poker arkadaşı ve eski patronum Müdür Lou Shephard ile konuşmakta olduğu yere bakıyoruz.

İkisi kafalarını arkaya atıp gülüştüklerinde annem hayal kırıklığıyla iç çekiyor, belli ki öğretmenlik pozisyonum hakkında umduğu gibi hararetli bir tartışma yapmıyorlar. Annemin işimi geri almam için verdiği mücadeleyi babam vermediği için kendimi biraz mutlu hissetmekten alamıyorum. Bu düşüncüyü kendime saklıyorum.

Geri döndüğümde teyzem ve annem gelecekteki işimle ilgili tartışmalarına devam ediyorlardı.

Konuşabildiğim andan itibaren, ne zaman biri bana büyüyünce ne olmak istediğimi sorsa, tıpkı annem gibi öğretmen olmak istediğimi söyledim. Annem her zaman gülümseyerek karşımda dururdu ve her zaman verdiğim cevabın gerçek sebebinin bu olup olmadığını daha sonra merak ettim. O zamana kadar ilköğretim diplomamı almıştım ve öğrenci öğretmenliği yaptıktan ve sertifikalarımı aldıktan sonra hemen annemin otuz yılını beş ve altı yaşındaki çocukların zihinlerini şekillendirerek geçirdiği yerde çalışmaya başladım. İşlerin ne zaman değiştiğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim, son altı ay içinde her sabah işe gitmek için kalktığımda bunu korkuyla yaptığım. Ayaklarımı sürüyerek ve homurdanarak sabah rutinimi tamamladım ve okulun kapısından içeri girer girmez sahte bir gülümseme takındım. Beni yanlış anlamayın; çocukları severim. Onlara *tapıyorum*. Uzak gelecekte bir gün kendi çocuklarımın olmasını istiyorum. Ancak günde sekiz saat boyunca başkalarının çocuklarından sorumlu olmak beni düşündüğüm kadar heyecanlandırmadı. Yeterince yapmadığınızı düşündükleri için size bağırان, çok fazla şey yaptığınızı düşündükleri için size bağırان ya da oğulları veya kızları okulda zorlandığında bağırانacak başka kimseleri olmadığı için size bağırان öfkeli ebeveynlerle uğraşmak, kaydolduğum şey değildi. Politika, dedikodu ya da istediğim kadar yaratıcı özgürlüğe sahip olamamanın stresi de değildi, çünkü ne öğreteceğime ve nasıl öğreteceğime dair verdiğim her kararın bir başkası tarafından onaylanması gerekiyordu.

İşime tutkuyla bağlı değildim ve bu beni üzüyordu. Evde arkadaşlarınız ve ailenizle geçirdiğinizden daha fazla zamanı işte geçiriyorsanız yaptığınız işi sevmeniz gerekmez mi? Dört yılımı okula giderek, bir yılımı da sertifika alarak geçirdim ve ardından iki yıl boyunca kendi başıma öğretmenlik yaptım. Ve bu süre zarfında yapmam gerekenin bu olduğundan kesinlikle emin olduğum tek bir an bile hatırlamıyorum. Çocukluk anılarımın çoğu annemin işteki gününden bahsetmesiyle doludur. Yüzündeki heyecan, bize belirli bir dersi anlatırken tüm vücudunun canlanması

üzerinde çalışıyordu, ayaklarının üzerinde zıplarken elleri sallanıyordu. Bunu kendim için istiyordum. *Heyecanlanmak* istiyordum.

Ama sonra babamı düşündüğümde kendimi suçlu hissediyorum. Otuz yıldan fazla bir süre elektrikçi olarak çalıştı. İşini özellikle sevmediğini biliyorum. Yemek masasında taktığı bir aydınlatma armatürü hakkında hareketli konuşmalar olmazdı. Ama yine de her gün işe giderdi. İşinden ne kadar nefret etse de şikayet etmeden işe giderdi, çünkü onun kuşağına böyle öğretilmişti. Faturalarınızı ödeyebilmek, masanıza yemek koyabilmek ve ailenizin başının üstünde bir çatı tutabilmek için işe gidersiniz. *Bana* da böyle öğretildi. Ve ben burada, bana aşıladıkları ahlak kurallarını tamamen reddederek duruyorum.

Ben kesinlikle en kötüsüyüm.

Margie Teyze hüzünlü bir gülümsemeyle iç çekerek, "Ben Heidi'nin yaşındayken, elim ayağım serbestti ve fantezilerim yoktu," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "O genç, akıllı ve ne yapmak istediğini bulana kadar onu bir süre ayakta tutacak birikmiş parası var. Evlenmesine ve çocuk doğurmasına gerek yok. Eğer onun sevimli yüzüne ve küçük, şirin vücuduna sahip olsaydım, Harold'la yuva kurmadan önceki günlerimden çok daha fazla yakışıklı erkeği öperdim; sözlerimi bir kenara not edin. Harold'la tanışır tanışmaz, *arabanın arka koltuğunda sarmaş* dolaş ayakkabılarımı asmak zorunda kaldım."

"Sus artık, Margie! Bu konuda konuşmuyoruz," diye azarlıyor annem, kimsenin duymadığından emin olmak için hızla etrafına bakınıyor.

Margie Teyze kulağıma doğru eğiliyor ve fısıldıyor, "Doğru. *Arabanın arka koltuğunda sarmaş* dolaş ayakkabılarım vardı. Kırmızı deri platform takozlardı ve erkekleri çılgına çeviriyorlardı, sana söyleyeyim. Eğer istersen hala dolabımda duruyor."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve başımı ona doğru sallayarak rahatsız bir şekilde gülüyorum.

Sonra Laura Newberg'i ve Brent'le buluştuğu gece giydiği kırmızı stilettoları düşünüyorum ve teyzemin teklifini kabul etsem mi diye düşünüyorum. Ben daha cesaretimi toplayıp ayakkabının kaç numara olduğunu sormadan annem araya giriyor.

"Lütfen elimizdeki önemli konuyu tartışmaya geri dönebilir miyiz? Heidi'nin bir işe ihtiyacı var. Bir öğretmenlik işi. Öylece işsiz kalamaz. Biz onu böyle yetiştirmedik. Çocukların kendi kendilerine yetebilmeleri gerekir. Hayatını dürüstçe kazanması gerekiyor ve öğretmenlikten daha dürüst bir şey olamaz. Bu konuda ne yapacağız, Margie?"

Ben tam burada dururken herkesin etrafımda konuşmasından nefret ediyorum. Ailemin tek çocuğu olarak, her zaman mükemmel kız olma ve onları mutlu eden yoldan asla sapmama baskısını hissettim. İşim anneme arkadaşlarına övünebileceği bir şey veriyordu. Bana ders planlarımı sorduğunda babamın yüzünde kocaman bir gülümseme oluşturuyordu. Ancak öğretmenlik işim hakkında bu kadar *bıkkın* hissetmeye başladığımdan beri, geleceğimi planlarken *beni* neyin mutlu ettiğini daha fazla düşünseydim hayatımın şu anda nasıl olacağını merak ettim. İnsanların benim hakkımda sanki burada değilmişim gibi konuşmalarına izin vermez miydim? Şimdiye kadar Brent'e ona aşık olduğumu söyler miydim? Pantolonundaki *şeyden* ya da onunla ne *yapmak* istediğimden bahsedecek kadar cesur olabileceğimden şüpheliyim ama kim bilir? Eğer yıllar önce aileme öğretmen olmanın benim için doğru yol olup olmadığından emin olmadığımı söyleseydim, kim bilir şu anda nasıl bir kadın olurum? Artık kendi kaderimin kontrolünü elime almamın zamanı geldi. Anneme danışmadan bir karar vererek ilk adımı attım bile. Şimdi ikincisini atma zamanı. Ona anlatmak.

"Anne, ihtiyacım var-"

"Lou'ya henüz ton balıklı hotdish yapmadım. Belki de sorun budur," diye düşünüyor.

"Aslında bir-"

Margie Teyze yine sözümü keserek, "Ona bir şey yapacaksan pastırmalı lutfisk yap," diye ekliyor. "Harold'ın her şeye evet demesini hep böyle sağlarım."

"Gerek yok-"

"Liseden Sherry'yi hatırlıyor musun? Kızı, Melanie, skolyozu olan ve r'leri telaffuz etmekte zorlanan zavallı şey. büyük bir oldu vuruldu avukat ve New York'a taşındı. Broke

Sherry'nin kalbi, öyle oldu," diyor annem başını sallayarak ve elini kalbinin üzerine koyuyor. "Birkaç ay önce Waconia'ya geri taşındı. Bir tür yatırım şirketi kuran kocasıyla birlikte Hilliard Yolu'ndaki o büyük evde yaşıyor. Beyaz dış cepheli, mavi panjurlu, önünde koi göleti ve fıskiyesi olan o evi hatırlıyor musun?"

Margie Teyze elleriyle "hızlandır" hareketi yapıyor, annem uzun soluklu teğetlerinden birine girdiğinde, sonunda hikayesinin konusuna gelmeden önce hep yapmak istediğim bir şey.

"Her neyse, geçen gün bursit ilacımı tazelemek için doktora uğradıktan sonra markette Melanie'ye rastladım. County Road 10'da inşaat vardı, bu yüzden 102. Cadde'den Little Avenue'ya gitmek zorunda kaldım. Carter adında çok sevimli bir oğlu var, Pazar okuluna yeni başladı, Papaz Bob ile biraz sohbet edeceğim ve bu her şeyi çözecek."

"Peynir ve pilav, Peggy, bu her şeyi nasıl düzeltecek?" Margie Teyze gözlerini devirerek soruyor, ben de kahkahalarımı tutmakta zorlanıyorum.

"Bir Pazar okulu öğretmenine daha ihtiyacımız olacak, Margie. Dikkatli ol! Paralı bir iş değil ama en azından Heidi'nin öğretmenlik becerilerini keskin tutacaktır. Şimdi oraya gidip kulağına bir böcek koyacağım ve işi başlatacağım," diyor annem ve bizden uzaklaşmaya başlıyor.

Sinirlerime hakim olamadan elim fırlıyor ve koluna dolanarak papazımıza doğru yürümesini engelliyorum.

"Papaz Bob'la konuşmana ya da kimseye yemek hazırlamana gerek yok, çünkü yarın için gerçekten heyecanlandığım bir iş görüşmem var ve bu bir öğretmenlik işi değil, ama oldukça iyi para ödüyor ve endişelenmene gerek yok, çünkü her şey yoluna girecek!" Nefes nefese kaldım.

"Oh, Heidi, bu harika bir haber. Gördün mü Peggy? Sana onun akıllı bir kız olduğunu söylemiştim." Margie Teyze gülümseyerek kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sıkıca sarıyor.

"Ne iş görüşmesi? Nerede? Ne iş yapacaksın? Neden bana bundan bahsetmedin? Güvenli mi? Kiminle çalışacaksın?"

Ne için? Ne demek öğretmenlik işi değil?" Annem panik içinde hızlı hızlı soruyor.

"Eden Prairie'de yeni bir şirket ve yönetici asistanına ihtiyaçları var. Gazetede ilanı gördüm, onlara bir e-posta gönderdim ve beni hemen mülakata çağırdılar," diyorum, kafasında bir sepet dolusu unlu mamulle oraya gitmesi gerektiği düşüncesine kapılır diye ona daha fazla ayrıntı vermek istemiyorum.

"Tamam ama orada ne yapıyorlar? Öğretmenlik pozisyonuna kadar yükselebilir misin?"

"Kes şunu Peggy. Kızımızın bir iş görüşmesi var ve onları mahvedecek, değil mi ufaklık?" Margie Teyze cesaretlendiriyor.

Yarını düşündüğümde midemde kelebekler uçuşmaya başlarken, "Umarım öyle olur," diye cevap veriyorum.

Bu şirket hakkında bildiğim tek şey, adının EdenMedia olduğu ve orada bir tür ses kaydı yaptıkları. Bu yeni ve heyecan verici bir şey ve öğretmenlik değil, bu beni biraz korkutuyor, ama istediğim bu. Farklı bir şey. Eğer öğretmen olmayacaksam hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar vermeme yardımcı olacak, konfor alanımın dışında bir şey. Ve annemin benim bu işe girmemde hiçbir rolü yok, bu da işi daha cazip hale getiriyor.

Annem, "Yola çıktığında beni ara ve görüşme biter bitmez beni ara ki iyi olduğunu bileyim," diyor. "Ve bana adresi ve dükkan sahibinin adını ver. Yarın öğleden sonra bir tepsi limonlu barımı bırakacağım."

Bölüm 3

"
SEN İŞE ALINDIN."

EdenMedia'nın resepsiyon masasında yanımda duran oldukça hamile Jessica yüzünü buruşturup elini karnına götürdüğünde hızla gözlerimi kırıştıyorum ve ağzım açık kalıyor.

Mülakatımız sadece beş dakika sürdü, bir yönetici asistanında aradıkları her şeyi hızlıca sıraladı ve bana sorduğu tek soru, "Tüm bunlarla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" oldu.

"Tanrım, iyi misin?"

Acı yüzünü terk ederken birkaç derin nefes alıyor ve bana kocaman bir gülümseme fırlatıyor. "Emin olabilirsin! Sadece Braxton Hicks kasılmaları. Artık ayak bileklerim yok; olsaydı bile onları göremezdim. Sırtım ağrıyor, sürekli yorgunum ve kocam doğum iznime şimdi başlamazsam ve bebek gelmeden önce biraz dinlenmezsem arabamın anahtarlarını saklayacağını ve dondurucuya naneli çikolatalı dondurma koymayı bırakacağını söyledi. Ve inanın bana bunu yapardı."

Gülümsemesine karşılık veriyorum, buna ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü hiç hamile kalmadım ve naneli çikolatalı dondurma favorim değil. Jessica inleyerek eğiliyor ve masanın alt çekmecesinden çantasını alıp askısını omzuna atıyor.

"Dediğim gibi, işe alındın. Bu işi yapmak için sadece organizasyon becerilerine ihtiyacın var ve öğretmen olduğun için bu becerilere fazlasıyla sahip olduğuna eminim. Tatlı görünüyorsun, harika bir gülümsemen var ve profesyonelce giyiniyorsun. Buradaki herkes çok iyi ve herhangi bir sorunuz olursa size yardımcı olacaklar" diye açıklıyor ve masanın etrafından dolaşarak uzun bir koridora doğru ilerliyor.

Eliyle bana onu takip etmemi işaret ediyor ve ben de ona yetişmek için hızla masanın etrafından dolaniyorum.

"Ben çıkmadan önce size etrafı hızlıca gezdirip birkaç kişiyle tanıştıracam. E-posta yoluyla hemen başlayabileceğini söylemiştin. Önümüzdeki birkaç saat boyunca burada kalabilirsin, değil mi?" diye soruyor birkaç karanlık, boş ofisin önünden geçerken.

"Tabii ki," diyorum, tam olarak emin değilim ama kabalık etmek istemiyorum ve ona işi öğrendikten ve ne yaptığımı gerçekten bildikten *sonra* başlamayı tercih ettiğimi söylüyorum.

EdenMedia, hepsi aynı otoparkı paylaşan bir dizi farklı işletmeyle dolu uzun, tek katlı bir binanın bulunduğu bir ofis parkında yer alıyor. Annem ve bir grup arkadaşı hemen yan tarafta bulunan dışıye gidiyor, bu da çalışacağım yerin güvenli olup olmadığı konusundaki korkularını hafifletecektir.

"Merak etme; bugün devam eden bir kayıt dışında pek bir şey yok. Sadece telefonlara bakman ve bugün burada olan anlatıcıyı kontrol etmen gerekecek. Yiyecek ya da içecek bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bak," diye açıklıyor Jessica koridorun sonuna gelip köşeyi döndüğümüzde ve büyük bir cam pencerenin önünde durduğumuzda.

Tam pencerenin önünde, sırtı bize dönük, bir bilgisayarın arkasında oturan bir adam görüyorum. Bilgisayarın yanındaki masanın üzerinde, her türlü düğme ve anahtarla kaplı dev, düz, kare bir ekipman parçası var. Adamın ve elektronik masasının önünde, onu daha küçük bir odadan ayıran bir başka büyük pencere var; burada bir taburenin kenarına tünemiş, bir çift kulaklık takmış ve bir mikrofona konuşan bir adam görüyorum.

"Tam karşımızda Dave var. Dave yapımcılarımızdan biri. Önünde gördüğünüz bilgisayar DAW, yani Dijital Ses İş İstasyonu olarak adlandırdığımız şey. DAW'daki ses seviyeleri kaydın en başında ayarlanıyor ve ses kalitesinin söz konusu proje için tutarlı olması amacıyla hemen hemen kendi haline bırakılıyor," diye açıklıyor Jessica. "Kayıt kabinindeki kulaklıklı adam anlatıcı Steve Reynolds."

Dave'in sandalyesine uzanıp ellerini başının arkasında kavuşturarak DAW'a ve üzerinde yüzen ses dalgalarına bakmasını izliyorum.

"Şu anda ne kaydediyorlar?" Jessica Dave'in oturduğu yere açılan kapıya doğru ilerlerken soruyorum.

"Bir aşk romanı," diyor omuz silkerek ve pencereye hafifçe vuruyor.

Romans mı? Aşk romanlarına bayılırım!

Oturma odamda ağızına kadar aşk romanlarıyla dolu iki kitap rafı var. Annem birkaç yıl önce beni bir dizi Amiş aşk hikayesine bağladı. Bu bazılarına çok heyecan verici gelmeyebilir, ancak çok güzeller ve harika hikayeleri var. Ya bu kitaplardan birinin sesli kitap haline getirildiğini görürsem? Bunu öğrendiğinde annemin uğrayıp izleyip izleyemeyeceğini sormaktan başka çarem kalmayacak.

Dave omzunun üzerinden Jessica'ya bakıp gülümsüyor ve odaya girmesi için el sallıyor. Kapıyı açtığında hemen arkasından gidiyorum, arkamdan kapamadan önce odaya girmemi bekliyor.

"Steve, birkaç saniye ara verelim ve şu son cümleyi tekrarlayalım. Bunun olmasını ne kadar istediğini anlamamız gerekiyor. Bir dahaki sefere *pompa* kelimesini de vurgulamayı istiyorum." Dave sandalyesinde dönüp bize bakmadan önce hemen önündeki mikrofona konuşuyor.

Bu inanılmaz! Bu kitaptaki karakterin ne olmasını istediğini merak ediyorum. Eğer bir şeyler pompalamaktan bahsediyorlarsa bunun bir Amish romanı olduğuna bahse girerim. Bu sahnede bir kuyudan su pompalıyor olmalı. Annem kesinlikle kendinden geçecek!

Steve'in kayıt kabininin içinden kulaklıklarını çıkarmasını ve hemen yanındaki ikinci tabureye tünemiş bir şişe sudan bir yudum almasını izledikten sonra gözlerimi Dave'e çevirip ona gülümsüyorum.

"Dave, bu Heidi Larson. Benim yerime geçecek. Heidi, bu Dave Simpson, elimizdeki en iyi yapımcı," diye tanıtıyor Jessica, Dave'in tokalaşması için elimi uzatırken.

"Awww, Tanrım, Jessica, beni utandırma. Tanıştığımıza sevindim Heidi." Elimi bırakmadan önce gülüyor. "Sanırım Brian yine naneli çikolata parçacıklarını tehdit etti, değil mi?"

"Bunu biliyorsun." Jessica başını sallıyor. "Heidi ile emin ellerde olacaksınız. Eskiden öğretmendi, yani siz çılgın çocukları hizada tutabilir."

"Kulağa harika geliyor. Herhangi bir sorunuz olursa bana bildirmekten çekinmeyin, Heidi. Bugün burada çok fazla insan yok ama yarın herkesle tanışabileceksin. Hepsi seni aralarına almaktan çok memnun olacaklar. Merak etme," diye beni rahatlatıyor.

"Aslında bir sorum var. Şu anda hangi kitabı kaydediyorsun? Ben hevesli bir okuyucuyum, annem de öyle. Romanslar favorimizdir ve daha önce okuduğumuz bir yazar için kayıt yapıyorsan annem *ölür*. Bu çok heyecan verici. Bunu ona anlattığımda çok sevinecek."

"Size anlatmak yerine göstermeye ne dersiniz? Steve önümüzdeki ay yayınlanacak yeni bir aşk romanının kaydını yapıyor," diye yanıtlıyor Dave, bizden uzaklaşıp bir düğmeye basıyor ve mikrofonuna konuşmak için öne doğru eğiliyor.

Oooh! Daha okumadığımız yeni bir kitap!

"Steve, yüz dördüncü sayfanın en başından, ikinci paragraftan alalım."

Dave uzanıp masanın üzerindeki bir düğmeyi çeviriyor ve birdenbire Jessica'nın hemen yanındaki duvara monte edilmiş hoparlörden Steve'in boğazını temizlediğini duyabiliyorum.

Birinin henüz basılmamış bir kitaptan satırlar okumasını dinlemek üzere olduğumu bildiğim için içimi kaplayan baş döndürücü heyecana engel olamıyorum. Steve'in kulaklıklarını tekrar takıp mikrofonuna yaklaşmasını izlerken bu işi kabul etme konusundaki tüm tereddütlerim bir anda yok oluyor.

"Steve'in önündeki standı görüyor musun?" Dave gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan soruyor. "Üzerinde kitabın taslağını gösteren bir iPad var. Kitabı bir kez hızlıca okudu ve iPad'e sahne değişiklikleri, kimin konuştuğu, önemli olaylar gibi şeylerle ilgili bazı notlar aldı."

"Kitabı sadece bir kez okudu ve şimdi de her şeyi canlandırmak zorunda mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bir kez bile okuyabilirlerse şanslılar. Bazen kayıt kabinine girdiklerinde, kitabı ilk kez görüyorlar."

Jessica bana şöyle dedi.

"Zavallı kıza ilk gününde tüm korku hikayelerimizi anlatma yoksa yarın asla geri gelmez." Dave gülüyor.

Steve'in birkaç kez daha boğazını temizlediğini ve suyundan bir yudum daha aldığını duyuyorum. Pencereden Dave'e bakıyor, o da onu işaret edip başını sallayarak Steve'in hazır olduğunda başlayabileceğini belirtiyor. Tüm bu süreci izlemek ve hakkında daha fazla şey öğrenmek ne kadar heyecan verici olacak diye kalbim göğsümde daha da hızlı atmaya başlıyor. Bugün buradan ayrılırken annemi aramaktan korkuyordum ama şimdi sabırsızlanıyorum.

"Test, test... ses seviyeleri hala iyi mi?"

Steve'in hoparlörlerden gelen sesinin zenginliği kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Bunu sıcak ve lüks olmaktan başka bir şekilde tanımlamak mümkün değil. Sadece sekiz kelime konuştu ve bana okumak isteyeceği her şeyi dinlemekten keyif alacağımı şimdiden biliyorum.

Ve sonra Steve iPad'den okumaya başlıyor.

"Sikimin şişmiş başını ıslak, sıcak ağzının derinliklerine alıyor. O kadar derin ki boğazının arkasına geçiyor. Elini erkekliğimin etrafına sıkıca sardığında ve yumruğunu uzunluğumda yukarı ve aşağı pompalamaya başladığında zevkle inliyorum. *Pompala, pompala, pompala*. Başı sert çubuğumun üzerinde aşağı yukarı sallanırken sikim elinde zonklıyor ve sarsılıyor ve beni ne kadar sert emdiğiyle hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalacağımı biliyorum."

Oh, Tanrım! Oh, kutsal inci annesi, şu anda neler oluyor? Neden kimse çığlık atmıyor? Jessica neden yüzünde bir gülümsemeyle yanımda duruyor? Steve'in söylediklerini duymuyor mu? Steve neden pompa kelimesini böyle söylüyor? Bu ne biçim bir aşk romanı böyle?

"Mükemmel!" Dave mikrofonuna bağırıyor. "Geçen seferkinden çok daha iyiydi. Tutkuyu ve ateşi bu sefer çok iyi y a k a l a d ı n . Sesindeki arzuyu gerçekten *hissedebiliyordum*. Heidi, sen ne düşünüyorsun? Arzuyu hissedebildin mi? Sesi yeterince sıcak mıydı?"

Oh, burası kesinlikle sıcak, tamam. Sanırım şu anda kafamı bir kova buzun içine sokmalıyım.

"Bu... süperdi!" Rahatsız edici bir kıkırdamayla ona "Süperdi!" diyorum ve Steve *pompa* kelimesini tekrar söylemeden önce arkamı dönüp bu odadan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmanın kabalık olup olmayacağını merak ediyorum. Ya da şimdi kulaklarımı çamaşır suyuyla yıkamamı gerektirecek diğer sözcüklerden herhangi birini. Tanrım, hayatımda yeni ve heyecan verici bir şeyler istediğimi biliyorum ama bu kadar heyecanı kaldırabilir miyim bilmiyorum. *Annemin* bunu kaldıramayacağını biliyorum.

Oh hayır, annem! Ona bu işten nasıl bahsedeceğim?

Jessica bana "Bu kitap çok büyük olacak," diye haber verdi. "Kitabın adı Penelope Sharp'tan *Sekreterime Aşık Olmak*. İlk kitabı *Sekreterimle Uyumak* bir anda en çok satanlar listesine girdi. Şimdiden erotik aşk romanlarının kraliçesi ilan edildi ve Office Romantica adlı yeni bir alt türü popülerleştirdi. Masaların üzerinde bir sürü ateşli seks sahnesi ve bunun gibi şeyler. İlk kitabı benim nasıl hamile kaldığımı anlatıyor." Jessica kıkırdıyor ve elini karnına götürüyor. "Ön masanın sol alt çekmecesinde ilk kitabın birkaç kopyası ve şu anda kaydetmekte olduğumuz kitabın bir ön kopyası var. Onları eve götürmeyi unutma. Çok seveceksiniz."

Onları sevmeyeceğimden oldukça eminim. Ve yüzde yüz eminim ki

Sol alt çekmeceyi asla ama asla açmayacağım.

"Ah, neredeyse unutuyordum. Eric eski ekipmanlarla dolu dolaplardan birini temizledi ve masanın altında yere bıraktı," diyor Dave Jessica'ya bazı düğmelerle oynarken. "Çıkarken onu çöp kutusuna götürebilir misin?"

"Ben yaparım!" Eski öğrencilerimden biri gibi elimi kaldırarak ve çöp kutusunun Mısır'da olduğunu umarak bağıriyorum.

"Bu harika olur, Heidi. Bu sadece artık ihtiyacımız olmayan eski bir podcast ekipmanı. Çöpe at, eve götür ya da ne istersen onu yap. İşe dönsem iyi olacak. Bu sesli kitabı üç gün içinde bitirmemiz gerekiyor," diyor Dave, omzunun üzerinden geriye bakıp bana bir başparmak işareti yapıyor. "Yarın görüşürüz!"

Dave'in *kitap* kelimesini nasıl bu kadar rahat söyleyebildiğini bile bilmiyorum. Bu tür bir hikâye kitap olarak sınıflandırılabilir mi? Tamamen habersiz değilim. Bu tür kitapları kitapçısının romantizm bölümünde gördüm, ve yanından geçtim onları olarak

kaslı, gömleksiz erkek kapakları ve müstehcen başlıklarıyla olabildiğince çabuk. Bu tür şeyleri okumayı seven insanları yargılayacak biri değilim, ama bu benim tarzım değil. Ben biraz daha özlü bir şeyler istiyorum. Gerçek bir hikayesi olan bir şey. Biraz daha uysal bir şey. Hafif bir öpüşme ve ardından hoş bir karartma sahnesi ve kapalı kapılar ardında neler olup bittiğinin yüzünüze vurulmaması. Margie Teyze onlara Anne P-O-R-N diyor. Bu kelimeyi her söylediğinde annem onu susturuyor.

Jessica ve ben odadan çıkıp koridordan resepsiyon alanına doğru ilerlerken, adımları değiştirip başka bir ülkeye taşınmanın benim için ne kadar zor olacağını merak ediyorum. Muhtemelen EdenMedia'da ne yaptıklarını öğrendiğinde beni annemden kurtaracak tek şey bu olacak. Eminim arkadaşlarına benim artık *kirli defterleri* kaydeden bir yerde yönetici asistanı olduğumla övünmeyecektir.

Bölüm 4

"İŞİ BIRAKACAĞIM. Birazdan Jessica'yı arayacağım ve ona üzgün olduğumu ama bu işin bana uygun olmadığını söyleyeceğim." Kutuyu arka koltuktan çıkarırken kendi kendime fısıldıyorum.

İçimi çektim ve başımı kendime doğru salladım. Ben pes eden biri değilim. Hayatımda hiçbir şeyi bırakmadım, korkunç olsa ve her dakikasından nefret etsem bile. Yedi yaşımdayken annem zarif olmayı öğrenmemin iyi olacağını düşündüğü için gittiğim bale dersleri gibi. İki sol ayağım olmasına ve çırpınan kollarım ve bacaklarımla sürekli diğer kızları yere düşürmeme ya da yüzlerine vurmama rağmen bütün bir yıl boyunca devam ettim.

Ya da ortaokulda voleybol, çünkü babam sporcu olmanın takım çalışmasını öğrenmem için harika bir yol olduğunu düşünüyordu. Sürekli yüzüme doğru mantıksız bir hızla uçan küçük, beyaz bir topu bırakın, bir ahırın geniş tarafına bile vuramazdım. Bir burun kırığı, iki bilek burkulması ve takımda filenin üzerinden servis atmaya başaramayan tek kız olduğum için utanç duymama rağmen liseye kadar devam ettim.

Bir de annemin yıllar boyunca bana ayarladığı tüm görücü usulü randevular var. Gerçi bunlara tam olarak "tanışma randevuları" diyemem, çünkü bu şehirde bir randevuya çıkmadan önce karşınızdaki kişiyle bir şekilde akraba olmadığınızdan emin olmak için büyükannenize danışmak zorundasınız. Şimdiye kadar çıktığım hiç kimse yabancı değildi. Hepimiz birlikte büyüdük, hepimiz birlikte okula gittik ve herkes bir başkasıyla akraba olan *birini* tanıyor. Benim için ayarladığı bu randevulardan hiç şikayet etmedim, birkaç kez cazip gelmesine rağmen asla kalkıp randevumu terk etmedim. Her bir yemeğe, filme, dondurma gezisine ve Jasper Reynolds ile saatlerce gölün ortasında mahsur kaldığım felaket bir Pazar öğleden sonrası buzda balık avına itaatkâr bir şekilde oturdum, her zaman saçımı çekti anaokulunda, ve yaptı

Randevumuzda annesini ne kadar çok sevdiğinden ve evlendiğinde onun bodrumunda yaşamaya devam edeceğinden çünkü köftesiz bir gün bile geçiremeyeceğinden bahsetmekten başka bir şey yapmadı.

Öğretmenlik olayını da unutmayalım. Aslında bu konuda oldukça iyiydim. Ne kadar sevmesem de öğretmenlik işimi asla bırakmazdım. Yapmak için yetiştirildiğim şey bu değildi, yani EdenMedia'da çalışmak ne kadar rahatsız edici olursa olsun, buna bağlı kalmam gerektiğini biliyorum. Kenarda beni bir süre idare edebilecek bir miktar param var ama çalışmadan duramam. Ne yapacağım, bütün gün evde oturup pencereden dışarı bakarak Brent'i görmeyi mi umacağım?

Aslında bu kulağa kötü bir fikir gibi gelmiyor.

Arabamın arka kapısını kalçamı çarparak kapatıyorum, arkamı dönerken ekipman kutusunu göğsüme sıkıca bastırıyorum, komşumun ön bahçesine baktığımda aniden duruyorum.

Yakışıklı şeytandan bahsetmişken.... Bekle, şeytan değil. O şeytan değil.

Kötü biri değil. O mükemmel ve harika ve tatlı ve-

Brent, verandasının önündeki çiçek tarhlarının etrafındaki yabani otları temizlediği eğik pozisyonundan ayağa kalkıyor ve kollarını başının üzerine doğru uzatıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve belini bükerek bükülmeleri gidermek için dönüyor.

Burada durup onun gömleksiz gövdesine pervasızca bakarken olduğum yerde donup kaldım. Normal şartlar altında hemen kafamı çevirip evime kaçırdım ama yaşamak için mikrofona edepsiz şeyler okuyan insanlarla vakit geçirmekle ilgili bir şey var

-ve o pis şeylere daha fazla *duygu* katmamın söylenmesi- beynimi değiştirmiş gibi görünüyor. Ve şimdi tek duyabildiğim, derin ve yatıştırıcı sesiyle kafamdaki Anlatıcı Steve.

"Brent'in kaslı vücudu, çiçek tarhlarında çalıştığı zorlu bir akşamın ardından terden parlıyor. Solmuş kot pantolonu dar kalçalarına oturuyor ve belindeki girintileri ortaya çıkarıyor. Teninin tadının nasıl olduğunu merak ederken dilim dışarı fırlıyor ve kurumuş dudaklarımı ıslatıyor."

Ekipman kutusu elimden kayıyor ve ben durdurmaya bile çalışmadan yere yuvarlanıyor. Biliyordum ki

Evimin arkasındaki sokak garajına park ettim, ancak öndeki kaldırıma park etmek daha kolaydı, böylece bu kutuyu o kadar uzağa taşımak zorunda kalmadım.

Neden bana söylendiği gibi bunları çöpe atmadım ki?

Günün sonunda EdenMedia'dan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmakla o kadar meşguldüm ki, bu aptal kutuyu arka koltuğuma ittim ve eve gittiğimde atacağımı düşündüm. Şimdi bu kutu benim ölümüm olacak.

Brent'in kolları tekrar yanlarına düştü ve kutunun yere çarpıp içinden çıkan her şeyin ayaklarımın dibine döküldüğünü duyunca koşarak yanıma geldi.

Olamaz! Lütfen, Tanrım, hayır!

Yanaklarımın kızardığını hissetmemek için başımı eğiyorum, hızla çömeliyorum ve o bana ulaşmadan önce her şeyi kutuya geri koymaya çalışıyorum, özellikle de Jessica'nın ben bakmıyorken oraya sokmuş olması gereken kitabı. Bana doğru gelene benzeyen yarı çıplak bir adam, o aptal şeyin kapağından bana sırtıyor ve Brent ilk önce ona ulaştığında kolum onu kapmak için dışarı fırlıyor.

Eğilip kitabı kapmasını utanç içinde izliyorum ve sonra göz temasından kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Kabloları, mikrofonu ve diğer ıvır zıvırları kutuya geri sokmayı bitiriyorum ve ayağa kalkıyorum, vücuduma sarılıyorum ve sanki şimdiye kadar gördüğüm en ilginç şeylerle doluymuş gibi kısık gözlerimi kutuda tutuyorum.

Çıplak göğsüne bakma, çıplak göğsüne bakma.

Brent kitabı elinde evirip çevirirken ve arka kapağını incelerken "Sekreterimle yatıyorum," diye düşünüyor. "Burada ilginç bir okuma var."

İhtiyacınız olduğunda açılıp sizi yutacak dev bir delik nerede?

"O benim değil!" Sonunda başımı kaldırıp omzunun üzerinden bir noktaya bakıyorum ve Anlatıcı Steve'in beynimde başka bir yorum başlatmasından korktuğum için başıyla kot pantolonunun beli arasında bir yere bakmayı reddediyorum. "EdenMedia'da bugün başladığım yeni işim için araştırma yapıyorum. İstifa etmeyi düşünüyordum ama ben pes eden biri değilim,

Jessica da o kitabı ofisteki bir çekmecedde bulunan ve artık Cennet Bahçesi Çekmecesini olarak adlandırdığım kutuya koydu çünkü o kutu beni doğrudan H-E-çift hokey sopasına götürecek cazibelerle dolu."

Oh Tanrım. Sadece saçmalamakla kalmıyorum; kapı kapı dolaşıp din satmaya çalışan biri gibi konuşuyorum. Neyim var benim böyle?

Brent kıkırdıyor ve bu ses bana hala elinde tuttuğu kitap için uygun olan ama kaldırım sohbeti için uygun olmayan her türlü şeyi yapıyor.

EdenMedia'da birkaç saat geçirdim ve bir erkek güldüğünde tüylerim diken diken oluyor. Gelecek hafta bu saatlerde muhtemelen bir sokak köşesinde bedenimi satıyor olacağım ve annem beni evlatlıktan reddedecek.

"Onu istiyor, daha önce hiçbir erkeği istemediği bir şekilde," Brent kitabın arka kapağından yüksek sesle okuyor. *"Adam, onu kaç kez masasının üzerine yatırıp verebileceği her şeyi alsa da, içinde asla sönmeyeceğini bildiği bir ateş yakıyor.* Vay canına. Eğlenceli bir araştırmaya benziyor."

Rahatsız bir şekilde kıkırdıyorum, hâlâ yerde bir delik açılmasını bekliyorum. Ya da belki beni sihirli bir şekilde EdenMedia'ya geri götürecek, Jessica'nın günah çekmecesinden o kitabı kutuma sokmasını engelleyebileceğim bir zaman makinesi.

Brent kitabı aletin üstüne koyuyor ve ben o şeyden başka bir yere bakmayı tercih ettiğim için gözlerim onun yüzüne ve bana doğru yönelttiği kalp durdurucu gülümsemeye kayıyor. Yanaklarından birinde bir kir lekesi var ve Steve ben onu durduramadan geri dönüyor.

"Ellerim uzanıp yanağındaki kiri fırçalamak için kaşınıyor, "Yüzündeki kirli sakalın avucumda nasıl bir his yaratacağını merak ediyorum."

Aptal Steve'i oradan uzaklaştırmak için başımı sallıyorum ve zihnimden ona gidip bir köşede durmasını ve ne yaptığını düşünmesini söylüyorum.

Brent başparmağıyla omzunun üzerinden bahçesini işaret ederek, "Ben de yabancı otlarımın yanına dönsem iyi olacak, böylece gün ışımaya devam ederken işimi bitirebilirim," diyor. "Araştırmanızda iyi eğlenceler."

Bu kitabın bende olduğunu bilmesi ve evime girip okuma fikrini aklımdan bile geçirebileceğimi düşünmesi bile kafa derimi kaşındırıyor ve avuçlarım terlemeye başladığında neredeyse kutuyu tekrar kollarımın arasına düşürüyorum.

"Oh, bu kutunun tamamını çöpe atacağım. Araştırmaya gerek yok. Burada çöpten başka bir şey yok. Hatta arkada bir ateş yakıp hepsini yakabilirim. Ateş çukurum yok ama eminim bir şey olmaz ve tüm bahçemi ateşe vermem." Rahatsızca gülüyorum.

"Görünüşe göre orada güzel ekipmanların var. Podcast malzemeleri, değil mi?" diye soruyor, bana yaklaşıp kutunun içine bakarak. "Podcast kaydı yapan bir arkadaşım var. Modası geçmiş bir şeye benziyor ama muhtemelen yine de çalıştırabilirsin."

"Kimsenin beni kendi kendime konuşurken dinlemek isteyeceğini sanmıyorum. Ne hakkında konuşabilirim ki? Hayatım böyle bir şey için yeterince heyecan verici ya da ilginç değil," diye cevap veriyorum sessizce, kendime bakarak.

Tanrı aşkına, üzerinde sarı kalemler olan bir elbise giyiyorum. Tüm dolabım alfabe, elma ve okula giymeye uygun diğer çocuk dostu desenlerle kaplı elbiselerle dolu. Aklıma hemen Laura ve Brent'le randevusunda gösterdiği ten ve EdenMedia'da çalışırken nasıl sorun yaşamayacağı geliyor. Şimdi ise kendimi, beni aşan bir adamın yanında duran bir çocuk gibi hissediyorum ve çevresinde kirli bir kitap bulundurmaktan utanmayan kadınlara ilgi duyuyorum.

"Bence oldukça ilginç birisin. Yeni işin hakkında konuşabilirsin." Brent omuz silkerek bana göz kırpmıyor ve arkasını dönüp bahçesine doğru yürümeye başlıyor.

İlginç olduğumu düşünmesi ve bana göz kırpması beni o kadar şaşırtıyor ki, o uzaklaşırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Kolları yanlarından aşağı doğru sallanırken sırtındaki kasların dalgalanışını izliyorum. Hâlâ arabamın yanındaki kaldırımda durup Brent'in yeniden yabani otları yolmaya başlamasını izlediğimi fark etmiyorum, ta ki birkaç ev aşağıda bir arabanın kapısı çarpıp beni zıplatıp evime doğru koşturana kadar.

Evet. Artık resmileşti. EdenMedia beni bozdu. Bu konuda endişelenmeli miyim yoksa geleceğin getireceklerini dört gözle mi beklemeliyim bilemiyorum.

Evime girip kutuyu mutfak masasının üzerine koyar koymaz, cep telefonum gelen bir aramayla çalmaya başlıyor. Telefonu elbisemin ön cebinden çıkarıp annemden gelen yedi cevapsız arama olduğunu gördüğümde, geçen gün marketteyken şarap almayı akıl ettiğim için şükrediyorum.

Bir kadın tüm varoluşunu ve nerede yanlış yaptığını düşünürken, evde tek başına, buzdolabında soğuyan yepyeni bir kutu şarap ve son derece çekici komşusunun arka kapaktaki tanıtım yazısını okuduğunu duyduktan sonra aniden onu çağırın, bırakın okumayı, dokunmaya bile korktuğu kirli bir aşk romanıyla kötü bir şey olmaz.

Hiç kimse söylemedi.

Bölüm 5

Heidi'nin Podcast'i, Bölüm 1

"TAMAM. Bu şey açık mı ki? Açık olduğunu nereden bileceğim? Aman Tanrım. Bu çok aptalca. Sabah başım çok ağrıyacak ama bu şarap kutusu gerçekten çok lezzetli. İnsanlar "kutu şarap" deyince "Tanrım" diye düşünüyor. Hayır, bunu asla içmem, çünkü muhtemelen tadı kutu gibi. Ama çocuklar, tadı hiç de kutu gibi değil. Tadı şarap gibi. Bu mikrofon şeysinin ne kadar iyi olduğunu merak ediyorum. Biraz daha şarap döktüğümü duyabiliyor musunuz? Aslında dökmüyorum. Franzia Sunset Blush kutum mutfak masamda yanımda duruyor ve düğmeye bastığım plastik bir ağzı var. Glug-glug-glug-Duyamazsanız diye ses efektleri ekliyorum. Ve... anında bir bardak şarap!" Daha önce iki kez doldurduğum kadehten büyük bir yudum alıyorum ve saçmalamaya devam ediyorum.

"Tamam, yani... tamam, podcast. Podcast. Bu benim podcast'im! Heidi'nin... Heidi'nin Podcast'i. Her neyse. Tamam, peki... ne hakkında konuşacağım? Bunu kim dinler ki? Kimin umurunda? Kim dinler ki...." Ucuz şaraptan bir yudum daha almak için duruyorum ve baştan başlıyorum.

"Merhaba! Bu, eskiden anaokulu öğretmeni olan ve bütçe kesintileri nedeniyle işten çıkarılan ve şimdi de bütün gün oturup insanların müstehcen kitaplar okumasını dinlediği bir yerde işe alınan bir kadının podcast'i. Bu sanki... ailelerimiz eve gittikten sonra kuzenimin yılbaşı partisinde İnsanlığa Karşı Kartlar oynadığım ve kartta '*Seks sırasında* şunu düşünmeyi severim...' yazdığı ve elimde kalan tek kartta '*Popo Şeyleri*' yazdığı ve kafamın çok karıştığı zamandan daha kötü, çünkü kim

seks sırasında tuvalete gitmek? Ama sonra kuzenimin kız arkadaşı bana açıkladı ve ölmek istedim ve bağırmaya devam ettim, 'İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu? Ama neden?'

Homurdanıyorum, sıvıyı bardağımın içinde döndürüyorum. "Aman Tanrım... Bunu engellediğimi sanıyordum." Ve tekrar başlıyorum. "Tamam, yani... merhaba! Bu.... hakkında bir podcast. Ne hakkında ki? Ne hakkında biliyor musunuz? Bu podcast şu anda çok sıkışmış olduğum gerçeğiyle ilgili. Annemin yapmamı istediği şeyi yapamıyorum. Ailemin arkadaşlarına övüneceği bir işim yok. Açıkçası Laura'nın yan komşumla yaptığını yapamam, çünkü tüm o pis şeyleri nasıl söyleyeceğimi, kirpiklerimi nasıl kırpacağımı ve nasıl Laura olacağımı bilmiyorum. Ama çalılarının arasına nasıl düşüleceğini biliyorum. Bu konuda gerçekten iyiyimdir. Ben bir çalı ninjasıyım. Çalı ninjası kiralamak isteyen var mı? Akşamları ve hafta sonları hava karardıktan sonra müsaitim. Hey, bu Heidi'nin Çalı Ninjası Şovu, gül çalılarının düşmekten kaçınmaya çalışıyor, çünkü kanamak seksi değil."

Kesinlikle kendime acıyarak şarabımın kalanını yudumluyorum ve sonra ikna etmeye çalıştığım bir insanmış gibi mikrofonu işaret ediyorum. "Ayrıca gömleksiz komşuma ağzımın suyunu akıtmakta o kadar ustayım ki, bir kutu podcast ekipmanını yürüyüş yoluma düşürüyorum ve o da tüm gömleksiz, çıplak göğüslü ihtişamıyla gelip bana öyle bir gülümsemek zorunda kalıyor ki... gömleksiz. Ne oluyor be?"

Sormadan önce bir geçirti çıkardım, "Yani, bilmiyorum. Bu kutuda başka ne var?" Rahatsız edici nesneyi havada tutuyorum. "Oh hayır. Onu okumayacağım. Kesinlikle okumayacağım. Komşumun bu şeyin arka kapağını okurken üstsüz olduğunu söylemiş miydim? Muhtemelen elimde ne olduğunu göremiyorsun, değil mi? Muhtemelen en iyisi bu. Bırakın ona dokunduğumu, kimsenin bu kitabın evimde olduğunu bile bilmesini istemiyorum. Ama onu tanıtmı yazısını okurken duymalıydınız, üstündeki tüm o şeylerle ve tişört giymeyen, kaslı erkek kaslarıyla ve tüm o terli gömleksizliğiyle ve o gamzeleriyle.... Burası birdenbire sıcak mı oldu? Kendimi sıcak hissediyorum. Belki de ne kadar sıcak olduğumu unutmak için biraz daha şarap içmeliyim."

Zil zurna sarhoş olmama ve sabah kesinlikle pişman olacağıma rağmen, "Glug-glug-glug" diye söylenirken bardağımı bir kez daha dolduruyorum,

Bardağıma daha fazla şarap boşaltıyorum. Do-do-do! Bu kitabı masanın diğer tarafına koyacağım ve orada oturup sessizce beni yargılamıyormuş gibi davranacağım. Yine de bir şeyler okumalıyım. Bir şeyler okumalıyım. Bir şeyler okuyacağım, çünkü o zaman ne söyleyeceğimi düşünmek zorunda bile kalmayacağım! Oh, bu eğlenceli olacak! Bekle, hemen döneceğim. Odanın diğer tarafındaki rafımdan bir kitap alacağım."

Dünya ayaklarımın altında dönmeden önce heyecanla sandalyemden zıplıyorum ve kollarımı dengede tutmak için açarak yürüyorum, kitaplığıma doğru ilerlerken kendimi bir gemideymişim gibi hissediyorum.

"Geri döndüm! En sevdiklerimden birini aldım. Lisa Puffinbarger'ın arabalı adamın kapalı köprüye giden yolu anlattığı kitabını okuyacağım. Güzel bir köprü sahnesi vardı; onu bulayım. Tamam, üçüncü bölüm. *"Hyrum Yoder yan çiftlikteki komşusu Sarah Bender'a her zaman aşık olmuştu. Başını süsleyen uçuk pembe başlık, dudaklarının rengiyle uyumluydu.*

-Uuugh, bunu yapamam! Yemin ederim, bu çok tatlı ve güzel bir sahne.

Sarah'nın sonunda Hyrum'un kendisine aşık olduğunu fark etmesi ve bunun sebebinin de kapalı köprü olması ve Hyrum'un ailesi için tereyağı çalkalayan bir adamdan çok daha fazlası olduğunu anlaması. Ama bugün işte duyduklarımdan sonra Hyrum'un Sarah hakkında söylediği her şey birden çok edepsiz görünmeye başladı ve bunu 'yayık' kelimesinin altını *çizmeden* okuyamıyorum çünkü kafamda tek duyabildiğim yapımcı Dave'in anlatıcıya daha sıcak olması gerektiğini söylediği ve tereyağı yayıklamanın sıcak ya da edepsiz bir yanı olmaması gerektiği!" Yüzüme düşen bir tutam saçı üfleyerek ofluyorum.

Dirseklerimi masaya koyuyorum, sonra alnımı ellerimin arasına alıp gözlerimi kapatıyorum. "Ben bunu yapamam. Neden bu kadar sıkıcıyım? Bu çok üzücü. Bir kadeh şarap daha alacağım. Yaşasın, Heidi'nin Şarap Şovu! Ama daha çok, sızlanma şovu gibi. Vaaah, hayatım neden bu kadar sıkıcı?"

Önümdeki kayıt cihazından çok kendi kendime mırıldanıyorum, "Tamam, Heidi. Ezik değilmiştin gibi davran."

Dik oturuyorum, bir kez daha denemeye hazırım, ama sonra hemen sönüyorum. "Aman Tanrım. Bu bir karmaşa. Berbat durumdayım. Ben sıkıcı eski bir anaokulu öğretmeniyim.

Kızarmadan Amish romantizmi. Beni erimiş tereyağı gibi hissettiren gamzeleri olan seksi, kaslı komşumun bana ikinci bir bakış atmasını nasıl bekleyebilirim? Bekleyemem. Çünkü ben acınacak haldeyim. Ve şimdi tereyağı istiyorum. Samanyolu Prensesi Kay'in kocaman, tereyağı bir heykelinin masamda oturmasını istiyorum. Onun yüzünü yiyebilirim." Burnumu çekiyorum, ekipmana bakmak için ayağa kalkıyorum.

"Bu işe yaradı mı ki? Bu şey muhtemelen kayıt bile yapmadı. Biraz daha Franzia alıp işe yarayıp yaramadığına bakacağım. Ya da belki sadece Netflix'te bir şeyler bulurum."

Bölüm 6

"Dün gece ölebilirdim ve senin umurunda bile değil."

Annemin kulağıma gelen aşırı dramatik sesi, sanki biri kafatasıma çivi çakıyormuş gibi hissettiriyor. Avuç içimi alnıma bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve EdenMedia'daki resepsiyon masasının arkasındaki bilgisayar koltuğunda arkama yaslanıyorum. Neyse ki şu ana kadar sessiz bir sabah oldu. Bir saat önce buraya geldiğimde birkaç anlatıcı çoktan çalışmaya başlamıştı ve kayda başlamadan önce ses kabinlerinden kaçıp resepsiyon alanının güvenliğine geri dönmeden önce ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin oldum.

İş gecesinde içilmemesi gerektiğini biliyorum. Bu sabah mutfak masamdaki boş şarap kutusu ve etrafına saçılmış podcast ekipmanı bana dün gece birden fazla kötü seçim yaptığımı söylüyor, ancak tek hatırlayabildiğim masada oturup kendi kendime konuştuğum. Ve *Fuller House*'un gerçekten sağlıklı sayıda bölümünü izlemek.

"Anne, dün gece ölmüş olsaydın, beni on iki kez aramayacağına ve sekiz mesaj göndermeyeceğine eminim." "Baban öldüğümü söylemek için benim telefonumu kullanıyor olabilirdi. I Seninle on sekiz saat doğum sancısı çektim, ağrı kesici ilaçların rahatlığı olmadan ve şu anda burada yatıyor, ölmüş olabileceğim umurunda bile değil. Kızım bana iş görüşmesinden bahsetmese bile ölebilirdim."

Onunla birlikte sessizce "on sekiz saatlik doğum" lafını ağzıma alıyorum, çünkü bu onun beni suçlu hissettirmek için her zaman kullandığı bir yol.

"Bu sabah görüşmenin nasıl geçtiğini soran üç telefon aldım bile ve kendi annesini önemseyen ve ona hayatında neler olup bittiğini anlatan düşünceli, sevgi dolu bir kızım varmış gibi davranmak zorunda kaldım," diye devam ediyor.

"Özür dilerim anne. Uzun bir gündü ve eve geldiğimde çok yorgundum. İşi aldığıma ve her şeyin yolunda olduğuna dair mesajımı almadın mı?"

Evet, tavuğun yolunu seçtim ve onu geri aramak yerine bir mesaj gönderdim. Dün gece ona EdenMedia'da ne yaptıklarını açıklamak için hiçbir şekilde hazırlıklı değildim. Birkaç dakika önce ikinci kez düşünmeden aramasını cevaplamış olmam, bu sabah tüm silindirlerimi çalıştırmadığımı hatırlatıyor, çünkü *hala* hazır değilim. Hazır olacağımdan da şüpheliyim.

Dün gece ne kadar içtim ve o malzemelerle ne yaptım?

"O mesajın senden geldiğini nereden bilebilirdim ki? Eve dönerken kaçırılmış olabilirdin ve seni kaçıran kişi beni şaşırtmak için mesaj göndermiş olabilirdi. Bu Karen Mendleson'ın başına gelmişti. Karen Mendleson'ın liseden kızını hatırlarsın. Alicia Mendleson. İkinizin dolapları hep yan yanaydı, çünkü alfabetik sıraydı. Güzel kızdı, gülümsediği zamanlar hariç, çünkü ön dişlerinde bir sorun vardı, ama çok tatlı bir şeydi ve her zaman çok kibardı. Dr. Stanford'un ofisinde tıbbi asistan olarak çalışıyor ve iyi bir diş planları olduğu için sonunda dişlerini tellerle düzelttirdi. Birkaç ay önce işten eve dönerken benzin almak için durmuş. Colony Plaza'da değil, çünkü benzinleri her zaman diğer yerlerden on sent daha yüksek. Kwik Trip'e gitmiş ama Doğu Ana Cadde'de bir su şebekesi arızası olduğu için Yellowstone Trail'den Vista Bulvarı'na gitmesi gerekmiş. Benzinini aldı ve akşam yemeği için Karen'ın evine gitti. Karen lazanya yapıyordu ve ona söylediğim gibi önceden pişirilmiş erişte kullanmıyordu, bu yüzden tabii ki lazanyanın pişmesi bir saatten fazla sürdü ve Alicia annesine birkaç dakika içinde orada olacağını söyleyen bir mesaj göndermesine rağmen *hala* orada değildi. Zavallı Karen. Hâlâ o geceden bahsediyor."

Annemin konuştuğu her kelimeyle baş ağrım daha da artıyor.

"Anne, Alicia'nın lastiği patladı. Kaçırılmadı," diye hatırlatıyorum ona, bu olaydan bir gün sonra Alicia'yla kilisede konuşmuştum

İkimiz de annelerimizin ne kadar çılgın olduğu konusunda dertleşıyorduk.

"Ama Karen bunu bilmiyordu! Kendi çocukların olana kadar bekle Heidi, o zaman her gün senin için endişelenirken ne kadar acı çektiğimi anlayacaksın. Şimdi, bana bu iş hakkında her şeyi anlat. Fırında bir tepsi şekerleme var ve bitmelerine otuz dakika var."

Resepsiyon alanında yankılanan bir zil sesi, az önce ön kapıdan birinin girdiğini gösteriyor. Zil tarafından kurtarıldığım için şükrederek sandalyemde hızla doğruluyorum. Telefonu yanağımla omzum arasında tutarak, takvimi kontrol etmek ve kimin burada olacağını görmek için bilgisayarı hayata döndürmek için fareyi masanın üstünde hızla hareket ettiriyorum.

"Bu sadece telefonlara cevap verdiğim ve e-posta gönderdiğim tipik bir ofis işi. Sorun yok, ben de iyiyim ve şu anda anlatacak pek bir şey yok."

En azından ona telefonda söylemek istediğim bir şey yok. Ya da asla.

Takvimde yazan ismi gördüğümde bir kez daha bakıyorum, acaba dün gecedен kalma şarap sarhoşluğum devam ediyor mu diye düşünüyorum. Bunun doğru olmasına imkan yok. Hem de hiç. Masamın önünde birinin durduğunu hissettiğimde, yavaşça bilgisayar ekranından başımı kaldırıyorum ve ağzım açık kalıyor.

"On sekiz saat boyunca-"

Telefonu kulağımdan çekerek aramayı hızla sonlandırıyorum, annemi cümlelerin ortasında kesiyorum, bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyorum. "Sonra" derken hemen şu anı kastediyorum, çünkü telefonum hemen elimde vızıldamaya başlıyor. Arayanın o olduğunu anlamak için aşağıya bakmama gerek kalmadı. Susturmak için telefonun yan tarafındaki düğmeye hızlıca basıyorum, masanın üst çekmecesini açıyorum ve gözlerimi önümde duran adamdan ayırmadan içeri atıyorum.

"Özür dilerim, bölmek istemedim," diyor nazik bir gülümsemeyle. "Ben Jameson Kenter. Sanırım bu sabah bazı kayıtlar yapmak için programdayım."

Rüya görüp görmediğimi merak ederek gözlerimi birkaç kez kırıştıırıyorum. Her yerde tanıyabileceğim uzun boylu, yıkıcı derecede yakışıklı adam hâlâ masamın diğer tarafında durduğunda, uyanık olduğumu ve bunun kesinlikle bir rüya olmadığını anlıyorum.

"Sen Jameson Kenter'sın," diye fısıldıyorum hayretle.

Kısa, simsiyah saçları ve çarpıcı yeşil gözleriyle Jameson Kenter, Hollywood'un gelecek vaat eden en ateşli aktörlerinden biri olmasa bile, her kadının onun yanında aptal gibi davranmasına neden olur. Aksiyon filmleri pek bana göre olmasa da, yaptığı her şeyi izledim, çünkü tüm dublör işlerini kendi yapan harika bir aktör olmasının yanı sıra bakması çok güzel.

Jameson hafifçe kıkırdıyor ve başını sallayarak elini masanın üzerinden uzatıyor.

Eline bakıyorum, tekrar yüzüne, sonra tekrar eline bakıyorum, sonra ne yaptığını fark ediyorum ve hızlıca elini sıkmak için sıcıyorum. Dizlerimin arkası sandalyenin oturağına çarpıyor ve sandalye geriye doğru uçarak arkamdaki duvara çarpıyor. Çıkardığı gürültüyle irkilmekle o kadar meşgulüm ki, en azından Jameson'ın büyük, sıcak eli elime dolanıp sıkıca salladığında aptal gibi kıkırdamamı engelliyor.

Cep telefonum masanın çekmecesinin içinden tekrar yüksek sesle çalmaya başlıyor, metal iç kısımda zıplayarak sandalyemin duvara çarpmasından bile daha büyük bir gürültü çıkarıyor. Jameson'ın elini bırakıp hemen uzanıyorum ve çekmeceyi kapatarak gürültüyü kesiyorum, tekrar kıkırdadığında ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum.

"Özür dilerim. Buradaki ikinci günüm ve karşımda gerçek, canlı bir film yıldızı gördüğüm için biraz şaşırdığımı söylemeliyim. Kimse bana kapıdan ünlü insanların gireceğini söylememişti. Sen *gerçekten* ünlüsün. Ve uzunsun. Bu kadar uzun olacağını düşünmemiştim. Kayıt stüdyosunda geçen bir film falan mı çekiyorsun?" Saçmaladım.

Jameson bana gülümsüyor ve ellerini rahatça kot pantolonunun ön ceplerine sokuyor. Kibar gözlerinde ve *normal* görünüşünde beni rahatlatan bir şeyler var.

"Aslında Minneapolis'teki çekimleri yeni bitirdim. Bir kitabı anlatmam için tutuldum ve menajerim burayı bulup şehirdeyken beni araya sıkıştırmayı başardı," diye açıklıyor. "Bir süredir tatil yapmamıştım, bu yüzden kayıttan sonra biraz dinleneyim ve etraflı gezeyim diye düşündüm."

"Bir kitabı mı seslendiriyorsun? EdenMedia'da mı?" Şaşkınlıkla sordum. Avuç içlerimi masanın üstüne bastırarak masaya doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Burada ne tür kitaplar anlattıklarını biliyorsun, değil mi?"

Jameson'ın gülümsemesi derinleşiyor ve üzerimde Brent'in gülümsemesiyle aynı etkiyi yaratmasa da hoş bir gülümseme ve burada durup Jameson Kenter ile sanki çok önemli bir şey değilmiş ve her gün oluyormuş gibi sohbet ettiğime gerçekten inanamıyorum.

Burada çalışmanın bazı avantajları olabilir.

"Umarım aşk romanlarıdır, çünkü anlatmak için işe alındım. Aksi takdirde yanlış yerdeyim demektir." Dudaklarını gülümseyerek büküyor.

"Eğer aşk romanları anlatmak için buradaysanız kesinlikle doğru yerdesiniz, tabii siz öyle diyorsanız. En azından bir Penelope Sharp kitabı seslendirmeyeceksiniz, çünkü bunu zaten birileri yapıyor. Dün o kitaptan birkaç satır dinledikten sonra kulaklarımın hâlâ yandığını söyleyebilirim."

"Sekreterimle yatmak mı yoksa Sekreterime aşık olmak mı?"

"İ.... Sen.... Aman Tanrım. Bu kitapları duydun mu?"

"Öyle umuyorum. Penelope Sharp benim karım."

Masamın çekmecesinden gelen yüksek sesli, rahatsız edici uğultuyu unutun. Şu anda duyduğunuz ses, utançtan patlayan kafam.

"ÖZÜR DİLEMEYİ BIRAKABİLİRSİN." Onu koridordan geçirip günün geri kalanını geçireceği boş kayıt kabinine götürürken Jameson gülüyor.

"Gerçekten özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu ve aksi takdirde asla böyle bir şey söylemezdim." Benden önce girmesi için kabinin kapısını iterek açıyorum.

"Sana söyledim, sorun değil. Penelope Sharp'ın Aubrey Kenter'in takma adı olduğunu pek duyurmuyor, çünkü insanların benim şöhretimi kitap satmak için kullandığını düşünmelerini istemiyor. Penelope Sharp'ın

bilebilirdin," diye açıklıyor, ben kapı aralığında durup onun mikrofonun önündeki tabureye yerleşmesini izlerken.

Jameson Kenter'ı duyan herkes onun Aubrey ile evliliğini bilir. Tüm dünya sosyal medya üzerinden ikilinin birbirlerine aşık oluşunu izlerken yüzyılın peri masalıydı bu. Aubrey, birkaç yıl önce çılgınca bir şey yapmaya karar veren ve Cleveland'da çekilen filmlerinden birinde figüran olarak işe giren Ohio'lu, küçük kasabalı, sıradan bir kadındı. Jameson ve Aubrey zanaat hizmetleri masasında Danishes yerken tanıştılar ve şimdi Hollywood'da sonsuza dek mutlu yaşıyorlar.

"Heidi, mikrofon seviyelerini test etmek için yardımına ihtiyacım var," diyor Dave aceleyle, arkamdan odaya girip DAW'ın başına otururken ve camın diğer tarafından Jameson'a el sallarken, sanki birkaç metre ötede ünlü bir Hollywood aktörünün oturması gayet normalmiş gibi.

Belli ki bu tür şeyler her zaman oluyor ve o bundan etkilenmiyor bile. Bir noktada başka hangi ünlü kişinin ortaya çıkabileceğini merak etmekle o kadar meşgulüm ki az önce ne dediğini tamamen geçiriyorum.

"Özür dilerim. Ne dedin sen?"

Dave bana bakmadan panodaki birkaç düğmeyle oynuyor.

"Bethany her zamanki gibi geç kaldı. Bu kadın tam bir baş belası, ama bunu ona söylemeyin, çünkü şu anda piyasadaki en popüler kadın anlatıcılardan biri. Bu kitaptaki bölümleri kadının bakış açısından anlatması gerekiyor ve Jameson'ı başlatmadan önce ses seviyelerini ayarlamam gerekiyor. İçeri gir ve iPad'den ne istersen birkaç satır oku," diyor Dave elini sallayarak.

Bu sabah Jameson'la yaşadığım sorundan daha fazlasına neden olmak istemediğim için kayıt kabinine doğru ilerliyorum ve Jameson gülümseyerek bana fazladan bir çift kulaklık uzattığında kusmamaya çalışıyorum.

Dün geceden bir anı gözümün önüne geliyor ve nedense kitaplarımdan birini yüksek sesle okumakla ilgili bir şeyler hatırlamaya başlıyorum,

Ama Jameson'dan kulaklığı alırken bunu hemen aklımdan çıkarıyorum.

Ona yaklaşırken başıma geçirip kulaklarımın üzerinden geçiriyorum ve önümüzde duran iPad'e bakıyorum. İlk bölüme gelmiş bile ve ben biraz sakinleşiyorum, gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum. İlk bölümün uzaktan yakından çılgınca ya da kirli bir şeyle başlamasına imkân yok. *Samimi* bir *an* için bir çeşit birikim olması gerektiğini varsayıyorum, değil mi? Güzel bir yemek ya da dans sahnesi gibi. Bu çok kötü olmamalı.

"Ne zaman hazır olursan, Heidi."

Dave'in sesi kulaklıklarımda yankılanıyor ve gözlerimi açıp Jameson'a gergin bir gülümseme vermeden önce sakinleştirici bir nefes daha alıyorum.

"İyi olacaksın. Sadece tek başınaymışsın ve kimse seni dinlemiyormuş gibi davran. Ben genelde böyle yaparım. İşleri biraz daha kolaylaştırıyor," diyor Jameson.

Ona başımı sallıyorum, iPad'e bakmak için başımı çeviriyorum ve devam ediyorum.

"Gözlerinde ateşle bana bakıyor ve ben daha bir sonraki nefesimi alamadan vücudu benimkine çarpıyor, dolduruyor... dolduruyor..." Ah, bardağımı güzel, soğuk, ferahlatıcı bir suyla dolduruyor. Bu su çok soğuk ve lezzetli. İçip eve gideceğim." Jameson'ın söylediğinin aksine, kesinlikle başka kimse dinlemiyormuş gibi davranamayacağım için cümlelerin geri kalanını okumayı reddederek takılıyorum.

Yemek nerede? Dans nerede? Nerede o lanet romantizm? Birinci bölümde mi başlayacaklar?

Kulaklığımdan Dave'in güldüğünü duyuyorum ama iPad'e bakmaya devam ediyorum, Jameson'a bakmayı reddediyorum, omzumun üzerinden söylemeye cesaret edemediğim kelimelere baktığını biliyorum.

Kadın vücut parçalarını tanımlamak için bu kadar çok kelime olduğunu kim bilebilirdi? Ve neden bu kadar... ıslak olmak zorundalar? Bu, zavallı karakterin kontrol ettirmesi gereken tıbbi bir duruma benziyor.

"Şey, bu... ilginçti. Yine de ihtiyacım olanı aldım," diyor Dave. Kulaklıkları hızla çıkarıp iPad'in yanındaki sehpa koyuyorum.

"Bu korkunçtu. Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldanıyorum.

"O kadar da kötü değildi. Çok... coşkuluydu," diyor Jameson, gülmemek için alt dudağını ısırarak.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Böyle kitapları yüksek sesle okumayı. Ya da karınızın onları nasıl yazdığını. Özür dilerim. Kabalık ettim. Tekrar söylüyorum. Karınızdan bazı ipuçları istemeliyim." Güldüm. "En azından sen ünlüsün ve insanlar senin okuduğun kitabı dinlemek için iyi para öderler. İnsanların beni dinlemek için yirmi beş sent ödeyeceğini bile sanmıyorum. Heidi'nin İndirimli Erotika'sı, ne ödersen onu alırsın!"

Jameson cevap veremedi Dave kafasını kayıt kabinine sokar.

Dave, "Cidden, yazılanları gerçekten okumaman dışında tam bir felaket değildi," diye takılıyor. "Bu sabah seni Google'da aratıp blogunu bulduğumda tesadüfen rastladığım podcast'inden çok daha iyiydi. Tereyağı olayı çok komik olsa da bu konuda daha fazla pratik yapmalısın. Artık o Amish kitaplarını okuma. Bunları okuyarak gömleksiz komşunun sana aşık olmasını asla sağlayamazsın. Dinlenme odasının etrafında duran fazladan kitaplardan birkaçını eve götür ve onları okuma alıştırmayı yap. Bir dahaki sefere mikrofon seviyelerini test etmeni istediğimde, belki o endişe verici kırmızı tona dönmezsin."

Dün gece tüm o podcast ekipmanıyla ne yapmış olabileceğime ya da olamayacağıma dair anılar akşamdan kalma beynime geri dönerken Dave kafasını odadan çıkarıp masasının arkasına oturuyor.

Hayır, hayır, hayır. Lütfen bana sarhoşken bir podcast kaydedip internete koymadığımı söyleyin!

"Dave'in bahsettiği şu podcast'ten bahsetsene. Özellikle de gömleksiz komşuyla ilgili kısmı," diyor Jameson kaşlarını sallayarak.

Dün Steve'in o kitabı kaydetmesini dinledikten sonra kulaklarımın hala yanıyor olmasını, Brent'in elimde kirli bir kitap olduğunu bilmesini ya da Jameson'ın karısının kitaplarıyla dalga geçerek kendimi utandırmamı unutun. Yüzüm şu anda o kadar sıcak ki üzerinde yumurta pişirebilirsiniz.

"Dave neden bahsettiğini bilmiyor. İş yerinde içtiğine eminim. Hem de çok. On iki adımlık bir programa ihtiyacı olabilir."

Oh Tanrım. Kovulacağım. Bu işi istemiyorum bile, ama kesinlikle kovulmak istemiyorum. Tekrar.

"Eğer bana anlatırsan, yarın karım ziyarete geldiğinde, seks sahneleri yazma konusundaki korkularını nasıl yendiğini sana anlatmasını sağlarım. Bana ilk tanıştığım Aubrey'i hatırlatıyorsun. Deli gibi sevimli ve ilk tanıştığımızda o kadar utangaçtı ki neredeyse söylediği her şeyi bana fısıldıyordu. Şimdi ise akşam yemeğinin ortasında *titreşen penis* gibi kelimeler döktürüyor." Gülüyor. "Ayrıca kendini çöpçatanlık kraliçesi olarak adlandırıyor. Eminim komşunuz konusunda size yardımcı olmak için can atacaktır."

İşte başlıyoruz. Hayatımda yeni ve heyecan verici bir şeyler olsun istedim. Jameson Kenter'in nabız gibi atan bir *şeyden* bahsetmesini ve karısını yardım için bana sunmasını dinlemekten daha heyecan verici bir şey olacağını sanmıyorum.

Hmm, Heidi'nin İndirimli Erotika'sı. Aslında kulağa hoş geliyor.

Bölüm 7

Garajımdan çıkıp evimin arka tarafına doğru yürürken telefonuma bakıp derin bir iç çekiyorum. Bu sokaktaki tüm evlerin ve mahalledeki diğer tüm evlerin garajları evlerden ayırdır. Evlerimizin hemen arkasında herkesin garajının sıralandığı bir sokak var. Burası küçük bir kasaba ve suç oranı oldukça düşük olsa da, yine de biraz ürkütücü olabiliyor, bu yüzden buraya sadece dışarısı hala aydınlıkken park ediyorum.

Bugün Jameson'la tanışmanın ve onunla yıllardır arkadaşmışız gibi sohbet etmenin heyecanı ya da ara sokakta beni bekleyen bir seri katil olup olmadığını merak etmenin gerginliği bile adımlarıma ekstra moral veremiyor. Ayaklarımı kaldırım boyunca sürüklüyorum, omuzlarım utanç içinde kamburlaşıyor. Geçen gece kaydettiğim o aptal sarhoş podcast hiç olmamış gibi davranmalıydım ama Dave'in Jameson'ın önünde nazikçe işaret etmesiyle yaptığım şey aklıma gelir gelmez meraklandım. Ve bloguma bakıp yorum var mı diye kontrol ettim, umutsuzca Dave'in gezegende o şeyi duyan tek insan olduğunu umuyordum.

Neden hala bir blogum olduğunu bile bilmiyorum. Üniversitede yaptığınız bir şeydi, bu yüzden sürüyü takip ettim ve okulda olan şeylerle ilgili aptalca hikayeler veya internette bulduğum ve kulağa hoş geldiğini düşündüğüm tarifler hakkında rastgele yayınladım.

Evimle Brent'in evi arasındaki yürüyüş yolunun ortasında durdum ve podcast'in yer aldığı blog yazıma bırakılan iki yorumu tekrar okudum.

Bu çok komikti! Hayatında daha fazla müstehcenliğe ihtiyacın var. Git al onları, kaplan! Berbatsın. Bir daha asla podcast kaydetme. Git osuruk ye, Heidi.

Hangisinin Dave'in yorumu olduğunu tahmin edebilirsiniz. İkincisi ise "Anonim" tarafından bırakılmış. Bir risk aldım ve kendimi herkesin ve kardeşlerinin duyması için ortaya koydum ve bu kişi bana hakaret etmek için bir bilgisayarın anonimliğinin arkasına kaçıyor. Elbette, bir podcast kaydedip bloguma yüklemeyi planlamamıştım ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama yine de. Bana osuruk yememi söyleyeceklerse en azından gerçek isimlerini kullanma nezaketini gösterebilirlerdi. Neyse ki EdenMedia'dan ayrılmadan önce blog istatistiklerimi kontrol ettiğimde podcast'i sadece üç kişinin dinlediğini gördüm. Bununla başa çıkabilirim sanırım. Üç kişi fena değil. İki kişi yorum yaptı ve üçüncü kişi muhtemelen o kadar dehşete düştü ki iyi ya da kötü bir şey söylemeye bile cesaret edemedi. Demek istediğim, söyleyecek güzel bir şeyiniz yoksa, hiç söylememelisiniz, bu yüzden şu anda en çok o üçüncü kişiyi seviyorum.

"Seninle burada tanışmak ne güzel."

Ağzımdan şaşkınlık dolu bir ciyaklama çıkıyor ve hemen telefonumdan başımı kaldırdığımda Brent'in yürüyüş yolumda yanımda durduğunu görüyorum.

Ekranı gizlemek için telefonumu hızla göğsüme bastırıyorum. En azından podcast'imi dinleyen o üç kişiden hiçbiri Brent değildi.

En azından, *umarım* o insanlardan hiçbiri Brent değildir. Oh, Tanrım. Olamaz! Ya üçüncü kişiye? Yani, ihtimaller buna karşı. Ama ya garip bir nedenden dolayı Dave'in yaptığı gibi beni Google'da aramaya karar verdiyse? O aptal şeyi hâlâ dinlemedim ama Dave'in iş yerinde yaptığı yorumlara bakılırsa Brent hakkında çok fazla şey söylediğim kesin. Tamam, en kötü ihtimalle üçüncü kişi Brent'ti. Ama belki de adını hiç söylemedim ve ondan bahsettiğimi bilmiyordu. Belki de ondan sadece "gömleksiz komşum" diye bahsettim. Gerçekten, bu sokaktaki herhangi birinden bahsediyor olabilirdim. İki ev aşağıdaki Bay Charmichael, yerel üretim fabrikasında çalıştığı uzun bir günün ardından yazın gömleğini çıkarıp ön verandasında dinlenmeyi seviyor. Evet, Bay Charmichael aynı zamanda altmış üç yaşında bir adam ve vücudunda o kadar çok koyu renk kıl var ki, sık sık Bayan Charmichael'ın kılları karışmasın diye her gece taramak zorunda kalıp kalmadığını merak ediyorum.

Ama yine de. Bay Charmichael'dan etkilenmiş olabilirim. Brent'in benim erkek zevkim hakkında hiçbir fikri yok.

Ugh. Belki de yaşamak için yeni bir yer bulmalıyım.

Brent, "Benimle aynı anda garaja girdiğini gördüm ve gelip bugün işlerin nasıl gittiğine bakayım dedim," dedi. "İlk gününden daha mı iyi?"

Sadece benimle konuşmak için buraya kadar yürümeye zaman ayırmasına biraz şaşırdım. Hoş olmayan bir şekilde değil.

Brent yerel bir inşaat şirketinde çalıştığından, genellikle aynı saatlerde çalışıyoruz, bu yüzden hafta boyunca aynı saatte eve gelmemiz alışılmadık bir durum değil, ancak normalde sohbet etmek için durmaz.

Hâlâ burada durup şaşkınlıkla ona baktığımı fark ediyorum ve hemen telefonuma bakıyorum. Gamzelerine aval aval bakmaktan ya da sesini her duyduğumda iç geçirmekten kendimi alamamam nasıl bir adamdan etkilendiğimi ele veriyor.

Brent neden ortalama görünümlü bir adam olmasın ki? Bu kadar yakışıklı ve hoş olmasaydı ve bana her baktığında tüylerim diken diken olmasaydı onunla konuşmak çok daha kolay olurdu.

En azından bu sefer gömlek giyiyor.

"Evet, porno filmlerin söylediğinin aksine, bir inşaat işçisinin tişört giymeden tehlikeli elektrikli aletler kullanması hoş karşılanmaz."

Başımı telefonumdan kaldırdığımda Brent'in gözlerinde parlayan mizahla bana gülümsediğini görüyorum ve aklımdan geçen son düşünceyi yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum.

"Ben sadece cildin için endişelenmiştim! Biliyorsun, bütün gün üzerine güneş vuruyor... cilt kanserinin şakası yok. Eğer biraz güneş kremi ödünç almak istersen, bende bolca var!"

Mükemmel, Heidi. Kanser hakkında konuşmaktan daha çekici bir şey yoktur.

Brent bana bir adım daha yaklaşıyor ve birdenbire etrafım onun kokusuyla sarılıyor. Hafif bir odunsu kolonya kokusu var ama esas olarak sabun ve *erkek* kokusu. Onunla her türlü göz temasından kaçınmak istiyorum, çünkü bu beni sürekli

Ama tam da kişisel alanımda dururken ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorken gözlerimi kaçırmam imkânsız. Mavi gözlerinde gözbebeğini çevreleyen altın rengi lekeler olduğunu hiç fark etmemiştim ve o kadar muhteşemler ki biri beni fiziksel olarak ondan uzaklaştırsa bile onlara bakmayı bırakabileceğimi sanmıyorum.

"Soruma hiç cevap vermedin. Bugün iş nasıldı?"

Sesi ılık, yumuşak bir esinti gibi etrafımda dolaşıyor ve ben büyülenmiş gibi hissediyorum. Hareket edemiyorum, nefes alamıyorum ve düşünemiyorum. Tek yapabildiğim kıpırdamadan durmak, Brent'in cesur ve korkusuz olup ona işi umursamadığımı söylesem ne yapacağını merak etmek; sadece dudaklarının hareketini izlemeye devam etmek ve bu kadar yakınımda durduğu için nefesinde kokladığım nane gibi tatları olup olmadığını merak etmek istiyorum.

"İş harikaydı," diye kekeliyorum usulca. "Aslında bugün ünlü biriyle tanıştım. Jameson Kenter. Filmlerini izlediniz mi? Şahsen çok daha uzun boylu. Ve daha da yakışıklı. Ve çok hoş. Bir süre her gün orada olacak ve bir kitap kaydedecek."

"Vay canına. Jameson Kenter, ha? Bu kadar yakışıklı ve hoş biriyle iş gününü geçirmek için harika bir yol gibi görünüyor." Brent gülümsüyor.

Bana gülümsüyor ama gülümsemesinde bir tuhafılık var. Gözlerine tam olarak ulaşmıyor. Brent'in gözlerini incelemek için çok zaman harcadım ve ne zaman eğlense ya da bir şeyden mutlu olsa, köşelerinde küçük kırışıklıklar oluşur. Ben kırışıklık görmüyorum. Kırışıklık yok. *Kırışıklıklar nerede?*

"Ama sen daha iyi ve daha yakışıklısın!" Onu çabucak rahatlatıyorum.

Aman Tanrım, ben bir öğretmendir! Bu cümle tüm İngiliz diline bir hakarettir!

"Yani, sen çok iyi bir adamsın. Ve daha yakışıklısın. Şimdi konuşmayı keseceğim."

Brent'in bana gülümserken gözlerinin etrafında oluşmasını beklediğim kırışıklıkları gördüğümde midem garip bir takla atıyor.

"Sence ben hoş ve yakışıklı mıyım?" diye soruyor ve yemin ederim gözlerinde bir pırıltı görüyorum.

"Bunu söylediğimi unutmalsın. Güvenceye ihtiyacın yok gibi. Eminim aynaya bakmışsındır. Tabii bir vampir değilsen." Homurdanıyorum, parmaklarımı haç şekline getirip yüzünün önünde tutuyorum. "Hayır. Anında alevler içinde kalmadın."

Tekrar homurdanıyorum ve hemen ardından parmaklarımı şıklatıp kendimi başka bir yere ışınlayabilmeyi diliyorum. Sibiryaya gibi. Şu anda o kadar *Heidi* gibi davranıyorum ki kendi sinirlerimi bozuyorum.

Utandım, mahcup oldum ve bunu kötü bir mizahla örtbas etmeye çalışıyorum. Jameson'dan bahsettiğimde Brent'in bir an için kıskanmış olabileceğini düşündüğüme inanamıyorum. Bu sadece benim ne kadar berbat biri olduğumu kanıtlıyor. Brent iş günlerimi kiminle geçirdiğimi neden umursasın ki? Umurunda olmaz. Hem de hiç. Brent seksi. Heidi değil. Heidi'ye her zaman *şirin* ve *sevimli* olduğu söylenir. Heidi, Brent gibi bir erkeğin ilgisini çekmez. Heidi, iki işgüzar anne kahve içmek için bir araya geldiğinde onunla çıkmaya zorlanan erkekleri cezbediyor.

Heidi'nin kendini üçüncü şahıs olarak düşünmeyi bırakması gerekiyor.

"Seni tutmak istemiyorum. Eminim burada durup kendimi utandırmamı dinlemekten çok daha önemli işlerin vardır," diyorum Brent'e gergin bir kahkaha atarak ve ondan uzaklaşmaya başlıyorum.

Benim de yapacak çok önemli işlerim var. Sibiryaya araştırma uçuşları gibi.

Çok sevdiğim sevimli, orantısız sırtışı Brent'in yüzünde tüm gücüyle duruyor, yürüyüş yolunda durmuş, düşmeden ve kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürmeden ondan olabildiğince hızlı bir şekilde geri geri uzaklaşmamı izliyor.

"Ünlü insanlarla takıldıktan sonra biraz boş vaktin olduğunda, bana Minnesota'da yaşamakla ilgili her şeyi öğreteceğine söz verdiğini unutma."

Vay canına, bunu hatırladığına inanamıyorum. Tanıştığımız gün, beni onu nakliye kamyonundan kutuları indirirken izlerken yakaladığında attığım hoş ve komşulukla ilgili bir şeydi.

Bu da neden bu kadar gülünç olduğuma dair listeme eklenecek bir başka şey. Eğer biraz cesaretim olsaydı, Minnesota'da sevdiğim her şeyin bir listesini yapardım, ziyaret edebileceğimiz ve onu tanıtırabileceğim tüm yerler dahil ve sonra istediği yeri seçmesine izin verirdim

ilk gitmek için. Ama benim cesaretim yok. Bunun yerine, birine *daha iyi* diyebilme ve onu vampir olmakla suçlayabilme yeteneğine sahibim.

"Tamam, emin olabilirsiniz!" Ondan uzaklaşıp evime doğru daha hızlı yürürken aşırı heyecanla bağıyorum.

"Ve Heidi!" Brent arkamdan bağıyor, ayaklarım ondan hızla kaçarken hiç duraksamıyor. "Bence sen de daha yakışıklısın!"

Brent'in hâlâ bıraktığım yerde durup beni izlediği gerçeğini ya da az önce bana bağırdığı şeyi düşünmeme izin vermeyerek evime giden yolun geri kalanını neredeyse koşarak çıkıyorum. Bunu sadece komik olmak için söylediğine eminim, çünkü ona söylediğimde sesim aptal gibi çıkmıştı. Benim daha yakışıklı olduğumu düşünmesine imkan yok.

Artık genç beyinleri şekillendirmiyor olmam gerçekten bir lütuf.

Evimin güvenli odasına girip kapıyı kapatır kapatmaz sırtımı yaslayıp yorgun bir iç geçirdim.

"Neden bir aptal gibi görünmeden ve ses çıkarmadan havalı, hafif ve flörtöz olamıyorum?" Kendi kendime mırıldanıyorum, dizüstü bilgisayarına ve hala mutfak masamın üzerinde duran podcast ekipmanına bakıyorum.

Artık berbat olmak istemiyorum.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez kendi kendime kıkırdıyorum, podcast'imi, Brent'i ve kimse bakmazken Eden Media'daki dinlenme odasından çantama attığım bir yığın kitabı düşünüyorum. Dave ve Jameson'ın ses kontrolünden sonra bana sesimin harika olduğunu söylediklerini düşünüyorum. Tam olarak "hevesli" ve "tam bir felaket değil" dediler. Ve biliyor musunuz? Bunu kabul ediyorum. Günün sonunda Jameson "coşkulu" olduğumu söyleyerek beni daha iyi hissettirmeye bile çalıştı.

Ruhlu ve hevesli olarak adlandırılmanın hakaret olduğunu düşünmeyi bırakmalıyım. Çoğunlukla olduğum kişiyi seviyorum. Tamamen farklı bir insana dönüşmek istemiyorum. Sadece coşkulu, hevesli ve cesur olmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Çenemi kararlı bir şekilde kaldırarak mutfak masama doğru yürür, çantamı havaya kaldırır ve tüm kitapların yarı çıplak erkekler ve müstehcen başlıklar yağmuru altında masaya düşmesini izlerim.

Bir Şeye bir kez başladım mı, bırakmayı reddediyorum. Bir podcast'e başladım ve her ne kadar berbat olsa da, doğru Şekilde yapana kadar bırakmayacağım.

Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, işte geliyorum.

Bölüm 8

Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, Bölüm 2

"HEY, HEPİNİZ... geçen sefer bizi dinleyen üç kişi! Heidi'nin İndirimli Erotika Podcast'ine hoş geldiniz, do-do-do!

"O küçük jingle'ı neden söylediğimi bilmiyorum. İlk podcast'imde bunu yaptığıma dair belirsiz bir hatıram var, bu yüzden sadece onunla devam edeceğim. Heidi'nin İndirimli Erotica'sının artık bir jingle'ı var, yaşasın!

"Öncelikle, ilk podcast yayınım için özür dilemek istiyorum. Eminim bu tür konularda pek tecrübem olmadığını tahmin etmişsinizdir. Bana berbat olduğumu söylediği için Anonymous'a sesleniyorum. Söyledim. Berbatım. Bunu kabul edecek kadar kadın olabilirim. Ama lütfen bana osuruk yememi söylemekten kaçın, çünkü bu çok incitici. Şimdi, hayatta beni neyin mutlu ettiğini nihayet bulabilmek için bazı değişiklikler yapmam gerektiğini biliyorum. Yapacağım ilk değişiklik Anonymous'un yanlış olduğunu kanıtlamak için elimden geleni yapmak olacak. Artık berbat olmayacağım! Bu podcast, içlerinde en berbat olmayan podcast olacak!

"Heh, heh, heh, üzgünüm! Çok berbat dedim, değil mi? Yanımdaki mutfak masasına yaydığım tüm kitapları görebilseydiniz daha komik olurdu. Bir anket yapmalıyım. Sizce bu kelimenin bu kitaplardan birinde kaç kez geçtiğini düşünüyorsunuz, tatlı, lezzetli bir lolipoptan bahsetmiyor mu? Bunlardan birine göz atacağım ve rastgele bir sayfada durup... oh... aman tanrım. Bu.... İşte... işte.... Çocuklar! Oh Tanrım. Bir lolipop sahnesi var. Ben... huh. Bu çok... yaratıcı. Bunu oraya koyabileceğini bilmiyordum... ve sonra.... Aman Tanrım.

"Tamam, bunu şimdilik bir kenara bırakalım. Ben de ikinci özrümü kutulu gıdaları çok tükettiğim için dileyecektim.

Son podcast'te şaraptan bahsetmiştim ama ne anlamı var ki? Bu ilk kamburu atlatmak için biraz çakırkeyif olmam gerektiği çok açık. Bahçemde durup komşumun beni öpmesi için sessizce çığlık atmaya ve bu konuda bir şey yapmaktan korkmaya devam edemem. Bilin diye söylüyorum, 'komşu' dediğimde herhangi birinden bahsediyor olabilirim. Hemen yanımda yaşayan biri olmak *zorunda* değil. Sokağın karşısındaki biri de olabilir. Ya da iki blok aşağıda. Herhangi biri olabilir, gerçekten. Yanımda oturan kişinin hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahip olması, sesinin beni sıcacık ve yapış yapış hissettirmesi, güneş ışığı ve sabunlu erkek gibi kokması ondan bahsettiğim anlamına gelmez.

"Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre, bu bölümde söyleyecek başka bir şeyim yok. Son bölümden sonra tekrar izlemeye karar verdiyseniz, teşekkür ederim. Daha iyi olacağına söz veriyorum.

"Yarın işte, ünlü insanlarla takılacağım. Şu anda kim olduklarını söyleyemem ama onlardan çok ihtiyacım olan bazı tavsiyeler alabileceğimi söyleyebilirim. Ve her ikisi de 'korkutucu bir şey yapmanın senin için iyi olacağını bildiğin için yapma' konusunda uzman oldukları için, bu konuda harika hislerim var. Aslında yarın işe gideceğim için heyecanlıyım! Ve size her şeyi anlatmak için!

"Bu arada, bana bir tavsiyeniz varsa, kabul edeceğim! Doğduğunuzdan beri içinde bulunduğunuz kalıptan çıkmayı hiç denediniz mi? Tüm hayatınızı etrafınızdaki herkesi mutlu etmek için harcadınız ve tüm bu zaman boyunca kendinizi mutlu etmeyi unuttuğunuzu fark ettiniz mi? İşte benim muammam bu, millet. Bu yüzden benimle kalacağınızı umuyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum ve bu yolculuk muhtemelen yol boyunca çok fazla şarap ve tökezleme içerecek, ama oluyor. Bir adım atıyorum. Korkutucu ve çılgınca bir şey yapıyorum, çünkü korkutucu ve çılgınca olsa da, aynı zamanda oldukça heyecan verici. Değişiklik olsun diye istediğimi yapıyorum ve başkaları için endişelenmiyorum.

"Ama, eğer annemi tanıyorsanız, lütfen ona bundan bahsetmeyin. Bu bizim küçük sırrımız olacak. Zaten sözümünden döndüğüm ve başkası için endişelendiğim için değil. Cidden, annem bunu öğrenirse hayatımdan endişe ederim. Ve ben sadece

hayatımı yaşamaya başlıyorum. Komşumla birlikte... bilirsiniz...
lolipopların birçok kullanım alanını keşfetmeden ölmek istemiyorum.
Bu sokakta yaşayan herhangi biri olabilir.

"Biliyorum, biliyorum! Kıkırdıyorum. Elimde değil. Bunun
üzerinde çalışacağım.

Lolipoplar... Kim bilebilirdi ki?

"Heidi'nin podcasti, ikinci bölüm, bitti ve çıktı."

Bölüm 9

"Bu benim en sevdiğim yeğenim değil mi?"

Ayaklarım EdenMedia'nın kapısının önünde takılarak duruyor ve şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum.

"Margie Teyze, burada ne işin var?"

Gergin bir şekilde arkasına bakıyorum ve o da bana gülüyor.

"Merak etme; annen benimle değil. Porno satan bir şirket için çalıştığına dair derin ve karanlık sırrın benimle güvende."

"Ne? Sen nasıl...? Ben...."

Margie Teyze bana başını sallıyor ve işe girerken göğsüme dayadığımı unuttuğum kitabı elimden alıyor. O sayfaları karıştırırken rahatsız edici bir şekilde kıpırdanmamaya çalışıyorum.

"Annenin aksine ben Google'ı biliyorum. Bana yeni işinden bahsettikten sonra EdenMedia hakkında biraz araştırma yaptım," diyor ve ortada bir sayfada durup kelimeleri tarıyor. "Oh, hey! Bak bir lolipopla ne yapıyorlar. Kim bilebilirdi ki?"

Kitabı elinden kaptığım gibi, bu sabah evden çıkarken koymam gereken yere, çantama tıktırıyorum. Dün gece uyuyamadığım için tedbirsizliğimi suçluyorum. Hepsi o aptal kitap yüzünden. Ya da belki de son kelimesini okuyana kadar elimden bırakamadığım o muhteşem, harika, yoğun kitap yüzünden demeliydim.

"Burada ne yapıyorsun? Seni gördüğüme sevindim ama annem hâlâ burada neler olup bittiğini tam olarak bilmiyor. Ona anlatacağım; sadece biraz zamana ihtiyacım var," diye hızlıca açıklıyorum.

"*Biraz* zaman mı? Evlat, annenin bunu öğrendiğinde kafasının patlamaması için en az otuz yıla ihtiyacın olacak." Margie Teyze kıkırdıyor. "Teselli olacaksa, seninle gurur duyuyorum. Hayatında biraz heyecanı hak ediyorsun. Merak etme, tek kelime etmeyeceğim."

Annem ve teyzem, zıt kutuplar oldukları düşünüldüğünde, kız kardeşler ne kadar yakın olabilirse o kadar yakınlar. Benim bir kız kardeşim olmasa da

paylaştıkları bağı ve normal şartlar altında Margie Teyzemin sadakatinin her zaman önce anneme gideceğini anlıyorum. Hayatım tehlikede olsaydı ya da yasadışı bir şey yapsaydım, teyzemin anneme her şeyi anlatmakta tereddüt etmeyeceğini biliyorum. Ama ben kendimi asla böyle bir duruma sokmayacağım için, sırlarımı saklayacak birinin yanımda olması güzel. Lise son sınıftan sonraki yaz, üniversiteye gitmeden hemen önce, anneme geceyi teyzemin evinde geçireceğimi söylediğim ve onun yerine geceyi erkek arkadaşım ile geçirip bekaretimi kaybettiğim zamanki gibi. Bu sırrı Margie teyzemin mezara götüreceğini biliyorum. Sadece durumun kişisel ve özel olmasından dolayı değil, annem Margie'nin benim *böyle* bir şey yapmam için yalan söylediğini bilseydi, ikimiz de ölmüş olurduk.

"Burada çalışırken kesinlikle çok heyecanlanıyorum," diyorum ona. "Bu kitaplar.... Hiçbir fikrim yoktu. Onların sadece hikayesi ve konusu olmayan kirli şeylerle ilgili olduğunu sanıyordum, ama öyle değiller. Çok daha fazlası var. Bu kitaplardaki kadınlar kendi hayatlarının kontrolünü ellerine alıyor ve istediklerini nasıl isteyeceklerini öğreniyorlar. Bu çok güçlendirici."

Bu sabah saat dörtte kitabı okumayı bitirdikten sonra yatağımda uzanıp bir saat daha tavana baktım ve kendimi en büyük aptal gibi hissettim. Böyle kitaplarla dalga geçerdim. Kapaklarla alay ettim ve özetlerle gözlerimi devirdim. İnsanlara EdenMedia'da ne tür kitaplar kaydettiklerini söylemekten utanıyordum, çünkü aynı anı yargılara varacaklarını biliyordum. Şimdi ise tanıdığım herkese bu hikayeleri okumalarını ve bir kitabı kapağına bakarak yargılamamaları gerektiğini kendi gözleriyle görmelerini söylemek istiyorum. Bu işi kabul ettiğimden beri ilk kez çalıştığım yerle ve burada kaydedilen kitaplarla gurur duyuyorum ve bunu herkesin bilmesini istiyorum.

Annem hariç herkes.

"Heidi! Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun!"

Sharleen Donaldson, bir tarafı şiş ve hafif sarkık olsa da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle teyzemin yanına geldiğinde heyecanım ve cesaretim bir duman gibi yok oluyor.

"Sharleen'i kanal tedavisi için yandaki dişçiye götürdüğüm için burada olduğumu söylemeyi unuttum mu?" Margie Teyze düşüncelere dalıyor.

Sharleen'i doğduğundan beri tanırım. Annemin ve teyzemin en yakın arkadaşlarından biri ve iş dışında karşılaşabileceğim onca insan arasında *elbette* o olmalıydı. Bu noktada neredeyse annemi tercih ederdim. Sharleen harika bir kadın ama aynı zamanda Waconia'daki en büyük dedikodu kaynağı. Yazın Sharleen'in evine gittiğinizde, on seferden dokuzunda arka bahçede, çitlerin üzerinden bir grup komşusuyla sohbet ediyor olur. Eğer kış mevsimindeyseniz, ev telefonu sürekli kulağındadır.

Roberta Markum'un ünlü elmalı turta tarifini kimin çaldığını ve onunla ilçe fuarında birinciliği kimin kazandığını bilmek istiyorsanız Sharleen'e sorun.

Kocanızın bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsanız, Sharleen size kocanızın siz olmayan biriyle toplum içinde görüldüğü her seferin tam tarihini, saatini ve yerini, diğer kadının ne giydiğini, doğum tarihini ve çalıştığı son üç işi söyleyebilir.

Geçen Cuma gecesi birinin evinin kaldırımına neden bir şerif arabası park ettiğini bilmek istiyorsanız, Sharleen hangi şerif yardımcısı olduğunu, evde ne kadar kaldığını ve ayrılırken Tupperware kabında ne tür kurabiyeler olduğunu bilecektir.

Eğer İlçe Yolu 10 boyunca yürüyen başıboş bir inek bulunursa, Sharleen size ne kadar süredir yürüdüğünü, bir şey yemek için durup durmadığını, hangi çiftçiye ait olduğunu, çiftçinin çitinin hangi kısmında birkaç tahta eksik olduğunu ve büyük inek kaçışının nedenini söyleyebilir.

"Şu anda çalıştığın yer burası mı? EdenMedia, ha? Annen bana Eden Prairie'de yeni bir işe girdiğini söyledi ama şirketin adını bilmiyordu," diyor Sharleen, arkamdaki binada asılı olan tabelaya bakarken orantısız bir gülümsemeyle. "Yüzümde bir tuhafılık var. Çanları duyuyor musun? Margie, bir yerlerde çan mı çalışıyor?"

Teyzem Sharleen'in sırtını sıvazlıyor ve sesini alçaltarak bana doğru eğiliyor.

"Sharleen çok fazla gülme gazı aldı ve henüz etkisi geçmedi. Bu konuşmayı hatırlayacağından bile şüpheliyim." Margie Teyze bana göz kırıyor.

Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Sharleen, duydun mu-"

"EdenMedia, EdenMedia..." Sharleen kendi kendine mırıldanarak sözümü kesti, hâlâ arkamdaki şirket tabelasına bakıyordu. "Bekle. Bu şirketi duymuştum. Kitapları kaydediyorlar. Kaydediyorlar... oh. Oh! Ooohhh!"

Gerçekten de beynindeki ampulün yandığını görüyorum ve bu noktada hiçbir gülme gazı kadını caydıramayacak. Bu benim için iyiye işaret değil.

"Heidi Larson! Annen burada ne yaptıklarını biliyor mu?"

Yüksek sesli bir sahne fısıltısıyla konuşuyor, elini yüzünün yan tarafına götürüp yüzünü koruyor, artık ikiyle ikiyi bir araya getirdiğine göre iş yerimle göz teması kurmayı reddediyor.

Bana çocukmuşum gibi davranmasına içerliyorum ama kasabada benden başka herkesin EdenMedia'dan haberdar olmasına daha da çok sinirleniyorum.

"Yani, tabii ki Peggy burada ne yaptıklarını biliyor," diye devam ediyor, eli hala EdenMedia tabelasından yüzünü kapatıyor, sanki kapının üstünden aşağı atlayacak ve ona bakarsa tüm kıyafetlerini yırtacakmış gibi. "Yepyeni bir işi kabul edip de ona her şeyi anlatmayacak değilsin ya. Bu çok... ilginç bir iş. Margie, yeğeninin burada çalışması hakkında ne düşünüyorsun?"

Sharleen teyzeme bakıyor ve ikimiz de bir gülümseme paylaşıyoruz, çünkü bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyoruz. Minnesotalılar hataya yer bırakmayacak kadar naziktir. Bir şeye k a t ı l m a s a l a r bile, bunu belirtmenin en güzel yolunu bulacaklardır. Eğer bir film izlerlerse, kesinlikle nefret ederlerse ve birisi onlara film hakkında ne düşündüklerini sorarsa böyle ifadeler olarak *"Bu oldu. ilginç"* veya *"Pekala, o ... farklıydı."*

Ardından, gerçekten ne hissettiklerini söyleyip söyleyemeyeceklerini ya da diplomatik davranmaya devam etmeleri gerekip gerekmediğini anlamak için soruyu soranın fikrinin ne olduğunu bekleyip görürler.

Bunu yaparlar, böylece popüler bir görüş olmayabilecek bir şey söyleyerek ayaklarını ağızlarına sokmazlar ve daha sonra onları ısırma için geri dönmezler. Margie Teyze gülümseyerek, "Bence bu harika," diyor. "Heidi'nin

Burada çalışırken çok eğlenecek ve ihtiyacı olan şey de bu."

"Oh, evet! Burada çalışmak onun için kesinlikle... farklı olacak," diyor Sharleen başını sallayarak ve ben de hırıltılı bir kahkahayı yüksek sesle

Öksürük. "Burada kaydettikleri kitaplar... ilginç. Yani, hiç okumadım elbette, ama duyduğuma göre... benzersizlermiş."

"Bir tanesini test sürüşüne çıkarmalısın, Sharleen. Eminim Heidi'nin çantasında sana ödünç verebileceği birkaç tane vardır," diyor Margie Teyze bana göz kırparak.

Sharleen sarkık, Novocain dolu ağzı şok içinde kısmen açık bir şekilde çantama bakarken çantamı vücuduma daha sıkı sarıyorum.

"Sadece şaka yapıyor!" Sharleen'i rahatlatıyorum. "Burada kitap yok. Yok. Hem de hiç. Bu gerçekten harika bir iş. Ben sadece resepsiyonda yönetici asistanı olarak çalışıyorum, o yüzden bahsettiği kitaplardan haberim bile yok. Sadece masamda oturup başımı öne eğerek işimi yapıyorum. Kayıt kabinlerinde olup biten hiçbir şeyi duymuyorum. Telefonlara cevap vermek ve e-postaları yanıtlamak dışında hiçbir şeyden haberim yok. Aslında oldukça sıkıcı. Tipik bir ofis işi."

Oh, Tanrım. Çok kötüyüm. Biraz önce arabamdan inerken duyduğum o gurur ve heyecana ne oldu?

"Bu çok güzel. Bu işin senin için iyi olacağına eminim. Eminim birçok değerli hayat dersi öğreneceksin," diyor Sharleen başını sallayarak.

Otoparkta bir arabanın kapısı çarpıyor ve bir erkek sesi duyunca hepimiz dönüyoruz.

Jameson'ın cep telefonunu kulağına götürüp başını öne eğerek bize doğru yürüdüğünü gördüğümde yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Sharleen'in çalıştığım yer hakkındaki fikrini değiştirecek ve muhtemelen anneme iyi bir söz söyleyecek bir şey varsa, o da herkese gerçek hayattaki bir film yıldızıyla tanıştığını ve bunun benim sayemde olduğunu söyleyerek övünebileceği gerçeği olacaktır.

Jameson bize yaklaştıkça telefonuyla konuşuyor: "O bölümü dün kaydettim zaten," diyor. "Bugün anal seks bölümü var. Bu sabah kahve içerken hızlıca bir göz attım. Kayganlaştırıcı kullanıldığını görmek beni çok şaşırttı. Ve misyoner pozisyonu. Popo olayının köpek stili yapıldığı ve adamın hiçbir uyarıda bulunmadan sikini oraya soktuğu çok fazla sahne okudum."

Oh, hey oradaki. Biri değerli hayat derslerinden mi bahsetti?

Jameson bizden birkaç metre ötedeki kaldırıma adım attığında kafasını kaldırıyor ve yanımda duran kadınlara bakmadan önce beni görünce küçük bir el sallıyor.

Sharleen'in gözleri o kadar büyümüştür ki kafasından fırlamak üzeredir ve az önce duyduklarından sonra hayali bir dizi inci tutuyormuş gibi elini sıkıca boğazına bastırmıştır. Margie Teyze, Jameson'a pervasızca yukarıdan aşağıya bakarken neredeyse bir köpek gibi nefes nefese kalıyor, muhtemelen Jameson'ın söylediğı şeyler hakkında zihinsel notlar alıyor ve bu konuda ona soracağı soruların bir listesini hazırlıyor. Ben mi? Ben sadece burada dikilip ağlıyorum.

Jameson telefon görüşmesini çabucak sonlandırıp telefonunu arka cebine atarak yanıma geliyor ve selamlamak için omzunu benimkine hafifçe vururken Sharleen ve Margie Teyze'ye kalpleri durduran bir gülümseme veriyor.

"Heidi, neden bana iki muhteşem kız kardeşin olduğunu söylemedin?" Jameson soruyor.

Margie Teyze onun saçmaladığını bildiğı için homurdanıyor ama Sharleen sevinçle titriyor, ellerini başına götürüp avuçlarıyla saçlarını düzeltmeye çalışırken yanakları kızarıyor.

Sharleen'in Jameson'la tokalaşırken kıkırdamasını hayranlıkla izleyerek ve teyzemin rahatsız edici bir süre tuttuğı elini bırakması için boğazımı yüksek sesle temizleyerek hızlıca tanışma faslını gerçekleştiriyorum.

"İçeri girsek iyi olacak. Yapacak çok işimiz var," diyorum gülümseyerek ve Jameson'ın dirseğinden tutup onu EdenMedia'nın kapısına doğru çekiyorum, Margie Teyze ona kulak misafiri olduğumuz telefon konuşmasını sormanın harika bir fikir olduğunu düşünmeden önce.

Durun! Ne yapıyorum ben? Cidden bir Hollywood film yıldızını mı tartaklıyorum?

Kolunu bırakmalıyım. Ben onu çekmeden kendi başına yürüyebilir. Ama yine de kendimi bırakmaya ikna edemiyorum. Şimdi onu yakalamışken, kolunu yanıyormuş gibi hemen bırakmam garip olurdu, değil mi? Ve ona asi bir çocukmuş gibi uzandığım ve tuttuğum için özür dilerim.

çok az tanıdığım ünlü bir kişi mi? Evet, bu garip olurdu ve Garip.

Oh bak! Kapıya geldik bile. Kafamdaki sesler artık tartışmayı bırakabilir.

"Seninle tanışmak çok güzeldi Jameson!" Sharleen fışkırıyor. "Heidi, annene ne kadar... ilginç bir işin olduğunu söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Yenilgiyle iç çekiyorum ve başımı öne eğiyorum. "İyi günler, ufaklık!" diye bağıyor teyzem a r k a m d a n , Jameson'la birlikte arkamızı dönüp bana kapıyı açarken. "Bir dahaki sefere *arka kapıyı* kullanmalısın. *Arka kapıdan* girmenin çok daha heyecan verici olduğunu duymuştum."

Yanından hızla geçip ofise girdiğimde Jameson kıkırdıyor ve inleyerek başımı sallıyorum.

"Sanırım özür dileme sırası bende. Ama iyi tarafından bak. Teyzen çok komik," diyor beni ön masaya kadar takip ederken ve ben çantamı çekmecelerden birine yerleştirirken.

"Oh, sorun değil! Önemli bir şey değil!"

Jameson sırtarak başını yavaşça bana doğru sallıyor.

"Çok nazıksın. Tanıdığı insanların önünde, onların orada durduğunu fark etmeden böyle bir şey söyleseydim karım çoktan taşaklarımı kesmekle tehdit ederdi."

Bir fikir çiçek açmaya başladığında dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşuyor. "O buraya gelmeden ne kadar önce?" Heyecanla soruyorum.

"Telefonda konuştuğum kişi oydu. Uçağı az önce indi, yani Uber şoförü yeri bulur bulmaz burada olacak."

Cesaret ve özgüven, işte geliyorum! Tabii önce annem beni öldürmezse.

Bölüm 10

"O kadar da kötü değildi. Çok sarhoştun. Ve bak! İkinci podcast'in ilkinden yedi daha fazla izlendi. Birinin bir şeyi ilk kez yaptığında kesinlikle harika olması oldukça nadirdir. Sadece daha fazla pratiğe ihtiyacın var."

Aubrey Kenter, nam-ı diğer Penelope Sharp, nam-ı diğer Jameson'ın karısı, EdenMedia'daki dinlenme odasında telefonumu bana geri veriyor ve beni podcast'lerimi dinlemesine izin vermeye ikna ediyor. Onunla tam bir saat önce ön kapıdan girip Jameson'ın kollarına atıldığında tanışmıştım; Jameson film çekerken birkaç hafta ayrı kaldıktan sonra yeniden bir araya gelmelerini izlerken masanın arkasındaki sandalyemde neredeyse bayılacaktım. Onlar ayrıldıktan ve Jameson bizi tanıştırdıktan sonra bir kayıt kabinine girdi ve Aubrey beni kız kıza konuşmak için buraya sürükledi.

Tıpkı kocasıyla olduğu gibi, onunla da sanki yıllardır tanışıyormuşum gibi rahat hissettim. Jameson ona benden ve Brent'e olan aşkımla ilgili hiçbir şey yapamama ikilemimden biraz bahsettiğinden, ona hayatımdan ne kadar mutsuz olduğum ve resepsiyondan elli altı yaşında bir kadının *"Heidi Marie Larson, hemen buraya gel!"* diye bağırdığını duyarsak kaçıp en yakın dolaba saklanmamız gerektiği de dahil olmak üzere geri kalan her şeyi anlattım. Bunun üzerine beni podcast'lerimi kaldırmaya ikna etti ve ben de kulaklarımı kapatıp o bitirene kadar "Mary Had a Little Lamb" şarkısını mırıldandım.

Aubrey hakkında beni en çok şaşırtan şey, onun ne kadar *normal* olduğu.

öyle. Yıllar boyunca Jameson'la birlikte kırmızı halıda çekilmiş fotoğraflarını gördüm ve Jameson her zaman çok çarpıcı ve göz alıcı görünüyordu. Üzerinde büyük boy bir Cleveland Indians sweatshirt'ü ve yırtık pırtık bir kot pantolonla küçük, yuvarlak masanın karşısında oturuyor. Uzun sarı saçları dağınık bir topuz şeklinde başının üstünde toplanmış ve sanki uykudan yeni uyanmış gibi saç telleri sağa sola dökülüyor.

makyaj yapıyor. Kesinlikle güzel, ama kendimi onun yanında otururken düşündüğüm gibi hissetmiyorum -küçük, önemsiz, sıkıcı ve yakışıklı komşusunun dikkatini asla çekemeyecek çirkin bir trol gibi. Onunla eşit seviyedeymişim gibi hissediyorum. Sanki ikimiz de dışarıda bir yerde olsaydık, bir erkeğin gözleri hemen beni görmezden gelip ona takılmazdı.

Minnesota Twins tişörtü giymediği için sokakta yürürken laf atılabileceği gerçeğini bir kenara bırakırsak, herhangi bir Minnesotalı gibi görünüyor. Pazar öğleden sonraları kanepeme kıvrılıp ödevlerime not verdiğim zamanlardaki halime benziyor. Beni en çok şok eden şey de bu. Ortalama, sıradan bir kadının -ki kısa süre önce tam zamanlı yazmak için işi bırakmadan önce tıbbi transkripsiyonist olarak evden çalıştığını öğrendim- Jameson Kenter gibi bir adamı kendine aşık edebilmesi. Bu bana umut veriyor.

"Anal seksimi bitirdim ve büyüleyiciydi!"

Jameson içeri girerken Aubrey ve ben kapıya doğru bakıyoruz.

Masaya doğru yürüyüp Aubrey'nin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra hemen yanındaki koltuğa oturmadan önce, "Bu kulağıma çok daha iyi geldi," diye mırıldandı. "Otuz dakikalık bir molam var. Ne tartışıyoruz?"

"Heidi'nin podcast'lerini dinlemeyi yeni bitirdim ve erkeklerin yanında nasıl rahat olmadığı ve bunu düzeltmek için neler yapabileceğimiz konusuna geçmeye hazırlanıyorduk," diye açıklıyor Aubrey. "Özellikle konuşmaları başlatmak, flört etmek, ilk hamleyi yapmak gibi şeyler."

Jameson kolunu onun sandalyesinin arkasına dayıyor. Avucunu Aubrey'nin boynunun arkasına dayayıp hafifçe masaj yapmaya başladığını gördüğümde ağzımdan çıkan iç çekişe engel olamıyorum.

Tanrım, bunu istiyorum. Bunu yapmayı düşünmeyen, sadece yanıma oturan ve bana dokunmak zorunda olan bir adam istiyorum.

"Bence Heidi erkeklerin yanında çok rahat. *Benimle* gayet iyi. Komik, konuşkan ve sevimli biri. Ben de Jameson Kenter'im. Bundan daha erkeksi bir şey olamaz."

"Gelecek yüzyılda biriyle yatmak istiyorsan, bu kelimeleri bir daha asla yüksek sesle söyleme."

"Not edildi. Ama Heidi'nin lehine olan bir başka nokta da, bu sabah ilk hamleyi kolumdan tutup beni

teyzesi ve arkadaşı. Hiç düşünmeden bir erkeğe dokundu." Jameson omuz silkiyor.

Oh, ikinci kez düşündüm. O kadar çok düşündüm ki neredeyse kaldırımda sinir krizi geçirecektim.

"Affedersiniz," diye konuştum. "Bu doğru. Senin yanında kendimi rahat hissediyorum ama bunun nedeni muhtemelen seninle öpüşmek istememem. Yani, alınma. Gerçekten çok güzelsin. Sadece benim tipim değilsin."

Aubrey başını geriye atıp gülüyor ve Jameson elini kalbinin üzerine bastırıyor.

"Beni yaraladın, Heidi. Beni ciddi yaraladın."

Aubrey gülmeyi bıraktığında Jameson'dan uzakta yana doğru eğilir ve ayaklarının dibinde yerde duran çantasını karıştırır. Birkaç saniye sonra elinde bir defter ve kalemle geri dönüyor ve onları masanın üzerine bırakıyor.

"Tamam, hadi hızlıca küçük bir kelime çağrışımı yapalım. Bu zihnini boşaltmana yardımcı olacak, böylece Brent denen adam hakkında ne hissettiğini daha iyi anlayabileceğim," diye açıklıyor defterine birkaç şey karalarken. "Bazı rastgele kelimeler söyleyeceğim. Bunları duyduğunda aklına gelen ilk şeyi söyle. Düşünme; sadece aklına ilk geleni söyle."

Başımı sallıyorum, o başlarken ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Bulutlar."

"Pofuduk," diye cevap veriyorum. "Kalp."

"Aşk," diyorum gülümseyerek, o gerçekten işe koyulmadan ve biz hızlı atış turuna başlamadan önce.

"Masa örtüsü."

"Akşam yemeği."

"Tekne."

"Su."

"Temmuz."

"Havai fişek."

"Domates."

"Bahçe."

"Brent."

"Seks."

Bu sözcük Brent'in adıyla bağlantılı olarak ağızımdan çıkar çıkmaz elim havaya kalkıp ağzımın üzerine vuruyor.

Aubrey yüksek sesle, çığlık çığlığa bir alkış koparıyor, ellerini havaya kaldırmak için kalemi ve defteri bırakıyor.

"Evet, bu doğru, seni pis kız! Seni orada bir yerde bulacağımı biliyordum!"

"Öyle demek istemedim! Bir dakika. Öyle *mi* demek istedim?"

"Elbette bunu söylemek istedin. Tam olarak istediğimi yaptın. Düşünmedin; sadece aklına gelen ilk kelimeyi söyledin. Ve sen, benim tatlı, sevimli, yeni arkadaşım Heidi'nin beyninde seks var," diyor ve Jameson'a bakmak için sandalyesinde dönüyor. "Tatlım, bana Noel için bir şey alma. Bu benim hediyem, tam burada."

Jameson bana sert bir bakış atmadan önce kıkırdıyor.

"Gördün mü? Sana karımın çöpçatanlık yapmaktan çok hoşlanacağını söylemiştim. Kendine engel olamıyor."

"Eric ve Lindsey'i başarıyla ayarladım, değil mi?"

"Evet, evet başardın. Benim en iyi arkadaşım ve senin en iyi arkadaşın mutlu mesut yaşıyorlar," diye kabul ediyor Jameson. "Ama Alison ve Colby'yi unutuyor musun?"

"Colby sikini pantolonunun içinde tutamayan bir erkek fahişesiydi ve kimse bana onun gezinen siki hakkında önceden tam bir açıklama yapmadı. Bu sayılmaz. Heidi sevimli, çekici ve güzel ve bunu takdir edecek birine ihtiyacı var. Bu Brent denen kişi hakkında daha fazla bilgi edinip, onun bu işe uygun olup olmadığını anlamamız gerekiyor."

Jameson ve Aubrey beklentiyle bana bakıyorlar ve ben sadece omuz silkiyorum.

"Onun hakkında gerçekten iyi ve tatlı biri olması ve benimle konuşmak ve nasıl olduğumu sormak için zaman ayırması dışında pek bir şey bilmiyorum."

"Ve gömleği yokken de iyi görünüyor. Bunu da artı hanesine ek l e m e y i unutma," diye ekliyor Aubrey.

Terli, gömleksiz Brent'in görüntüsü zihnimde canlandığında yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum.

"Bu!" Aubrey bağılıyor ve yüzümü göstererek beni zıplatıyor. "Üzerinde çalışmamız gereken şey bu. Öz güvenin. Az önce yarı çıplak ve terli bir adamı düşündüğünü hepimiz biliyoruz. Kocam -ki son derece seksi, dikkatinizi çekerim- tam yanımda oturuyor ve *ben* bile yarı çıplak ve terli Brent'i düşünüyorum ve o adamla hiç tanışmadım. Sahiplenin. Onun seksi olduğunu düşündüğün ve onu istediğin gerçeğiyle gurur duy. Bunda utanılacak bir şey yok."

Jameson ona gülümseyerek, "Bana ne kadar seksi olduğumu düşündüğünü tekrar söyle, ben de seni başka bir erkeği çıplak hayal ettiğin için affedeyim," diyor.

"Isır beni. Ne kadar seksi olduğunu zaten biliyorsun. Buraya egonu okşamaya gelmedim. Bunun için bir sürü hayranın var."

"Benimle tatlı ve romantik konuşmana bayılıyorum." Gülüyor, sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor.

Aubrey'nin uzanıp gömleğinin önünü yumruklarıyla kavrayışını ve onu tekrar kendisine doğru çekişini izlerken kalbim pır pır ediyor.

"Daha sonra seninle edepsiz konuşarak bunu telafi etmeme ne dersin? Üzerinde çalıştığım bir sahne var ve biraz araştırma yapmam gerekiyor. Çikolata sosu, vibratör ve gülümsemekten başka bir şey giymememi içeriyor." Yumuşak bir sesle konuşuyor, birbirlerinin gözlerine bakarken dudakları Jameson'ınkilere değiyor.

"Araştırma adına her şeyi yaparım," diye fısıldıyor Jameson.

Aubrey onu itmeden önce hızlı bir öpücük veriyor. Masanın etrafından dolaşıp kayıt kabinine dönmek ü z e r e kapıdan çıkmadan önce ikimize de el sallıyor.

"Bunu nasıl yapacağımı öğret bana," diyorum ona o gittikten sonra. "Neyi nasıl yapacağını?"

"Nasıl... bir adamı tutup kendine çekmeyi ve ona böyle şeyler söylemeyi. Bunu öğrenmek istiyorum."

"Ahhh, çekirge, doğru yere geldin," diye yanıtlıyor Aubrey, ellerini şeytani bir deha gibi birbirine sürterek. "Küçükten başlayacağız ve ilerleyeceğiz. Jameson ona, insanların okuyacağını bile bile tüm o müstehcen seks sahnelerini nasıl yazabildiğimi sorduğunu söyledi ve ben de tam olarak böyle yaptım. Küçük başladım. İlk taslaklarım karmakarışık ve sadece gerçekleri içeren polis raporları gibi okunuyordu. *Yatakta bir adam. Kadın onun üstünde yatıyor. Yuvarlanıyorlar. Giysiler çıkar. Son sahne. Çıldırdım.*

Annem ya da büyükannem okusa benim hakkımda ne düşünürlerdi. Her şey kendi kafamın içinden çıkıp ne istediğimi keşfetmeme bağlıydı. Bu *benim* hikâyemdi ve onu istediğim gibi anlatmam gerekiyordu. Ve hikayemin gerçek olmasını istedim. İnsanlar seks yapar. İnsanlar ateşli, kirli seks yaparlar ve bu muhteşemdir. Sadece hikayenizi nasıl anlatmak istediğinizi bulmanız gerekiyor. Kendi hayatınızı nasıl yaşamak istediğinizi ve başkalarının sizin hakkınızda ne düşüneceği konusunda endişelenmeden sizi mutlu eden şeyleri nasıl yapmak istediğinizi."

"Cesur ve korkusuz olmak istiyorum," diyorum ona.

"O zaman seni cesur ve korkusuz yapalım." Gülümsüyor. "Hadi başka bir oyun oynayalım. Ben bazı kelimeler söyleyeceğim ve sen de onları bana tekrar edeceksin."

Derin bir nefes alıyorum ve devam etmesi için başımı sallıyorum. "Öp," diyor.

"Öpücük," diye kolayca cevap veriyorum.

"Şehvetli," diyor Aubrey.

"Şehvetli," diye tekrarlıyorum.

"Öpücüğü şehvetliydi."

"Öpücüğü duyu-s-s-s-s-saldı. Oh, Tanrım. Neyim var benim?" Şikâyet ediyorum. "Sanki beynimle ağzım arasında bu kelimeleri bir araya getirmeme izin vermeyen bir barikat var."

Aubrey gülüyor, sandalyesinin koltuğundan tutup masanın etrafında bana doğru yaklaşıyor.

"Bu gece sana iki parça ödev veriyorum. Sen bir podcast daha yapacaksın ve ben de sana şu anda üzerinde çalıştığım kitaptan birkaç alıntı vereceğim, bu sırada okuma pratiği yapman için."

Yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce hemen uzanıp elimi okşuyor.

"Merak etme; evcil olacaklar. Sadece başlangıç için küçük bir şey, böylece iyi şeylere doğru ilerleyebilirsin."

"Tamam, bunu yapabilirim. Diğer ödevim ne?" diye sordum. "Brent'le bir konuşma başlatacaksın."

"Onunla *konuşmak* gibi mi? Yani, o bana bir şey söylemeden önce sen ona bir şey mi söyleyeceksin?"

"Aynen öyle. Ama ben de sana küçük bir başlangıç yapacağım. Cep telefonu numarası sende var mı? Ona mesaj atabilirsin."

"Evet. Buraya taşındığı gün numaralarımızı değiştirdik ama hiç kullanmadım. Ona öylece mesaj atamam! Ya sadece acil bir durumda kullanmamı istediye, çünkü bunu bana vererek sadece komşuluk yapıyordu? Mesela ocağım alev alırsa ya da biri evime girerse ya da boğazıma bir parça tavuk kaçarsa ya da buzdolabım üzerime düşerse?"

"Buzdolabınızın üzerinize düşeceği bir durumda olacağınız fikri beni endişelendiriyor" diye düşünüyor. "Ya da boğulmaktan ölmek üzereyken birine mesaj atmak için mola vermeniz."

"Ben yalnız yaşayan bekar bir kadını. Her gün aklımdan ne tür korkuların geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Aubrey güven vermek için elimi bir kez daha sıkıyor.

"Tek yapacağın ona mesaj atmak, onu düşündüğünü söylemek ve gününün nasıl geçtiğini sormak. Çok kolay."

Çok kolaymış.

"Görünüşe göre eve dönerken markete uğrayıp biraz daha kutu şarap alacağım." İç çekiyorum.

Bölüm 11

Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, Bölüm 3

"TAMAM. WOOOO, ne yapıyorum ben? Tamam, tamam. Pekala. Sadece başlayacağım. Başlayarak başla. Şarabı bırak; yeterince içtim. Belki bir yudum daha. Tamam, *şimdi* yeterince içtim. Bir krakere ihtiyacım var. Dur bakalım. Duraklatmaya basacağım."

*

*

*

"Geri döndüm! Şarap beni neden bu kadar acıktırıyor? Üzümden yapılıyor. Yani, temelde... 17 kilo üzüm yedim. Aç olmamalıyım. Her neyse, Heidi'nin İndirimli Erotika'sına hoş geldiniz, do-do-do! Bu gece sizin için bazı ateşli bölümler okuyacağım, tıpkı Minnehaha Şelalesi'nden bungee jumping yapmak gibi, gözlerinizi kapatıp doğrudan uçurumdan atlayarak, weeeeeeeee! Ya da belki kano. Kano korkutucu olabilir, değil mi? Yani, ya kanonuz devrilirse ve bacaklarınız tekneye sıkışırsa ve nehirde yüzerken dışarı çıkamazsanız ve herkes bunun sadece boş bir kano olduğunu düşünürse, oysa orada gerçekten boğulmamaya çalışan bir insan var ve *suyun altında* olduğunuz için kimse çığlığını duyamazsa? Tanrım, şu an kalp çarpıntısı yaşıyorum. Özür dilerim. Bir yudum daha şarap içmeliyim. Tamam, bu daha iyi.

"Nerede kalmıştım? Oh! Sıcak alıntılar. Evet. Bunları bana bugün iş yerinden bir arkadaşım verdi. Daha bakmadım bile. Çıktılarını aldı ve çantama tıktırdı. Göndermem gereken bir mesajla birlikte ev ödevim olduğunu söyledi, ama ona da geleceğiz.

Sonra. Ev ödevim var! Kendimi öğrencilerimden biri gibi hissediyorum, o yüzden bu çok heyecan verici. Ama öğrencilerimin ödevi daha çok bir köpek resmini boyamak gibiydi. Bu daha çok içinde küfür olan yetişkin boyama kitaplarından birine benziyor. Bilirsiniz, boyama olmadan. Yani, temel olarak, sadece küfürler. Ama ateşli küfürler.

"Tamam. Alıntı... *Bir*.

"İyi miydi? Nefes nefese gibi mi? Bunların seksi ve nefes nefese okunması gerektiğini hissediyorum. Nefes nefese bir kelime mi? Oldukça eminim. Garip bir kelime. *B-r-r-r-eathy*.

"Tamam, işte başlıyoruz.

"*Onu tekrar öpmeyi düşündüğüm onca yıl boyunca, bunu tıpkı lisedeki gibi hayal ettim. Çarpışan dişler, özensiz diller ve salyaları silmek...*' Salya mı? Eew. Bu iğrenç. Özür dilerim. Tamam, tekrar deneyelim. *'...ve bittiğinde çenelerimizdeki salyaları silmek. Bu öpücük öyle değil. Dudakları sertti ve dili cesurca hareket ederek etrafımda dönüyordu... benim...*' Üzgünüm! Gülmemeliyim, ama hadi! Dili cesurca mı hareket ediyor? Tek düşünebildiğim Süpermen kıyafeti giymiş bir dil! Dili daha önce kimsenin gitmediği yerlere cesurca gidiyor!

"Tamam, tamam, tamam! Artık ciddiyyiz. Ciddileşme zamanı. Diller pelerin giymez. Bu ciddi ve ateşli. Çok ciddiyyiz ve çok seksiyyiz. Bekle, spreyci şişeme ihtiyacım var. Sizin için eğlenceli bir bilgi. Bugün iş yerinde, standında su dolu bir spreyci şişesi olan bir anlatıcı gördüm ve kafam çok karıştı. Babamın evde sürekli yanında taşıdığı bir spreyci şişesi vardı, çünkü ben büyürken sahip olduğumuz kedi Boots, mutfak tezgahına ve yemek masasına atlamayı severdi. Boots'u olmaması gereken bir yerde otururken gördüğünde babam su şişesiyle ona spreyci sıkardı. Belki de iş yerinde kimsenin bana bahsetmediği bir kedimiz vardır diye düşündüm. Ama yokmuş. Sadece o kadar okumaktan ağzı kuruyan anlatıcılarımız var, bu yüzden ağızlarına su püskürtüyorlar."

Su püskürtür

"İğrenç bir ağız kuruluğu yaşamak istemiyorum. Özellikle de zaten iğrenç bir şarap ağızım varken.

"Tamam, bunu tekrar deneyeceğiz. Seksi şeyler düşün, gülme, seksi şeyler düşün, gülme.

"Tadı nane ve bira gibi..." Bu garip bir kombinasyon. Nane birayı bastırmaz mı? Bu dişlerinizi fırçaladıktan sonra bir bardak portakal suyu içmek gibi bir şey. Öpüşürken tadı güzel olamaz. Öpüştüğüm son adamın tadı okaliptüs gibiydi, çünkü dudakları çatlamıştı ve ilaçlı bir chapstick kullanıyordu. Beni bıraktıktan sonra bir saat boyunca ne dudaklarımı ne de dilimi hissedebildim.

"Neredeydim? Oh, evet. *'Dilimi nazikçe... ağzına alırken... nane ve bira gibi tadı var. Kalçaları... bana karşı daha sert bastırıyor ve ben bir bacağımı onun kalçasının arkasına doğru kaydırıyorum, ta ki onun... onun...'* Oh, Tanrım. *'...onun... ereksiyonu bacaklarımın arasındaki şortumun ince malzemesine sürtünüyor.*

"Yüce Tanrım. Whew!

"Dili, kalçalarının bana karşı hareketiyle uyumlu bir şekilde ağzımın içinde hareket etmeye başladı. İt. İt. İt..."

"Biliyorum, biliyorum! Gülüyorum. Neden bu kadar komik? Komik değil. Ciddi bir durum. Biz çok ciddiyiz. Bu çift herkesin içinde kuru kuruya sevişiyor. Bu ciddi bir iş. Herkes onları görebilir. Bu anlatıcılar bunu nasıl okuyor? Sizler! Bunu nasıl okuyorlar?

"Pekâlâ. Bekleyin lütfen."

Su püskürtür

"Sakin olun. Komşuyu düşün, komşuyu düşün..."

"Dilini daha derine itiyor ve yavaşça kalçalarımın arasına giriyor. Vay canına, tamam. Bu çok güzel. 'Ağzımı keşfetmek için zaman ayırıyor ve kalçalarının bana karşı her sarsılışında, kendimi... daha ıslak ve... daha ıslak hissedebiliyorum. İçimdeki zonklama... içimdeki...' Flit ile kafiye. '...kotunun pürüzlü kotu çıplak kalçalarımın her sürtündüğünde ve dili benimkinin etrafında her dolaştığında daha da güçleniyor.

"Mmmmmmm, bu çok güzel. Gerçekten çok hoş. Eğer komşumla başıma böyle bir şey gelseydi. Ki olmayacak. Çünkü o beni öyle görmüyor. Ben sadece onunla konuştuğumda beş kelimeyi bir araya getiremeyen aptal komşu kızıyım. Belki de şu anda ödevimin bir sonraki bölümüne geçmeli ve bu diğer alıntıları daha sonraya saklamalıyım. Ben

ona mesaj atmam gerekiyordu. Beynimde öğütmek, ıslatmak, emmek gibi kelimeler dönüp dururken ona nasıl mesaj atıp normal davranabilirim ki?

"Her şey yolunda. Her şey yolunda. Ben de iyiyim. Uçurumdan atla ve yap şu işi Heidi. İletişim bilgilerini alıyorum. Yeni bir mesaj başlatıyorum... uff da. Bu düğmeler neden bu kadar küçük? Unut gitsin. Sesi metne çevirme şeyini kullanacağım. Telefonuma dikte edeceğim. Çok kolay.

"Hey, Brent! Nasılsın?

"İşte. *Friends*'teki en iyi Joey Tribbiani'm. Metinde ses olmamasına rağmen. Her neyse. Basit, havalı ve flörtöz, tıpkı adamım Joey gibi. Bir dakika. Söylediğim bu değildi, seni aptal telefon. Bunu ona gerçekten gönderdiğimi hayal edebiliyor musun? Sil, sil.

"Oh, Tanrım. Olamaz! Lütfen bana yanlılıkla Gönder'e basmadığımı söyleyin!"

Bölüm 12

"O kadar da kötü değil."

"Oh, kötü. Gerçekten kötü," diye mırıldanıyorum Aubrey'e. Bir elimle cep telefonumu kulağıma götürüp diğer elimin başparmağındaki tırnağı ısırarak oturma odamda volta atıyorum.

Neyse ki acil bir durum için bana cep telefonu numarasını verdi. Şu anda mavi kod durumu var. Kalp yetmezliğinden öldüğümden oldukça eminim ve şimdi yeniden canlanan cesedim halımda bir delik açıyor.

"Benim için bir kez daha oku," diye rica ediyor Aubrey, sesinde öyle bir kahkaha var ki telefona uzanıp muhtemelen boğazını yumruklamak istiyorum.

Şarabın ve kötü kararların beni bu kadar sinirlendirebileceğini kim bilebilirdi?

Telefonu kulağımdan çekiyorum ve aptal telefonumun Brent'e gönderdiği mesajı tekrar okuyorum, Teslim edildi kelimesi hemen altında duruyor ve benimle alay ediyor. İç çekerek telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Belki de bu onun numarası bile değildir. Belki de kızların barlarda yaptığı gibi bana sahte bir numara vermiştir."

Aubrey gülüyor. "Yani Brent'in sana sahte bir telefon numarası vermesini, ona hayatımda duyduğum en iyi otomatik düzeltmeli mesajı göndermiş olmana değil de, senin sinir bozucu olduğunu düşünmesine mi tercih ediyorsun?"

"Evet!" Bağırıyorum. "Bekle, hayır. Bilmiyorum! Neden beni buna ikna etmene izin verdim?"

"Çünkü cesur ve kendinden emin davranıyorsun. Ona sarhoşken mesaj attın. Aman ne önemli. Bir keresinde kayınpederime kazara göğüslerimin resmini göndermiştim, çünkü telefonumda onun adı Jameson'ın adının hemen altında yazıyordu."

"Aman Tanrım. Sen ne yaptın?"

"Altı ay boyunca onunla konuşmadım, çünkü çok utanmıştım. Şaka mı yapıyorsun? Kayınpederim göğüslerimi gördü, Heidi. Bunun geri dönüşü yok. Sonra bir keresinde oraya

Kayınvalidem tavuk göğsü yaptı ve yemekte ne olduğunu söyler söylemez boğulmaya başladım, neredeyse bayılacaktım."

"Bu beni daha iyi hissettirmek için hiçbir şey yapmıyor," diye yakınıyorum. "Brent'e çıplak göğüslerinin fotoğrafını mı gönderdin?"

"Hayır!"

"O zaman iyisin. Bundan geri dönebilirsin. Cevap vermezse, onu bir sonraki görüşünüzde harika bir sohbet başlatıcı olacaktır. *Selam, Brent! Sana gönderdiğim mesaj nasıldı? Oh, Tanrım. Uff da. Şarap. Haklı mıyım, değil miyim? Son zamanlarda hiç buzda balık tuttun mu? Bu sezon Twins nasıl, ha?*" Aubrey kulağa fazlasıyla Kanadalı gibi gelen en iyi Minnesota aksanıyla konuşuyor.

Gözlerimi devirerek, "Ben böyle konuşmam," diye yakınıyorum.

"Kocamın aktör, benim yazar olmamın bir nedeni var. Cidden, sende hiçbir şey yok-"

Kapı zilimin sesi evin içinde yüksek sesle çaldığında Aubrey konuşmayı aniden kesiyor.

"Vay anasını. Bu senin kapı zilin miydi?" diye sordu yüksek bir fısıltıyla.

"Vay canına, o benim kapı zilimdi!" Tıslayarak karşılık veriyorum. Oturma odamın ortasında durmuş, sanki aniden canlanıp sokağımdaki tüm küçük çocukları ve muhtemelen birkaç yetişkini yemeye başlayacakmış gibi ön kapıma bakıyorum.

"Bu o! Aman Tanrım, bu o!" diye bağılıyor, bu da midemdeki tüm şarabın çalkalanmasına neden oluyor, ta ki halımın üzerine kusmamak için elimi oraya bastırmak zorunda kalana kadar.

Yavaşça kapıya doğru ilerlerken başımı sallayarak "O olmasına imkân yok," diye mırıldanıyorum. "Gecenin onunda neden kapıma gelsin ki?"

"Ona gönderdiğin mesajı okudun mu? Muhtemelen beyin anevrizması geçirdiğini düşünüyor ve hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istiyor."

"O kadar kötü olmadığını söylediğini sanıyordum?" Fısıldayarak çığlık attım.

"Tamamen dürüst olursam ne tür bir yeni arkadaş olurum? Eski arkadaş olduğumuzda, o zaman gerçek bombalarını patlatabilirim. Bekle, neler oluyor? Ne yapıyorsun? Kapı zilini görmezden gelemezsin!"

"Şşşt, dinliyorum. Kulağımı kapıya dayadım," diye olabildiğince sessiz cevap veriyorum.

"Ne diye dinliyorsun ki? Şu gözetleme deliklerinden yok mu sende? Sadece dışarı bak ve o olup olmadığını gör!"

Oh evet. Bu çok daha mantıklı.

Ayak parmaklarımın üzerinde doğrulup bir gözümü kapatıyorum ve diğeriyle gözetleme deliğinden bakıyorum, Brent'in elleri cebinde ön verandamda durduğunu gördüğümde bir nefes alıyorum.

"Bu o! Verandamda duruyor! Ne yapacağım ben?" Kapıdan bir adım geri çekilerek tıslıyorum.

"Hey, Heidi, seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Kapının diğer tarafından gelen Brent'in kahkaha dolu sesi telefonun elimden kaymasına neden oluyor. Çıplak ayağımın üstüne düşüyor ve ben avazım çıktığı kadar bağırırken gözlerim yaşlarla doluyor.

"Bisküvinin oğlu!"

"Özür dilerim! Bu kadar geç saatte gelmemeliydim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Ona bağırığımı düşünmesine izin veremem! Bir an bile düşünmeden kapımın kilidini hızla açtım ve kapıyı öyle bir kırdım ki karşı duvara çarptı.

"Emin olabilirsin, sorun yok! Her şey yolunda! Sadece telefonumu ayağımın üzerine düşürdüm ve çok acıyor," diyorum ona kocaman bir gülümsemeyle. "Neden *sik gibi* dedim ki? Ben doksan yaşında bir kadın değilim. Sikik dememişim gibi davranalım. Tanrım, şimdi söylemeden duramıyorum. Özür dilerim. Bu gece biraz şarap içtim."

Bu Brent'in kıkırdamasına neden oluyor ve doğal olarak gamzeleri bana şu anda ne kadar mahcup olmam gerektiğini unutturuyor. Ta ki ellerinden birini cebinden çıkarıp telefonunu da yanında getirene kadar.

"Bu biraz önce senden aldığım mesajı açıklıyor," diyor gülümseyerek, mesajımı yüksek sesle okurken telefonuna bakıyor.

"Avucumda penis tadı. Adi, adi. Aletini bükte."

Öldür beni. Hemen öldür beni. Lütfen biri beni bu ızdıraptan kurtarsın.

Yani, telefonum sadece **Hey, Brent! Nasılsın? Çükünü bükte.** Ama hayır. Tabii ki bu kadar basit olamazdı. Çok erken gidip kayda başlamak zorunda kaldım ve *"Telefonuma dikte edeceğim. Çok kolay."* gibi bir cümle araya sızmak zorunda kaldı.

Bir kez daha, arkadaki insanlar için: Avucumda penis tadı.
Adi, adi. Aletini bükte.

"Sana bunu göndermek istememiştim," diye cevap verdim.

"Emin misin? Senin söyleyeceğin bir şeye benziyor," diyor bana göz kırparak.

Benimle flört mü ediyor? Şu anda neler oluyor?

"Ben bir öğretmenim. Öğretmendirim. Bir metinde asla böyle iğrenç bir dilbilgisi kullanmam. Yani, bunlar tam cümle bile değil."

Oh Tanrım. Kapa çenenizi, Heidi!

"Özür dilerim," dedim. "Seni bu kadar geç saatte rahatsız etmek istememiştim. Sadece beni kontrol etmek için gelmene gerek yoktu ama yine de teşekkür ederim. Gördüğünüz gibi iyiyim. Önümüzdeki sekiz-on hafta boyunca gözlerinin içine bakamayabilirim ama iyiyim."

Brent bana doğru birkaç adım atıyor ve tam kapımın önünde duruyor, aramızda sadece birkaç santim var. Podcast'imde okuduğum alıntıyı düşünmeye başlıyorum ve onun kollarını bana doladığını, beni vücuduna doğru kaldırdığını ve beni duvara doğru ittiğini hayal ediyorum. Tüm vücudum kızarıyor ve genel *kelimemde ile kafiyeli* olan ve bir köpek gibi nefes almak istememe neden olan güçlü bir karıncalanma hissi oluyor.

Kolayca uzanıp tişörtünü tutabilir, onu aşağı çekerek öpebilirdim, tıpkı Aubrey'nin daha önce Jameson'a işte yaptığı gibi. Brent bana göz kırptı. Tembel yolu seçip aptalca mesajıma cevap vermek yerine iyi olduğumdan emin olmak için yanıma geldi. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Yap şunu, Heidi. Sadece yap. İstedikçe şeyi yakala!

Brent bana yumuşak bir sesle, "Sen asla can sıkıcı biri olamazsın Heidi," diyor. "Ve umarım gözlerimin içine bakmaya devam edersin. Çok güzel gözlerin var."

Neler oluyor?

Her şey mesajla olsaydı çok daha kolay olurdu. Bilirsin, otomatik düzeltme hariç. Ona kalp gözlerini gönderebilirdim.

emoji ve bir başparmak. Ne söyleyeceğimi düşünmek için birkaç dakika ayırabilirim, böylece ortaya havalı, harika ve mükemmel bir şey çıkar. Ama bu bir mesaj değil. Bu gerçek hayat ve şu anda gözümün önünde yaşanıyor. Parmaklarımı ve başparmağımı kullanarak bir kalp şekli yapmaya ve bunu bir gözümün üzerinde tutmaya çalışabilirim ama bu çok uzun sürer ve muhtemelen tuhaf olur.

Tanrı aşkına, oyalanmayı bırak ve gömleğini yakala!

Ne yaptığımı düşünmeden, ki son zamanlardaki sicilime bakılırsa bu kesinlikle kötü bir fikir, elim gömleğine yapışıp onu kendime doğru çekmek için havalanıyor. Ancak beynim hâlâ şarapla dolu olduğu için koluma sarhoş beyin mesajı gönderiyor ve parmaklarımı gömleğinin pamuklu kumaşına dolamak yerine göğsüne olabildiğince sert bir yumruk atıyorum.

Brent irkildi ve vücudunun üst kısmı darbemin şiddetiyle geriye doğru sarsıldı.

"Ah, sen!" Biraz fazla yüksek sesle kıkırdıyorum, bunu isteyerek yapmışım gibi davranmaya çalışıyorum, keşke üniversitedeyken annemin beni zorla aldırıldığı o kendini savunma dersini hiç almasaydım diyorum.

Brent'e bir saldırgan gibi davrandım ve tüm bedenimi o şeyin içine soktum.

Brent gülüyor ve avucunu göğsüne sürterken başını bana doğru sallıyor. Bu baş sallama hareketinin "*çok sevimlisin*" mi yoksa "*delirmişsin ve evimi derhal satılığa çıkarıyorum*" mu dediğini anlamaya çalışıyorum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kapımdan geri geri çıkıyor ve ben de onu tutup öpme şansımı kaybediyorum. Aslında bu şans, ben ona tam anlamıyla *Dövüş Kulübü* gibi davrandığımda pencereden uçup gitti.

"Kapını kilitlemeyi unutma. Uyumadan önce de biraz aspirin al," diye tembihliyor Brent, dönüp merdivenlerden aşağı koşmadan önce bana el sallıyor.

"Sana sarhoşken mesaj attığım için özür dilerim!" Arkasından bağıriyorum, kapımı hızla kapatıyorum, kilidi çeviriyorum ve alnımı tahtaya birkaç kez hafifçe vuruyorum.

Yavaşça kapıdan uzaklaşırken, ayağımın üzerine düştükten sonra bıraktığım cep telefonumun hâlâ yerde durduğunu fark ediyorum. Eğildim

Aubrey'nin telefonun düşme sesini duyar duymaz telefonu kapatması ve o feci konuşmayı dinlememesi için dua ederek telefonu kapıyorum.

Telefonu kulağıma götürür götürmez "O kadar da kötü değildi!" diye cıvıldıyor.

Bölüm 13

HİÇ kovalandığınız bir rüya gördünüz mü, ama sanki ayaklarınız bir lapa yığınının sıkışmış ve hareket edemiyorsunuz? İtmeye, itmeye ve kaçmaya çalışırsınız ama ne kadar uğraşırsanız uğraşın hiçbir yere gidemezsiniz. Bu rüyayı her zaman görüyorum ama son zamanlarda daha da kötüleşti. Bu rüyanın ne anlama geldiğini bana söylemek için bir dahi ya da Google bile gerekmiyor.

I. Sıkıştım. Sıkıştım.

Hayatımda daha fazlasını istiyorum. Eğlence, heyecan ve tutku istiyorum ve tüm bunları elde etmek için gerekli adımları attığımı düşünüyordum. Öğretmenlikle alakası olmayan yeni bir iş buldum. Okumalarımı genişlettim ve iffetli olmayı bıraktım. Ünlü insanlarla arkadaş oldum. Bir podcast yayını başlattım. Hala her yeni bölüm yüklediğimde bana ne kadar berbat olduğumu söylemeye devam eden bir avuç dinleyicim var, ama en azından bırakmadım. Konfor alanımın dışında bazı eğlenceli ve heyecan verici şeyler yaptım ama yine de pek bir şey değişmedi. Hâlâ aileme bir daha asla öğretmen olmak istemediğimi söylemekten korkuyorum. Hâlâ Brent'e onun hakkında ne hissettiğimi söylemekten korkuyorum. Hâlâ bir yığın lapanın içinde yürüyorum, hiçbir yere gidemiyorum. Hâlâ dışarı çıkıp kendim için bir şeyler yapmak yerine başıma bir şey gelmesini bekliyorum.

Dün gece Brent'le yaşadığım olay bana bir şey öğrettiyse, şarap içtikten sonra telefonumun ulaşabileceğim bir yerde olmadığından emin olmak dışında, o da pısrıklığı bırakmam gerektiğidir. Ya aileme aslında hiç öğretmen olmak istemediğimi söylersem ve beni hayal kırıklığına uğrattırlarsa? Ya Brent'e onun hakkında ne hissettiğimi söylersem ve o aynı şeyi hissetmezse?

Tüm hayatımı, beni mutlu eden şeyleri yapmak yerine, sürekli olarak kendime *ya* olursa diye sorarak ve alabileceğim her olası kararın sonuçları hakkında endişelenerek geçirdim. Ailem beni hayal kırıklığına uğrattırsa bu beni üzer ama günün sonunda

Bu *onların* sorunu, benim deęil. Brent aynı řekilde dűřűnműyorsa, yan yana yařadığımız için bu gerçekten berbat olacak. Ama bu *onun* kaybı, benim deęil.

"Kedinin içeri sűrűkledięi řeye bakar mısınız?"

Annemin sesini duyduğumda vűcudum řařkınlıkla sarsılıyor ve onu evlerinin açık kapısında gűrdüğűmde ona utangaç bir gülűmsemi veriyorum. Son on dakikadır ailemin  n verandasında durup hayatı dűřűnmek muhtemelen en iyi karar deęildi.

"Siz ikiniz bűtűn gűn orada durup tűm mahalleyi havalandırarak mısınız yoksa içeri girip kapıyı kapatacak mısınız?" diye baęırıyor babam evin içinden bir yerlerden.

"Baban kalp krizi geçirmeden önce buraya gel." Annem i geçiriyor, içeri girebilmem için yoldan çekiliyor.

Hayatımda sıkıřmıř hissettiğim bir noktaya gelmem hiç de řařırtıcı deęil. Ailemin evine girmek 1970'lerden kalma bir zaman tűneline girmek gibi. Bu ev eskiden baba tarafımdan bűyűkannem ve bűyűkbabama aitmiř ve annemle babam evlendiğinde bűyűkannem ve bűyűkbabam evi yok pahasına onlara satıp řehrin hemen dıřındaki bir emekliler topluluğuna tařınmıřlar. Annemin yıllar içinde bu evde deęiřtirdięi tek řey duvar kâğıdı olmuř. Her odada en az on beř kat duvar kağıdı olmalı. Eski duvar kâğıtlarını hiç s kműyor; hemen üzerine eskisinden daha iğrenç bir řey yapıřtırıyor. Her oda yerden tavana kadar, yeterince uzun sűre bakarsanız bařınızı d ndűrecek bir çeřit iek deseniyle dolu. Mutfakta hala aynı sarı Formica tezgahlar ve koyu kahverengi laminat dolaplar var. Banyolarda hala lavabonun üzerinde, ben kűűkken orada olan ve "misafirler" için olduęu için kimsenin dokunmasına izin verilmeyen, ancak misafirlerin asla kullanmadığı, űnkű çok gűzel oldukları için annemin her hafta tozunu alıp yerine koyduęu gül řeklindeki pembe dekoratif sabunlar var. Gençken bir keresinde anneme neden evlerini hiç yenilemediklerini, yeni halı, yeni dolaplar ya da yeni bir řey almadıklarını sormuřtum ve cevabı "Bozulmadıysa neden tamir edelim ki?" olmuřtu. Hiçbir zaman deęiřimden yana olmadı. Ve iřte řimdi ben, ona tek kızının bűyűk bir deęiřim geçirdiğini söylemeye hazır bir řekilde içeri giriyorum.

"Buraya gelmenin zamanı gelmişti. Açlıktan ölüyorum."

Oturma odasına vardığımda Jameson'ı kanepede babamın yanında otururken ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bulduğumda aniden duruyorum.

"Peggy, bana banyodaki o küçük, sevimli, retro, gül şeklindeki sabunları nereden aldığını söylemelisin."

Olduğum yerde dönüp, ağzım bir karış açık, Aubrey'nin gelip annemin yanında durmasını izliyorum.

Zaman tüneli hakkında söylediklerimi unutun. Bu resmen Alacakaranlık Kuşağı'na dönüştü.

"Dün gecedен beri hâlâ sarhoş muyum?" Annem ve yeni arkadaşlarım arasında bir ileri bir geri bakarak mırıldanıyorum.

Aubrey, "Bu sabah mesajlarını kontrol etseydin, annenin bizi öğle yemeğine davet ettiğini bilirdin," diye uyarıyor.

"Telefonum şu anda zaman aşımında, kendine gelene kadar komodin çekmecem arkasına itilmiş durumda," diye hatırlatıyorum ona. "Şu anda ne oluyor? Anne, Aubrey ve Jameson'ı nereden tanıyorsun ki? Ve onları davet etmek için nasıl ulaştın?"

"Facebook'a girdim ve onlara bir mesaj gönderdim," diyor gözlerini devirerek, sanki sorduğum en aptalca soruymuş gibi.

Yüzü her şeyi anlatıyor. Bir yabancı annemin gülümsediğini ve kızını gördüğü için mutlu olduğunu düşünebilir ama yanılır. Annemin yüzü açıkça bana bakıyor ve şöyle diyor: *"Seninle on sekiz saat doğum yaptım ve Sharleen'den ünlü insanları tanıdığını öğrenmek zorunda kaldım. On sekiz. Saat."*

"İlişki durumu 'Karmaşık' diyor." Aubrey homurdanıyor. "Annemi seviyorum."

"Kız kardeşim dün Facebook'u kurmama yardım ettiğinde Heidi'nin babası sinirime dokunuyordu. Boş süt kutusunu buzdolabına geri koyduğu için özür dileyene kadar değiştirmeyeceğim. Yirmi yedi yıllık evlilik ve bu adam hala çöp kutusunun nerede olduğunu bilmiyor."

"Tam burada oturuyorum!" diye bağıyor babam arkamdan, Jameson'la birlikte koltuktan kalkarken.

"Güzel!" diye bağıyor ona. "Çöp tenekesi buzdolabından üç adım ötede, son yirmi yedi yıldır olduğu yerde!"

Tek yapabildiğim, beni doğuran, kansere yol açtığına inandığı için cep telefonu bile olmayan ve bir keresinde Google'a "**Bir şeyi nasıl Google'da aratırım?**" yazan kadına bakarken göz kırpma.

Hâlâ uyuyorum. Şu anda olanların tek açıklaması bu olmalı. Bu, anneme henüz söylemediğim yeni bir işim olduğu gerçeğinin getirdiği bir suçluluk rüyası. Ve eğer bunu önce başka bir yerde duyarsa, hayatımın sonuna kadar duyacağım. Bundan on yıl sonra rastgele bir Şükran Günü'nde sırf hiç unutmamayım diye bunu ortaya çıkaracak.

"Yemek çok güzeldi anne."

"Evet, öyleydi. Ama yirmi beş yaşındayken bana yalan söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Keşke bu sadece kötü bir rüya olabilseydi.

"Kızım annesine hayatını ve yeni arkadaşlarını anlatacak kadar umursamadığına göre, meseleyi kendi elime almaktan başka ne yapabilirdim ki?" diye soruyor annem.

Jameson, babamla birlikte oturma odasının kapısında bize katılırken, "Bunu yaptığın için çok memnunuz Peggy," diyor. "Aubrey ve ben paket servis ve oda servisiyle yaşıyorduk. Ev yemeği yemek için can atıyorum."

"Sharleen geçen gün beni aradı ve Heidi'yi iş yerinde nasıl gördüğünü ve gerçek, ünlü bir aktörle nasıl tanıştığını anlattı," diyor. "Ve EdenMedia'da neler yaptıklarını anlatıp durdu. Biraz kafa karıştırıcıydı. Sürekli arka kapıdan bahsediyordu. Bana anlattıklarının yarısı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ gülme gazının etkisindeydi. Ben de ona dedim ki, "Sharleen, o da herkes gibi. Her erkek gibi pantolonunu tek seferde giyiyor." dedim. Elizabeth Watson'ın oğlu hariç, çünkü o da artık elbise giymeyi seviyor, ama bu ne burada ne de orada. Peki, kim aç?"

Annem herkesi yemek odasına götürürken babam kolunu omuzlarıma doluyor ve beni sıkıyor.

arkasında iz bırakır.

"İyi misin, ufaklık?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum. Annemin artık Facebook'u var. Ve yeni işimin ne kadar utanç verici olduğu ve bir daha kilisede yüzünü gösteremeyeceği hakkında yirmi dakikalık bir söylev çekmedi."

"Sharleen'le telefonu kapattığında benimle ilgili tüm bunları aklından çıkardı." Gülüyor. "Bunu kabullenmeye çalışıyor. Sadece senin mutlu olmanı istiyor. Sen mutlu musun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Oraya geliyorum."

Yemek odasına girdiğimizde kolunu üzerimden çekip annemin yanına oturmak için yürümeden önce beni bir kez daha sıkıyor.

Masa en az on güveç tabağı, üç sepet ev yapımı ekmek ve dört jöleli salata ile dolu. Jameson ve Aubrey'nin tüm yiyecekleri gördüklerinde gözlerinin parladığını izliyorum ve annem onlara oturup kendilerine yardım etmelerini söylüyor. Şaşırtıcı bir şekilde, aslında gerçekten güzel bir öğle yemeği. Annem hemen iş hakkında beni sorguya çekmeye başlamıyor ya da çocukluğumla ilgili utanç verici hikayeler anlatmıyor. Çoğunlukla Jameson ve Aubrey'den, onların Hollywood spot ışıkları altındaki hayatlarından ve mümkün olduğunca normal bir hayat sürmeye çalıştıklarından bahsediyoruz.

Yemeğimizi bitirdikten ve Aubrey'le ben annem için bulaşıkları kaldırdıktan sonra bir fincan kahve hazırlayıp fincan, krema ve şekerle dolu bir tepsiyi yemek odasına getiriyorum. Herkes fincanını istediği gibi doldurduğunda, Aubrey hemen izin isteyip oturma odasına gidiyor ve birkaç dakika sonra elinde hemen tanıdığım bir yığın kitapla geri dönüyor.

Aubrey anneme doğru yürüyüp kitap destesini onun önüne bıraktığında midemde kelebekler deli gibi uçuşmaya başlıyor. Yarı çıplak erkeklerin kapaklarının olduğu yığın. Annem bu öğleden sonra şu ana kadar oldukça sakin davrandı ama bunun nedeni muhtemelen işimin ve orada ne yaptıklarının tam anlamıyla yüzüne vurulmamış olması. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Nefesimi tuttum ve annemin sandalyesini masadan geriye itip odadan koşarak uzaklaşmasını bekledim.

Aubrey'nin kolay kolay kırılmayacağını umuyorum. Sürpriz bir şekilde annem yığının en üstündeki kitabı aldı, ters çevirdi ve arkasındaki tanıtım yazısını okumaya başladı.

Heyecanlı bir gülümsemeyle "Tanrım, çok baharatlı görünüyor!" dedi.

"Arkadaşların için fazladan birkaç kopya istediğini söylemiştin, ben de her birinden üçer tane getirdim ve hepsini imzaladım. Umarım bu kadarı yeterlidir," diyor Aubrey.

Şu anda babam masanın üzerine çıkıp soyunmaya başlasa daha fazla şaşırırmazdım.

"Kitaplarını mı *istedin*?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemeyerek soruyorum.

"Tabii ki istedim! Baban ve ben sanatın destekçisiyiz, Heidi." Dudaklarını büzüyor ve bana sanki çılgınca şeyler söyleyen *benmişim* gibi kızgın bir bakış atıyor.

"Hala boş yatak odasında poker oynayan köpeklerin kadife tablosu asılı," diye hatırlatıyorum ona.

"Ufkumuzu genişletiyoruz." Annem omuz silkiyor, kitabı bırakıyor ve incelemek için bir sonrakinin alıyor.

"Ne yazdığını biliyorsun, değil mi? Bu gerçekten geniş bir ufuk. Alınma ama." Aubrey'e bakarak irkildim.

"Alınmadım. Müstehcen şeyler yazıyorum. Herkes müstehcen yazdığımı bilir." Omuz silkiyor.

"Sakın yaptığın işi küçümsemeye kalkma genç bayan," diye azarlıyor annem onu. "Bütün bir hikâyeyi kafanda oluşturup kâğıda dökmek çok zor bir iş olmalı."

Ve şimdi kafamda Alacakaranlık Kuşağı'nın tema şarkısını duymaya geri döndüm.

"Olukları temizlemekle meşgul olmalıyım," diye anons ediyor babam, kahvesini bitiriyor ve sandalyesinden kalkarken fincanı masaya bırakıyor. "Jameson, bana yardım etmek için kullanabileceğin fazladan bir çift eldivenim var."

"Baba! Olukları temizlemeye yardım etmesine gerek yok!"

Elbette, adamla arkadaşım ama hadi ama. Hâlâ ünlü. Kırmızı halıda yürüyor ve daha yeni *The Tonight*'a çıktı.

Geçen ay *gösteriye* çıktı ve babam ona sanki sokağın aşağısındaki komşu çocuğuymuş gibi bahçe işlerini yapmasını emrediyor.

"Ellerin kırıldı mı?" diye soruyor babam

Jameson'a. "Hayır, efendim." Kıkırdıyor.

"O zaman olukları temizlememe yardım edebilirsin. Aubrey, merdiveni tutabilirsin," diye talimat veriyor babam odadan çıkarken ve Jameson Aubrey'nin sandalyesini onun için çekiyor.

Ben başımı sallayarak oturmaya devam ederken annem, "Kaldırımda arabasında oturan korumana bir tabak yemek götür," diye ekliyor.

"Oh, o iyi. Bizi otele bıraktıktan sonra molasında yer," diyor Aubrey ayağa kalkarken.

"Zavallı adam orada oturmuş eve bakıyor. Ona bir tabak götür."

"Evet, hanımefendi." Aubrey gülerek bana göz kırparken Jameson elini tutup onu odadan çıkarıyor ve annemle beni yalnız bırakıyor.

Muhtemelen babamın başından beri planının bu olduğunu şimdi anlıyorum.

"Bana kızgın mısın?" Birkaç sessiz dakikadan sonra, sadece oturma odasındaki dede saatinin tik taklarıyla noktalanmış odadaki sessizliği bozarak fısıldadım.

"Sana neden kızayım ki?" diye soruyor annem şaşkınlıkla, sandalyesinden kalkıp yanımdaki boş sandalyeye oturarak.

"Çünkü senden kaçıyordum ve EdenMedia'da ne yaptıklarını sana söylemedim," diye mırıldanıyorum.

"Baban ve ben seks yapıyoruz."

Eew! Beklediğim cevap bu değildi.

"Az önce yediğin taze fasulye yemeğini kusacakmışsın gibi bakma," diye azarlıyor. "Zamana ayak uyduramıyor olabilirim ama sen bir yetişkinsin ve kendi kararlarını kendin vermelisin. Sırf benim okuyacağım türden olmayan müstehcen kitaplar kaydediyorlar diye seni bir yerde çalışmaktan men edemem. Özellikle de şimdi bu tür kitaplar yazan biriyle tanıştım ve onun harika ve tatlı olduğunu düşünüyorum. Eminim baban

ve onun yazdığı her şeyi ben de yaptım, yani ben kimim ki yargılayayım?"

Tekrar. Eeeeeew! Çok fazla bilgi!

Annem benimle seks hakkında hiçbir şekilde, hiçbir biçimde konuşmadı. Benimle aylık ziyaretçim hakkında konuşmasının tek nedeni kuzenim Michelle'in ilk kez biz on bir yaşındayken geceyi bizim evde geçirdiğinde kendininkini almasıydı. O sırada onunla banyodaydım, çünkü genç kızlar çış dahil her şeyi birlikte yaparlar ve neler olduğunu gördüğümde odadan dışarı koştum, annem için çığlık attım, Michelle'in öleceğini söyleyerek ağladım. Michelle'i yerleştirdikten sonra annem beni odasına çekti, yatağa oturttu ve "Kız olmaya hoş geldin. Sonsuza kadar her ay böyle olacak. Sorusu olan var mı?" dedi. Elbette binlerce sorum vardı ama utanç içindeydim. Anneme hiçbir şekilde *bir şey* sormayacaktım. Seksi gizli internet aramalarından ve kız arkadaşlarımla konuşarak öğrendim. Seks, ailenizle konuşabileceğiniz bir şey değildi. Asla. Şu anda annemin bu konuda bu kadar rahat konuştuğunu duymak delilik. Çılgınca ve *iğrenç*.

"EdenMedia'dan ve orada ne yaptıklarından sana hemen bahsetmediğim için özür dilerim. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Özellikle de kalbinin benim bir öğretmenlik işi bulmamdan yana olduğunu bildiğim için," diye açıklıyorum.

"Ve benimle bu konuda konuşamayacağını düşünmene neden olduğum için özür dilerim." Hüzünle gülümsüyor.

"Sadece beni hayal kırıklığına uğratmanı istemedim. Öğretmen olmamı istediğini biliyorum ama...."

"İstedğin bu değildi," diye bitiriyor. "Sadece mutlu olmanı istediğimi bilmiyor musun? Yaptığın şey ne olursa olsun. Yasadışı olmadığı sürece. Ya da seni bizden birkaç saatlik araba yolculuğundan daha uzağa götürmedikçe. Ya da herhangi bir tür uyuşturucu içermedikçe. Cindy Carlson'ın oğlu Billy'yi ortaokuldan hatırlarsınız, sekizinci sınıf dansına refakat etmiştim ve kokteyle votka koyduğu için uzaklaştırma almıştı. Esrar içmeye başladı ve üniversiteyi bıraktı ve şimdi Cindy'nin garajında yaşıyor ve pizza dağıtıyor. Pizza dağıtmakta yanlış bir şey yok; dürüst bir yaşam, ama sürekli

siparişleri yanlış evlere teslim ediyor ve Cindy de bu müdahalelerden birini yapmayı düşünüyor. Ot mu içiyorsun?"

Gülmek için alt dudağımı ısırıyorum. "Hayır. Hayır, ot içmiyorum."

"O zaman endişelenmemi gerektirecek bir şey yok. O güzel yüzüne bir gülümseme getirmek için ne yapman gerekiyorsa yap. Bunu P-O-R-N kaydı yapılan bir yerde çalışarak yapmak zorunda kalsan bile," diyor kelimeyi fısıltıyla heceleyerek.

Milyon yıl geçse de annemle, değişemeyeceğini düşündüğüm kadınla böyle bir konuşma yapacağım aklıma gelmezdi.

"Aubrey'den sana kitaplarını getirmesini istediğine inanamıyorum. Bütün o post-it notlarının içlerinde ne işi var?" Diğer koltuğuna bıraktığı, sayfaların arasından rengârenk kâğıt parçalarının çıktığı yığını göstererek soruyorum.

"Oh, ondan tüm kirli kısımları işaretlemesini istedim, böylece onları atlayabilirim. Ayrıca kızlara vermeden önce üzerlerini kaplayacağım güzel rulo kâğıtlar da aldım," diyor mutlu bir şekilde.

Tamam, her şey değişmedi ama bu kesinlikle doğru yönde atılmış bir adım. Muhtemelen bu anı ona podcast'imden bahsetmek için kullanmalıyım, ama sanırım bir gün için yeterince heyecan yaşadık.

"Sen buraya gelmeden önce Aubrey'nin bahsettiği şu Brent'ten bahsetsene. Bekar mı? İyi bir işi var mı? Ailesi ne iş yapıyor? Çocuk sahibi olmak istiyor mu? Soyadı ne? Ona Facebook'ta bir arkadaşlık isteği göndereceğim ve akşam yemeğine davet edeceğim."

Bölüm 14

Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, Bölüm 4

"HEIDI'NİN İndirimli Erotika'sına HOŞGELDİNİZ, do-do-do! Bu podcast için tamamen farklı bir şey deneyeceğim: şarap yok. Biliyorum, biliyorum, önceki üç podcast kadar büyülmeyecek, ama en azından bittiğinde kötü seçimler yapmayacağım. Umarım.

"Her neyse, son podcast'imden bu yana bir sürü yeni dinleyicim olduğunu görüyorum ki bu çok çılgınca. Nereden geldiğinizi ya da neden burada olduğunuzu bilmiyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu şey bir tren enkazı, ama hoş geldiniz! Ve eğer bir arkadaşınızdan, garip bir kadının bir kutu şarabı içmekten başka bir şey yapmadığını ve sonra da çoğunlukla kendisini aşan yakışıklı komşusu hakkında saçma sapan şeyler söylediğini duyduğunuz için geldiyseniz özür dilerim. Merak etmeyin; yine de saçma sapan şeyler olacak. Benim işim bu. Ama şimdilik şarap buzdolabımın arka tarafında, yaklaşık iki yıllık turşu kavanozunun arkasında güvenle kilitli duruyor, hala suyunda yüzen ve asla yemeyeceğim ve asla atmayacağım yalnız bir turşu var, çünkü bu sadece savurganlık ve Tupperware kabı üç ay öncesinden kalan spagetti veya derslerimden biri için yaptığım ve hala orada çalışırken okula götürmeyi unuttuğum ev yapımı slime olabilir. Renk slime olduğunu düşündürüyor ama bu noktada her iki şekilde de olabilir.

"Bir bakalım. Bir hafta önceki son podcastimden bu yana ne oldu? Oh! Evet! Annem artık nerede çalıştığımı biliyor. Beklediğimden çok daha iyi geçti ve aslında iş yerimde kayıtlı olan kitaplardan bazılarını okuyor. Şey, dedi ki

ve bu konuda gerçekten heyecanlı görünüyordu, ki bu en iyisi olabilir çünkü annenizle bazı konuşmaların yapılmaması daha iyidir.

"Bu arada, ateşli komşumla ilgili bir gelişme beklediğinizi biliyorum. Size onu öpmeye çalıştığım ve bunun çok ama çok kötü sonuçlandığından bahsettiğimi sanmıyorum. Son podcast'in sonunda ona atmamam gereken bir mesaj attım diyelim. İyi olduğumdan emin olmak için yanıma geldi ve şarap beni öpüşmeye zorladı ve yanlışlıkla ona yumruk attı. Şimdi ne zaman eve gelsem ve o dışarıda olsa çalıların arasına saklanmaya geri döndüm, çünkü onu son gördüğümde sonra onunla tekrar göz teması kurma düşüncesi biraz kusma isteği uyandırıyor. Dün öğleden sonra ortancamın içinde üç saat geçirdim ve bugün o aptal çalı yüzünden hiçbir kadının asla çizilmemesi gereken yerlerimde çizikler var.

"LoveMyBoo4Ever adlı bir başka dinleyici son podcast'imde '*Seksi komşunuza çıkma teklif ederseniz en kötü ne olabilir?* Şey, hayır diyebilir! Yüzüme gülebilir. O zaman taşınmak zorunda kalırım ve ben şirin küçük bungalovumu ve yaşadığım sokağı gerçekten çok seviyorum. Taşınmak istemiyorum. Ama bu şekilde de yaşayamam. Cesur ve korkusuz olmalıyım. Annem artık ne iş yaptığımı biliyor ve öğrendiğinde kendiliğinden yanmadım. Onunla tekrar karşılaşırsam gerçekten ölmeyeceğimi biliyorum ama şu anda öyle hissediyorum.

"Bu da bizi, yeni arkadaşım tarafından bana verilen ve beni tekrar cesur ve korkusuz bir yola sokacağını umduğum bugünkü okuma ödevine getiriyor. Size onun bir yazar olduğundan bahsetmiş miydim? Kendisi yeni bir kitap yazmanın ortasında ve yeni bitirdiği bölümlerden birinden denemem için bir alıntı verdi. İşte başlıyoruz.

"*Ahem.*"

*Öksürük, öksürük.

"Sorun yok. Ben iyiyim. Bunu şarap olmadan da yapabilirim. Sadece çok hızlı oku ve bitir. Buzdolabındaki yalnız, eski turşu ve spagetti sümüğünün arkasındaki şarabı düşünme. Muhtemelen şimdiye kadar mayalanmıştır ve tadı güzel değildir. Tadı güzel olmayan şarabı kim içmek ister ki? Kesinlikle ben istemem.

"Ahem."

*Öksürük, öksürük.

"Sence şarap içilmezse üzülür mü? Yani, duyguları olmadığını biliyorum. Bu çok saçma. Ama ben küçükken yatak odamda büyük bir pelüş hayvan koleksiyonum vardı. Muhtemelen 200 civarındaydı ve her yeri kaplamıştı. Okula giderken neredeyse ağladığımı hatırlıyorum, çünkü onları yatağımda otururken hayal ediyordum, onları orada bıraktığım ve onlarla oynamak için evde olmadığım için üzgün ve yalnızlardı. Yemin ederim gün boyu onların küçük acı çığlıklarını duyabilirdim. Ya o şarap kutusu buzdolabımda ağlıyorsa? Orası çok soğuk ve karanlık ve onu neden terk ettiğimi anlamıyor.

"Tamam, şöyle yapacağım. Bu alıntıyı yüzüm kızarmadan bitirebilirim kendimi bir kadeh şarapla ödüllendireceğim. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Heceleme sınavında başarılı olan öğrencilerimi çıkartmayla ödüllendirdiğim zamanlardaki gibi. Bunu bir yetişkin heceleme sınavı olarak düşüneceğim.

"Ahem."

*Öksürük, öksürük.

"Tangamdaki narin dantel parçası hemen üzerimden sökülüp kenara fırlatılıyor. Ryan'ın... dili benimkinin etrafında dönüyor, daha derinlere iniyor ve beni çıldırtıyor. Ellerimi hızla kot pantolonuna atıyorum, düğmesini koparıp fermuarını indiriyorum, elimi boxer külotunun içine daldırıyorum ve sert, şişmiş...' Uh, um... '...sert, ş i ş m i ş ...' Horoz! "Yumruğumu onun... uzunluğuna birkaç kez indirip kaldırıyorum, ta ki o aramıza uzanıp kendini avucunun içine alana kadar, kendini benim... 'Çiçek açan kadın bahçesi!"

*

*

*

"Uuugh, özür dilerim! Şarap zamanı! Millet, bir dahaki sefere daha çok çalışacağıma söz veriyorum. Burası Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, kapatıyorum. LoveMyBoo4Ever, eğer hala dinliyorsan, ikinci bir emre kadar ortanca fidanımda olacağım."

Bölüm 15

"EdenMedia'yı aradığınız için teşekkür ederiz. Nasıl yönlendirebilirim?"

"Ona bir hırka getirmenin iyi bir fikir olduğunu söylemiştim. Burası *buz* gibi. Termostat nerede? Biraz ayarlayacağım."

"Peggy, termostata dokunma. Daha önemli sorunlarımız var. Gıcırdayan bir döşeme tahtası var. Duyuyor musunuz? Rinky- dink inşaat, işte bu. Kızımız dandik inşaatın olduğu bir yerde çalışıyor. Alet çantama ihtiyacım var."

Telefon yavaşça elimden kayıyor ve resepsiyon masasının arkasında oturup en kötü kabusumun gerçekleşmesini izlerken hattın diğer ucundaki kişiyi tamamen unutuyorum.

Ailem iş yerime gelmiş.

Oh Tanrım. Ailem iş yerimde!

İki küçük ama tamamen yıkıcı kasırga gibi, odanın etrafında dönüyorlar, termostadı ayarlıyorlar, panjurları açıyorlar, sehpadaki dergi yığınını yeniden düzenliyorlar, kanepedeki dekoratif yastıkları kabartıyorlar, her duvara bir yumruk vuruyorlar ve hangisinin yük taşıyıp hangisinin taşımadığı konusunda şikayet ediyorlar.

"Anne, baba, siz ne?"

"Şimdi olmaz Heidi," diye sözümü kesiyor babam ve kapının yanındaki gıcırdayan döşemeye dönüp üzerinde zıplamaya başlıyor. "Duydun mu? Bunun acilen tamir edilmesi gerekiyor. Zemin her an yerinden çıkabilir. Biri bana arabanın bagajından aletlerimi getirsin."

Lütfen, kutsal olan her şey aşkına, bu doğal afet lobide kalsın ve kimse burada olduklarını anlamadan ortadan kaybolsun.

"Yoo-hoo! Kimse yok mu? Limonlu kurabiye getirdim!" diye bağılıyor annem koridorda, meşhur limonlu kurabiyelerinin olduğu tepsiyi sanki kokusunun herkese sinmesini umuyormuş gibi önünde tutarak

Bugün çalışıyorlar ve hepsi işlerini bırakıp koşarak gelecekler.

"Anne! Bir kayıt stüdyosunda koridorda öylece bağıramazsın," diye azarlıyorum, iç çekerek sandalyemden kalkıyorum ve masanın etrafından dolanıp onun yanında duruyorum. "Bu sabah herkes çok meşgul. Limon için zamanları yok-"

"Biri limonlu bar mı dedi?" Dave heyecanla bağırarak stüdyolardan birinin kapısını açıyor ve anneme doğru hızla yürüyor. "Merhaba, ben Dave! Sen Heidi'nin annesi olmalısın."

"Bu sadece bir rüya," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Her an uyanabilirim ve tüm bunlar sadece bir rüya olacak."

"Genç adam, bu zemin yüzünden tehlikeli bir durumla karşı karşıyasın," diyor babam Dave'e. Dave yerde bir aşağı bir yukarı zıplamaya devam ederken, gevşek döşeme tahtasının çıkardığı gıcirtı en az ailemin şu anda benim iş yerimde olması kadar sinir bozucu.

Dave bütün bir limonlu çubuğu ağzına atıyor ve yanında götürmek üzere üç tane daha alarak elindeki ikramları babama gösteriyor.

"Oh evet. Bu şey açıldığımız günden beri gıcırıyor," diyor Dave bir ağız dolusu, konuşurken ağzından parçalar fırlıyor.

"Dave, ağzın açık konuşma," diyor annem ona, omzunda asılı duran çantasından bir peçete çıkarıp uzatarak.

"Tamam, uğraman gerçekten çok hoştu ama şimdi işe dönmemiz gerekiyor," diyorum en sakin sesimle, kızgınlığımı derinlere gömerek.

Annemin omuzlarından tutarak vücudunu Dave'den uzaklaştırıyorum ve onu yavaşça kapıya doğru itmeye başlıyorum.

"Kaba olma Heidi!" diye uyarıyor, odanın ortasında duruyor ve kapıya daha fazla yaklaşmayı reddediyor. "Baban ve ben çalıştığın yeri görmek ve tüm iş arkadaşlarıyla tanışmak istedik. Jameson nerede? Bugün çalışıyor mu?"

"Jameson çok meşgul. Herkes çok meşgul. Bugün iyi bir gün değil. Yarın da muhtemelen iyi bir gün olmayacak. Belki de

Beş yıl sonraki Cuma günü güzel bir gün olacak. O zaman geri gelmelisin."

"Jameson!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor, beni tamamen görmezden gelerek.

Koridorun sonunda başka bir stüdyonun kapısının açıldığını duyuyorum ve Jameson ile Aubrey'nin anneme doğru yürürken yüzlerinde kocaman gülümsemelerle ortaya çıkmalarını izlerken yenik bir iç çekiyorum.

"Peggy! Sesini duyduğumu sandım," diyor Jameson gülerek, eğilip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Aubrey'nin ona sarılabilmesi için yoldan çekiliyor.

"Jameson, şu anda meşgul değilsin, değil mi?" diye soruyor babam kapının yanında bir aşağı bir yukarı zıplarken.

Gıcır, gıcır, gıcır.

"Bugün gün sonuna kadar şu sesli kitabın birkaç bölümünü daha bitirmeye çalışıyorum," diye yanıtlıyor Jameson, annemin suratına fırlattığı limonlu çikolatadan bir ısırık almadan önce.

"Güzel. Bagajıma git ve alet çantanı al. Bu tahtayı tamir etmeme yardım edebilirsin," diye talimat veriyor babam yere daha yakından bakmak için eğilirken.

"Baba! Jameson'ın alet çantanı almaya vakti yok; çalışıyor. Burada hiçbir şeyi tamir etmene gerek yok. Eminim bunu yapacak birileri vardır, değil mi?" Dave'e yalvaran gözlerle bakarak bana yardım etmesini ve annemle babamı buradan çıkarmasını istiyorum.

"Elbette. Bir bakım elemanımız var." Dave başını sallar ve ağzına bir limonlu çubuk daha atar.

Teşekkürler G-

"Adı ne?" Babam tek kaşını kaldırarak soruyor.

"Bilmiyorum." Dave omuz silkiyor.

"Telefon numarası ne?"

"Evet, onu da bilmiyorum. Bir şeyi tamir ettirmemiz gerektiğinde Jessica her zaman ona ulaşırdı. Heidi, Jessica sana onun adını ve numarasını bıraktı mı?" Dave sordu.

"Şimdi buna vaktimiz yok," diye yakınıyor babam. "Jameson, git aletlerimi getir."

"Tatlım, hazır oradayken arka koltuktan diğer iki tava limonlu çikolatayı ve kahve sürahisini alabilir misin? Ayrıca bir vazoda çiçek, bir masa örtüsü ve iki leylak kokulu mum var," diyor annem tavayı sehpanın üzerine koyarken. "Bu lobinin biraz süslenmeye ihtiyacı var. Aubrey, şu sehpayı daha fazla doğal ışık alan pencerenin yanına taşımama yardım et."

"VE, BURASI molalarımızı verdiğimiz dinlenme odası. EdenMedia'daki turunuz sona erdi, sizi babanıza geri götürmeme ve eve gitmenize ne dersiniz?"

Annem küçük odaya girip yeniden dekore etmeye başlamadan önce kapı aralığından geri çekilmeye çalışıyorum ama faydası yok. Beni iterek geçiyor ve masaya oturuyor. Buna şaşırmamalıyım. Burası oldukça küçük bir bina olduğu için normalde yaklaşık beş dakika sürmesi gereken bir tur bir saatten fazla sürdü. Onu insanların kayıt yapmakla meşgul olduğu stüdyoların yanından geçirmeye çalıştığımda, içeriye girip kendini tanıtmakta ısrar etti ve bir yandan da ses anlatıcılarını kayıt yaparken oturdukları yer konusunda azarlayarak ve uygun sırt desteği olmadan karşılaşabilecekleri tüm rahatsızlıkları sıralayarak çok uzun zaman geçirdi. Ayrıca malzeme dolabını yeniden düzenledi, yapımcılardan birini sigarayı bırakmaya ikna etti, stüdyodaki masanın üzerinde atıştırmalık olarak seçtikleri yiyecekleri görünce onlara beslenme konusunda ders verdikten sonra iki anlatıcı için öğle yemeği pişirmeyi planladı ve en az bir sebze yiyene kadar limonlu çubuklarına dokunamayacaklarını söyledi ve her yeri süpürdü.

"Anne, gerçekten işe dönmemiz gerekiyor." O masada rahatına bakarken ben iç geçiriyorum.

Aubrey turda bize eşlik etti ve ona hemen "*Yardım et. Bana.*"

O sadece omuz silkiyor. "Buraya çalışmaya gelmedim. Sadece kocamın çalışmasını izlemek ve sıkıldığımda sizi rahatsız etmek için buradayım. Kusura bakmayın. Sıkıldım." Bir kahkaha atarak annemin yanındaki sandalyeye çöküyor.

İkisi de beklentiyle bana bakıyor. Annemle babam bu sabah zaten yeterince olay çıkardıkları için - lobideki parke zemine vurulan çekiç sesleri ve babamın Jameson'a bağırarak verdiği emirler, Jameson bir saat önce babamın alet çantasıyla içeri girdiğinden beri hiç kesilmedi - daha kötüsü olamaz diye düşündüm. En azından annem DAW'da otururken bacaklarını kaldırmasını istediğinde Dave beni kovmadı, böylece masanın altındaki süpürgeyi alabilecekti. Bu noktada babamın işi bitene kadar onu dinlenme odasında tutmak muhtemelen akıllıca bir karar.

Aubrey ve annemin karşısında otururken, Aubrey'nin çantasını masanın üzerine kaldırıp içinden bir şeyler çıkarmaya başlamasını sessizce izliyorum. Yani Aubrey'nin birkaç hafta önce annemlerde öğle yemeği yerken anneme verdiği tüm kitapları. Sözüne sadık kalarak, her bir kitabı farklı çiçekli kontakt kağıtlarla kaplamış, böylece çıplak erkek göğüs kapaklarını artık göremiyorsunuz.

"Her kitabını bitirdim Aubrey ve tanrım, sen harika bir hikâye anlatıcısısın!" Annem övgüler yağdırıyor. "Benden sonra kilisedeki hanımlar da okudu ve hepsi bir sonraki kitap kulübü toplantımıza gelmeni istiyor."

Bana en yakın kitabı elime alıp sayfaları çeviriyorum ve anneme şaşkın bir bakış atıyorum.

"Anne? Post-it notlar nerede?"

Boğazını temizliyor, gömleğindeki hayali tüyleri fırçalıyor ve göz teması kurmayı reddediyor.

"Post-it notlar mı? Ne post-it'i?" diye soruyor, kafası karışmış gibi davranıyor ve gömleğinin önündeki hiçbir şeyi fırçalamıyor.

"Aubrey'e tüm kirli kısımların olduğu sayfalara koydurduğun Post-It notları," diye hatırlatıyorum ona.

Aubrey eliyle ağzını kapatarak kahkahasını bastırmak için elinden geleni yapıyor ama nafile. Bir kıkırdama kaçıyor ve hemen bir öksürükle örtbas ediyor.

"Ah, şu post-it notlar. Dürüst olmak gerekirse Heidi, bir sürü Post-It notunu takip edecek vaktim yok, özellikle de bir süre sonra yapışkanlığını yitirenleri. Rüzgar onları uçurmuş olmalı." Omuz silkiyor.

"Gerçekten mi? Rüzgâr mı?" Elimdeki kitabı karıştırmaya devam ederek soruyorum. "Bu kitapta çok fazla kopuk sayfa var gibi görünüyor. On üçüncü bölüm, 127. sayfayı çok sevmiş olmalısın. Bakalım bu sayfanın nesini bu kadar çok sevmişsin ki köşesini katlamak zorunda kalmışsın?"

Ben sayfayı okuyamadan annem kitabı elimden hızla kapıyor. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun. Sayfayı hızlıca gözden geçirdiğimde erkek ve kadın uzuvlarına dair birkaç referans ve çikolata sosuyla ilgili bir şeyler gördüm.

"Oooh, evet, on üçüncü bölüm," diye düşünüyor Aubrey. "Onu şimdi hatırladım. İyi bir bölümdü. Jameson ve ben işe yarayacağından emin olmak için bunu test ettik. Her ihtimale karşı çikolata sosunu on beş saniyelik aralıklarla ısıtmanız gerekiyor."

"Benim... kilisedeki *arkadaşım* bunu zor yoldan çözmüştü," diyor annem üzgün bir şekilde başını sallayarak.

"Gerçekten mi? *Arkadaşın* mı? Hangisi?" Aubrey bana hızlı bir bakış atmadan önce eğlenerek soruyor. "Annenin tüm arkadaşlarını tanıyorsun, değil mi Heidi?"

"Sadece bir arkadaş. O yeni. Heidi onu tanımıyor," diye hızla ekliyor annem, ben daha sessizce başımı sallamaya fırsat bulamadan.

"Cidden, adı neydi? Belki de onu aramalı ve ileride referans olması için on beş saniyelik aralıkları ona açıklamalıyım. Yani, teknik olarak kitaba uygun ısıtma talimatlarını koymamış olmam benim hatam."

"Oh, sorun değil! Bilgiyi ileteceğimden emin olabilirsiniz." Annem yanakları kızarmaya başlarken rahatsız bir şekilde gülüyor.

Biliyorum. Bundan sonra ne olacağını *biliyorum* ama tıpkı bir tren enkazında olduğu gibi, biraz daha yaklaşıp neler olup bittiğini görmekten kendinizi alamıyorsunuz. Aubrey'nin sorularına bir son verebilirdim ama içimden bir ses annemin bunu itiraf etmesini istiyor. Kitapları gerçekten sevdiğini ve artık onların ayıp ya da zevk almaktan asla bahsedilmemesi gereken bir şey olduğunu düşünmediğini yüksek sesle söylemesini istiyor.

"Bu şeyi bir kez daha denemeye hazırlanıyor olabilir ve bunu yapmanın doğru yolunu bile bilmiyor olabilir," diyor Aubrey, önündeki masadan telefonunu kaldırarak. "Kulağa öyle geliyor

acil servise gitmeyi bekliyor. Onu hemen aramalıyız."

"Tamam, peki!" diye bağılıyor. "Arkadaşım değildi; Heidi'nin babası ve bendim. Geçen gün markette çikolata sosu indirimdeydi ve iyi bir indirimi kaçıramayacağımı biliyorsun. Bir a l a n a bir bedava idi. Her neyse, Heidi'nin babasının pipisinde bir kabarcık var ve bu konuda çok hassas, o yüzden ona bir şey söylemeyin."

Aubrey bu noktada eğlencesini gizleme zahmetine bile girmiyor; sadece başını geriye atıyor ve kahkahanın uçmasına izin veriyor. Diğer yandan ben? Burada oturmuş, hayatım boyunca verdiğim ve beni bu noktaya getiren her karardan pişmanlık duyuyorum. Annemin müstehcen kısımları okuduğunu itiraf etmesini ve bu kitapların şeytanın işi olmadığını, kimsenin asla bahsetmemesi gerektiğini kanıtlamasını istedim, babamın kabarmış pipisinden bahsetmesini değil - hayatım boyunca aklıma geleceğini hiç düşünmediğim ve bana ikisinin EdenMedia'ya yıkım topları gibi girmelerinin anısından daha fazla kabus yaşatacak bir ifade.

"Bana öyle bakma Heidi Marie Larson," diye uyarıyor annem. "Bu kitaplar zihnimi açtı, özellikle de yazarıyla tanıştıktan ve sapık olmadığını öğrendikten sonra."

"O *da* böyle düşünüyor," diye fısıldıyor Aubrey, sadece benim duyabileceğim şekilde, kendi sözleriyle biraz eğlenerek.

Aubrey'in söylediklerinde bir eğlence bulamayacak kadar burada yaşananlar karşısında tamamen şok olmuş durumdayım. Küçükken televizyonda cinsel bir şey, hatta cinselliğe yakın bir şey gösterildiğinde, annem elini gözlerime kapatır ve o bölüm bitene kadar yüksek sesle mırıldanmaya başlardı. Kelimenin tam anlamıyla seks içeren her şeyden korunarak büyüdüm. Ve şimdi annem burada, babam ve... çikolata sosu hakkında o kadar rahat konuşuyor ki, *kendi* gözlerimi kapatma ve o bitirene kadar mırıldanmaya başlama isteği duyuyorum.

"Heidi, annene yaptığın *diğer şeyden* bahsetmek için bir fırsat arıyordun," diyor Aubrey kahkahaları arasında ve podcast'imden bahsederken bana abartılı bir göz kırpmıyor. "Sanırım aradığın fırsat bu olabilir. Hiçbir şey Heidi'nin İndirimli Erotika'sını kabarmış bir pipi gibi anlatamaz."

"Kabarmış *pipi* demeyi kes," diye mırıldanıyorum sıkıntıyla, babamın gözlerinin içine bir daha asla bakamayacağımı bilmek midemi bulandırıyor.

Annem beklentiyle bana bakıyor, Aubrey bana deli gibi gülümsüyor ve ben de ne olacak ki diye düşünüyorum. İşler daha da kötüye gidemezdi. Derin bir nefes alarak hemen ağzımdan kaçırdım.

"Bir podcast kaydetmeye başladım, canlı olmaması dışında bir tür radyo talk show'u gibi bir şey, burada sadece aşk romanlarının müstehcen kısımlarını okuyorum, böylece bu kadar beceriksiz ve utangaç olmayı bırakıp... erkeklere karşı biraz güven kazanıyorum."

"Erkekler derken seksi komşusu Brent'i kastediyor," diye ekliyor Aubrey, bu da ona toplayabildiğim en pis bakışı kazandırıyor.

"İkinizin zaten çıktığını sanıyordum?" diye soruyor annem şaşkınlıkla.

"Hayır! Benim varlığımdan bile haberi yok. Peki, tamam. Var olduğumu biliyor; sadece beni o şekilde düşünmüyor," diye mırıldanıyorum.

"Sana ne yapacağını ve bunu nasıl düzelteceğini söylemeden önce bu genç adam hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor" diyor.

"Bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok."

İçimi çektim. "Göbek adı ne?"

"Bilmiyorum."

"Ailesi ne iş yapıyor?" "Bilmiyorum."

"Ne tür hobileri var?" "Bilmiyorum."

"Tanrım, Heidi! Onun hakkında *bir şey* biliyor musun?"

"İnşaatta çalışıyor. Gerçekten iyi biri. Ve... çimlerimi biçmek ve çöp kutularımı evimin yanına geri getirmek gibi düşünceli şeyler yapıyor. Ve limonata sever. Bunu biliyorum çünkü ona ne zaman bir bardak versem hep ikinci bardağı istiyor."

Aubrey ve annem masanın öbür ucundan bana aptalmışım gibi bakıyorlar.

Ben aptal mıyım? Brent hakkında her şeyi nasıl bilebilirim ki?

aşık olduğu ilk çocukla konuşan bir çocuk gibi kıkırdamadan hava nasıl olur?

"Oh, Heidi. Bu çok üzücü," diyor annem başını sallayarak.

Harika. Babamın bilmem neyini yakmaya çalışan annem burada oturmuş beni yargılıyor.

"Aslında bu iyi olabilir. İhtiyacın olan şey bu," diye açıklıyor Aubrey. "Bugün işten sonra onun evine git ve ikinizin birbirinizi tanıma zamanının geldiğini söyle."

"Oh, tamam," diye alaycı bir şekilde gülüyorum. "Hemen oraya gideceğim ve beni dışarı çıkarmasını söyleyeceğim."

"Kesinlikle!" Aubrey heyecanla söylüyor.

"Şaka yapıyordum! Bunu yapamam. Daha hazır değilim. Henüz podcast'imde bir şeyi kelimesi kelimesine okuyacak cesareti bile bulamadım! Sonuncusunda *kadın bahçesi* kelimelerini söyledim!"

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve annem sesini yükseltince avuçlarım terliyor.

"Hanım bahçesi 2009'da kaldı, Heidi. Ben Aubrey'e katılıyorum. Sadece kapısını çal ve kontrolü ele al!"

Ben daha fazla itiraz edemedim babam kafasını kapı aralığından içeri uzatıyor.

"Döşeme tahtasını tamir ettirdim. Jameson hiç yardımcı olmadı. Bir kadın kitabı kaydetmeye gitmek için yarı yolda ayrılmak zorunda kaldı," diye mırıldandı babam sıkıntıyla.

"Doğru terim *erotik aşk romanıdır*, Henry. Geçtiğimiz hafta sonu bize saatlerce eğlence sağlayan bu tür kitaplarla dalga geçme."

Babam kapı aralığında rahatsız bir şekilde ayak ayak üstüne atıyor ve kısık bir hırıltı çıkarıyor. "Peki. Her neyse. Hadi gidelim. Bandajımı değiştirmem gerek."

Ben masanın üzerine kusamadan annem sandalyesinden kalkıyor ve arkamdan yürürken omzuma vuruyor.

"Yanık çiş için endişelenme," diyor yüksek sesle fısıldayarak. "Birkaç gün içinde iyi olacak. Brent'le randevunla ilgili tüm detayları öğrenmek için seni sonra arayacağım."

O gittikten ve kahvaltımın tekrar gündeme gelme tehdidi olmadan tekrar nefes alabildiğim zaman, Aubrey bana geniş bir gülümseme veriyor.

"Yemin ederim, eğer yanmış bir *bilmem ne* hakkında bir sahne yazarsan, seninle bir daha asla konuşmayacağım."

"Bilmiyorum; bu belki de seni konfor alanından çıkaracak ve basılan gerçek kelimeleri okumanı sağlayacak bir sahne olabilir." Gülüyor.

"Bu hiç komik değil. Bunların hiçbiri komik değil."

"Haklısın. Yan komşunla flört edecek özgüvene bile sahip olmayan yetişkin bir kadın olman hiç komik değil."

"Flört etmekte iyi değilim, tamam mı? Bu beni kötü bir insan yapmaz!"

"Hayır, değil." Aubrey masanın öbür ucuna uzanıp kitaplardan birini alıyor. "Ama bu senin hayattan aldığın keyfi sınırlıyor." Kitabı bana doğru kaydırmadan önce belirli bir sayfayı çeviriyor. "Bu akşamki podcast'teki o sahneyi oku. Kadın kahraman, erkek kahramandan oral seks istiyor. Kayıt bittikten sonra Brent'e çıkma teklif etmek için ihtiyacın olan özgüveni kazanmana yardımcı olacak."

Tek yapabildiğim burada oturmak ve ağzım bir karış açık ona göz kırpmak. "S o r u n değil! Sadece iki kez am demen gerekiyor ve nemli demek zorundayım, çünkü bunu okuyucularıma asla yapmam."

Bölüm 16

Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, Bölüm 5

"HEIDI'NİN İndirimli Erotika'sına **Hoş** Geldiniz, do-do-do! Size karşı dürüst olacağım, tamam mı? Şu anda sadece bu podcast'i kaydediyorum çünkü büyük bir şekilde erteliyorum. İçimi dökmeyi ve hayatımla ilgili mahrem detayları tamamen yabancılara vermeyi sevmediğimden değil. Tamam, bu biraz alaycı oldu. Yemin ederim alaycı değildim! Sizinle konuşmak gerçekten çok yardımcı oluyor. Özellikle de yüzünüzü göremediğim ve orada değilmişsiniz gibi davranabildiğim için. Ama şimdi, tüm bu podcast/yeni iş olayını test etmem ve gerçekten yardımcı olup olmadığını görmem gerekiyor. Oturuyor musunuz? Muhtemelen oturmalısın. Şu anda beni göremiyorsunuz ama size oturma odamın zemininden sesleniyorum. Cenin pozisyonunda olabilirim. Kim bilir? Küçük bir bardak şarap da kaçırmış olabilirim. Biliyorum, biliyorum! Bundan sonra ayık podcast yapacağıma söz verdim ama merak etmeyin. Sadece sinirlerimi yatıştırmak için bir kadeh, çılgınca bir şey değil. Kimseye sarhoşken mesaj atmayacağım ya da aptalca kararlar vermeyeceğim. Ancak komşuma çıkma teklif edeceğim.

"Tanrım! Sanırım hiperventilasyon geçiriyor olabilirim. Ya da belki kalp krizidir. Sol tarafım uyuşuyor ve biraz başım dönüyor. Bunun nedeni yerde sol tarafıma kıvrılmış olmam olabilir ve parke zeminler üzerinde yatmak için süper rahatsız edici, ama her neyse.

"Burası için güzel, kabarık bir halı almalıyım. Belki de büyükannemin bana yeni ev hediyesi olarak verdiği sehpanın üzerindeki çok güzel deniz mavisi vazoyla uyumlu olması için deniz mavisi desenli bir tane...

Bir saat önce kendimi dramatik bir şekilde yere attığımda ve ayağım masayı tekmelediğinde devirdiğim ve milyonlarca parçaya ayırdığım deniz mavisi vazo. Harika bir vazoydu. Büyükanneimin düğün hediyesi olarak alıp bana verdiği 1930'lardan kalma bir Red Wing çömlek vazo ve ben onu mahvettim! Üstündeki taraklı kenarları ve yumuşak deniz mavisi sıyrıyla çok güzeldi ve ben onu kırdım. Belki de yeni bir sehpa bakmalıyım. Daha küçük bir şey.

"Uuugh! Odaklan, Heidi! Bunu yapabilirsin. Büyütülecek bir şey değil. O sadece bir adam. Limonata seven sıradan bir adam. Limonata seven erkeklerin pislik olmadığına dair yazılı olmayan bir kural gibi. Bunu bir yerde okuduğuma eminim. Ve o iyi bir adam. Ona çıkma teklif ettiğimde beni işaret edip gülmez, değil mi? Gülmez. Gülmez. Çünkü o tatlı, düşünceli ve *gerçekten* yakışıklı.

"Olamaz. Şimdi yine paniklemeye başladım. Çocuklar, o kadar yakışıklı ki gülünç. Aynı zamanda korkutucu. Kimse her gün bu kadar güzel görünmemeli. Bu hiç adil değil. Belki ben onunla konuşurken başına bir torba geçirmesini isteyebilirim.

"Tamam, biraz ciddileşmem lazım. Bu podcast'i kaydetmeye başladığımdan beri annem ona çıkma teklif edip etmediğimi öğrenmek için beni otuz beş kez aradı. Ayrıca artık bu podcast'i biliyor, bu çok eğlenceli. İğneleyici konuşuyordum. Neyse ki, daha önce ona gönderdiğim bir mesaja Facebook profilinde cevap verdi, çünkü teknolojinin nasıl çalıştığını anlamıyor. O yüzden bu podcast'i bulup dinleme ihtimalinin yok denecek kadar az olduğunu tahmin ediyorum.

"Ve bu da beni bugün okumakla görevlendirildiğim aşk romanı alıntısına getiriyor. Tıpkı diğer alıntılar gibi, körlemesine gidiyorum ve henüz bakmadım. Ne yazık ki, ne hakkında olduğunu biliyorum, ama sorun değil. Sadece devam edeceğim ve mükemmel olacak. İşte başlıyoruz.

"'Bana ne istediğini söyle bebeğim,' diyor ona ihtiyaç dolu derin bir sesle.

Kalçaları kızın kalçaları arasında öne doğru sarsılıyor ve kız onun sertliğini hissediyor... sertliğini... kız onun sertliğini hissediyor.

"Ağzını istiyorum..." Um. "Ağzını istiyorum..."
Bir kelime, iki hece, P harfi ile başlıyor, bir çeşit kafiye

Footsie. *'Dudaklarını ve dilini bacaklarımla arasında hissetmeye ihtiyacım var. Lütfen, diye yalvarıyor, avuç içi çıplak kalçasında yavaşça kayarken. Beni...'* Git kelimesinin tam tersi.

"Vay be! Bu biraz ateşliydi. Ve hey, ayıp bir kelime söyledim! Çok hızlı söylediğim için kaçırmış olabilirsiniz ama söyledim ve ölmedim! Vay canına, bu çok heyecan verici. Şu anda her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyorum. Ne yapacağım biliyor musun? Doğruca komşumun evine gideceğim ve ona çıkma teklif edeceğim! Bunu yapacağım ve korkmayacağım, lanet olsun!

"Tamam, bana şans dileyin. Burası Heidi'nin İndirimli Erotika'sı, kapatıyorum."

Bölüm 17

"EVET, HOŞUNA GİTTİ Mİ? DAHA SERT GIRMEMI Mİ İSTİYORSUN? OH, DAHA SERT GİREBİLİRİM. AMAN TANRIM, BAŞINI EĞ VE YOLUMDAN ÇEKİL!"

Yumruğum Brent'in kapısının yanında dururken diğer taraftan gelen bağırışları duyuyorum. Bir sürü homurtu ve nefes nefese kalma sesiyle birlikte.

"KONUŞMAYI KESER MİSİN ARTIK? KONUŞMAYI KESMEZSEN ODAKLANIP BU İŞİ BITİREMEM!"

Brent'in evinin içinden daha yüksek sesle homurdanmalar ve ne olduğunu anlayamadığım bazı boğuk kelimeler geliyor, ben de benim durumumda olan her mantıklı kadının yapacağını yapıyorum. Yaklaştım ve kulağımı kapıya dayadım. Ki bu büyük bir hataydı. Brent o anı seçip tekrar bağırmaya başlıyor.

"SOLDAN SAĞA! SOLDAN SAĞA! TANRIM, BU İŞTE BERBATSIN! ÇOK YAVAŞSIN! DAHA HIZLI HAREKET ET! DAHA HIZLI HAREKET ETMEZSEN BITİREMEM! BANA ÇEKILMEMİ SÖYLEMEYİ KES!"

Sanki yanıyormuş ve yüzümün yan tarafını yakmış gibi kapıdan geri sıçıyorum. Duyduklarımdan sonra kulaklarımdın ne kadar sıcak olduğuna bakılırsa, kulaklarımdın gerçekten alevler içinde kaldığını varsayıyorum.

"NEYE TAKILDIM BEN? OOOH, ÇİFT POMPA GERİ DÖNDÜ, BEBEĞİM!"

Aman Tanrım. Şu anda dinlediğim şey ne? Son zamanlarda podcast'im için erotik aşk romanları okurken kendimi çok güçlü hissettiğimi söylemeliyim. Çok seksiler ve sevmeye başladığım kirli sahnelerin arasına örülmüş çok güzel aşk hikayeleri var. Ama bu.... Bu kapının diğer tarafında olanlara benzer bir şey hiç okumamıştım. Brent sert şeylerden hoşlanıyor mu? BDSM olayı böyle mi işliyor?

Ya Laura Newberg'le birlikteyse ve ben ona çıkma teklif edemeyecek kadar korkak olduğum için sonunda erteleme teklifini kabul etmeye karar verdiyse?

"ODUNA İHTİYACIM VAR! İŞTE GİDİYORUZ! BEN BİR CANAVARIM!"

Gözlerim o kadar büyüyor ki kafamdan fırlamadıklarına şaşıyorum. Mahallede kimsenin Brent'in evinde olanları duymamasını umarak endişeyle sağa sola hızlıca bakıyorum. Olanları duyabilmem yeterince kötü zaten. Zavallı Laura.

"Hey, Bayan Larson."

"Kutsal krikey!" Adımın sessiz mırıltısını duyduğumda etrafımda dönerken bağıyorum.

On altı yaşındaki Justin Holcomb'un Brent'in ön verandasının en üst basamağında durduğunu gördüğümde sadece kulaklarım değil, tüm yüzüm kaynar su dolu bir küvete daldırılmış gibi hissediyor. Lisedeyken ona bakıcılık yapardım. Son üç yıldır ailemin çimlerini biçen akıllı, terbiyeli bir genç adama dönüşmesini izledim. Ve az önce beni komşumu gözetlerken yakaladı ve büyük olasılıkla arkamdaki kapıdan bağırılan tüm ağza alınmayacak şeyleri duydu.

"Merhaba Justin! Nasıl gidiyor? İyi misin? İyi görünüyorsun! Seni görmek çok güzel. Ailen nasıl? Okul nasıl? Güzel bir gece geçiriyoruz, değil mi? Bay Miller'ın verandasında duruyordum, çünkü o geceyi daha iyi görebiliyor. Yaşadığımız geceyi. Ki bu güzel. Güzel değil mi? Gidip Bay Miller'ı... güzel, sessiz gecesiyle baş başa bırakmalıyız, eminim tek başına huzurlu bir akşam geçiriyordur."

"ORAYA GERİ DÖNMEYECEĞİM! SEN BİR PISLIKSIN!" Brent içeriden bağıyor.

Çünkü *elbette* biliyor. Kirli işini sessizce bitiremezdi, değil mi?

"Tamam, gitsek iyi olur, böylece onu rahatsız etmeyiz!" Cıvıldıyorum, Justin'in evin içinde olanlar ikimizden birini daha fazla bozmadan önce dönüp kaçması umuduyla hızla ilerliyorum. Ama Justin yerinden kımıldamıyor.

"Bay Miller'ın sipariş ettiği pizzayı teslim etmem gerekiyor," diyor Justin, elinde tuttuğunu fark etmediğim karton kutuyu aramızdan kaldırarak.

Ciddi misin? Pizza mı? Sanırım o kadar homurdanma ve bağırma iştah açıyor.

Kutuyu Justin'in elinden kaptığım gibi arkama atıyorum ve kapının hemen önündeki verandaya *güm* diye düştüğünü duyuyorum.

"Pizza geldi!" Tezahürat yapıyorum. "Tamam, hadi gidelim."

Az önce yaptığım şey karşısında yüzünde beliren şaşkın ifadeyi görmezden gelerek elimi Justin'in koluna dolayıp onu da yanımda merdivenlerden aşağı çekmeye çalıştığım anda kapının kilidinin açıldığını ve gıcirtısını duyuyorum.

"Heidi?"

Her zaman olduğu gibi, Brent'ten gelen ismimin derin ve hırıltılı sesi midemi alt üst ediyor. Ama sonra onun ne kadar pis bir kuş olduğunu hatırlıyorum ve mideme sakinleşmesini söylüyorum. Gerçekten arkamı dönmek istemiyorum. Her ne kadar onu yarı giyinik -tamam, iyi, hiç giyinmemiş-, terli ve saçları dağınık görmeyi hayal etmiş olsam da, şimdi ne tür şeylerle ilgilendiğini ve onu bu hale neyin getirdiğini bildiğimden, bu pek de çekici gelmiyor. Bu yüzden ona sırtımı dönüyorum, çünkü bu tamamen normal.

"Selam, Brent! Güzel bir gece geçiriyoruz!" Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, kendi yüzümü tokatlamak istiyorum. *O* güzel bir gece geçiriyor olabilir, ama benimki hızla bir çöplük yangınına dönüştü. Hiçbir düşün beni arındıramayacağı bir çöplük yangını.

Hafifçe kıkırdadığını duyuyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Pizzanız için üzgünüm Bay Miller." Justin omuz silkiyor ve etrafımda kutunun düştüğünü varsaydığım yeri işaret ediyor. "Elimden kaptı ve verandaya fırlattı. Eminim hâlâ iyidir."

Hain.

Birden Brent'in vücudundaki sıcaklığı hissediyorum, kapı aralığından çıkıp tam yanımda duruyor ve omzu omzuma çarpıyor. Göz ucuyla öne doğru eğilip Justin'e biraz para uzattığını görüyorum. Ayrıca yarı giyinik ya da çıplak *olmadığını* da görüyorum. Üzerinde bir tişört, kot pantolon ve kafasında geriye doğru bir beyzbol şapkası var. Çok sevimli görünüyor ve az önce Laura Newberg'e işi yüksek sesle ve kabaca vermiş gibi değil.

"Sağ ol dostum. İyi akşamlar," diyor Brent Justin'e.

İkisi birlikte el sallarken Justin bana deliymişim gibi bakıyor ve sonra dönüp yürüyüş yolundan aşağıya, evine doğru ilerliyor.

kaldırırma park etmişti.

Justin'in arabasını çalıştırıp uzaklaşmasını izlerken Brent ve ben garip bir sessizlik içinde yan yana duruyoruz. Konuşarak işleri daha da garip hale getirmek istemediğim için verandadan aşağı inmeye başlıyorum, ama Brent ilerlememi durdurmak için elini nazikçe üst koluma doluyor.

"Hey, bana bak," diye rica ediyor usulca.

İstediyini yapmaktan başka seçeneğim yok. Her ne kadar kaçmak ve cinsel suç mahallinden uzaklaşmak istesem de, bu son derece kaba olurdu. Özellikle de muhtemelen olan biten her şeyi duyabildiğimi bildiği için. Beş mil ötedeki insanlar muhtemelen neler olduğunu duyabiliyordu. Yavaşça arkamı döndüğümde, omzunun üzerinden rastgele bir nokta yerine doğrudan onun muhteşem mavi gözlerine bakma hatasını yapıyorum. Bacaklarım jöleye dönüştü ve bahçesindeki varlığımı açıklamak için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey küçük bir ciyaklamaydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, sonunda kolumu bırakıp elini yüzüne sürüyor, büyük olasılıkla ne yaptığını bildiğimi bilmenin utancını üzerinden atmaya çalışıyor.

"Sorun yok! Her şey yolunda! Büyütülecek bir şey yok! Seni kesinlikle yargılamıyorum ! Neyle ilgileniyorsan benim için sorun değil!"

Yumuşak, utanmış bir kahkaha atıyor ve başını bana doğru sallıyor.

"Yemin ederim, kulağa geldiği gibi değil. Hay sikeyim. Ben sadece Ne duyduğunuzu hayal edin. Ben... yaptığım şeye biraz kaptırmıştım kendimi ve izimi kaybettirdim-"

"Hayır, bilmek istemiyorum!"

"Cidden, Heidi. Ben değildim.... Ben değilim.... Gel benimle, sana göstereyim."

Her şeyin yolunda olduğu konusunda ısrar edecek zamanım bile yok ve eğer ruh sağlığımı *biraz* olsun önemsiyorsa, olabildiğince hızlı bir şekilde eve koşmama ve olanları unutmama izin verecektir. Ellerimden birini tutuyor, parmaklarını benimkilere geçiriyor ve beni verandasına doğru çekiyor. Hareket ederken boştaki eliyle pizzayı alıyor, evinden birkaç adım içeri girdiğimizde duruyor. Elini elime dolamasına izin verdiğim için kendime aptal demekle o kadar meşgulüm ki, onun cinsel iştahının benimkinden çok daha kirli olduğu gerçeğini unutuyorum.

İçeri girdiğimizde neyi işaret ettiğini zar zor fark etmem bekleniyordu.

Kanepesinin önündeki duvara monte edilmiş devasa, düz ekran bir televizyon, bir tür video oyununa benzeyen bir şey üzerinde duraklatılmış, içinden kablolar çıkıyor ve odanın ortasındaki sehpanın üzerinde duran bir PlayStation'a bağlanıyor.

"İşte burada sana büyük bir aptal olduğumu söylüyorum," diye itiraf ediyor Brent, ben onun kurulumuna bakarken usulca. "Ben boş zamanlarının çoğunu gençlerle Fortnite oynayarak geçiren yirmi dokuz yaşında bir adamım. Biliyorum, biliyorum, onlara öyle bağırduğım için tam bir pislik gibi konuştum ama ağızlarından çıkan saçmalıkları bir *duysan* kafan patlardı. O küçük piçler çok acımasız. Ve her seferinde beni dövüyorlar. Acınacak haldeyim."

Ağzımdan kahkahalar fışkırıyor ve yumruklarımı havaya kaldırıp "*Teşekkürler İsa!*" diye bağarmamak için kendimi zor tutuyorum. Yüzümü ona dönüyorum ve kelebekler geri dönüyor, hala benimkine sarılı olan eli beni nazikçe sıktığında midemde uçuşuyor. O anda boynunda bir kulaklık olduğunu fark ediyorum, bu da neden kapıdan sadece onun sesinin duyulduğunu açıklıyor.

"Benim bir ezik olduğumu düşünüyor olmalısın. Yemin ederim *bütün* paramı

Boş zamanlarımda çocuklarla tartışıyorum. Başka hobilerim de var. Okumayı severim, filmleri severim ve ben-"

"Benimle bir randevuya çık," diye geveledim.

Az önce ne söylediğimi ve ağzımdan ne kadar kolay çıktığını fark ettiğimde nefesim kesildi. Ama sesi o kadar mahcup ve tatlıydı ki, onunla sessizce dalga geçtiğimi ya da onu yargıladığımı düşünerek devam etmesine izin veremezdim. Demek istediğim, onu *yargılıyordum* ama bu daha önceydi, daha genç ve daha naif olduğum zamanlardı. Son birkaç dakika içinde bir insan olarak gerçekten büyüdüğümü hissediyorum.

Brent, yanağındaki gamzeyi gösteren çarpık bir gülümsemeyle, "Tamam," diye kolayca cevap veriyor.

"Tamam," diye tekrarlıyorum, yüzümde en büyük, en şapşal gülümsemeyle. "O zaman ben gideyim de sen oyununu ve pizzanı bitir."

Burada durup sonsuza kadar elini tutmak istesem de, geriye doğru yürümeye başladığımda elimi bırakıyorum, ilerlerken gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Bu şekilde yürümek garipleşmeye başlıyor gibi hissediyorum, ama zaten buna söz vermiştim, bu yüzden sonuna kadar gitmem gerektiğini hissediyorum.

"O zaman seni yarın arayıp randevumuz için bir zaman ayarlayayım mı?" Ben ondan uzaklaşıp verandaya çıkmaya devam ederken Brent soruyor.

"Tabii ki!"

Basamaklardan geri geri inerken akıllıca uzanıp verandanın korkuluklarına tutunuyorum, Brent'in gülümseyen yüzünden gözümü ayırmak istemiyorum çünkü ne kadar aptal görünsem de, bacaklarımın ve ayaklarımın olmasının nasıl bir şey olduğunu unutmış olsam da bu anın tek bir saniyesini bile unutmak istemiyorum.

"Yarın konuşuruz Heidi," diyor Brent, kapısının önünde durup evime kadar geri geri yürümemi izlerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Nihayet onu artık göremediğimde arkamı dönüyorum ve kendi verandamdan atlayarak evime giriyorum.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum kendi kendime kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı kapıya yaslarken, bu önemli olay sırasında renkli bir dil kullanma ihtiyacı hissediyorum.

Brent'e çıkma teklif ettim, evet dedi ve ben ölmedim!

"Küçük bir sakin bana bu kadar güç vereceğini kim bilebilirdi?" Boş evime haykırdım.

Vay canına. Kulağıma çok daha iyi geliyordu.

Bölüm 18

Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, Bölüm 6

"HEIDI'NİN İndirimli Erotika'sına **Hoş** Geldiniz, do-do-do! Bu gece bir randevum var! Bu gece bir randevum var! Pizza fırlattığım ve polis çağırmayı düşündüğüm çok kafa karıştırıcı bir andan sonra komşuma çıkma teklif ettim. Her şey yolunda gitti ve şimdi aylardır aşık olduğum adamla gerçek bir randevum var. Kendimi çok özgür hissediyorum. Ve inanılmaz. Tüm vücudum neredeyse heyecandan vızıldıyor ve hiç gergin değilim. Özgüven sahibi olmak böyle bir şey mi? Bunu yıllar önce yapmalıydım. Bu olağanüstü!

"Tamam, iyi şeylere geçelim. Kemerlerinizi bağlayın, düğün çiçekleri.

"Ağzı klitorisimin üzerinde sıcak ve ıslak ve dilinin hareketini ve baskısını sürdürüyor, eğer yaptığı şeyi çok hızlı değiştirirse, tam orada asılı duran, unutulmaya düşmemi bekleyen orgazmın ulaşamayacağım bir yere kayacağını fark ediyor. Parmaklarını içimde o kadar derine itiyor ki parmak eklemlerinin iç dudaklarımın hassas derisine bastırıldığını hissediyorum. Kalçalarım ağzına doğru yuvarlanıyor, dili klitorisime olan saldırısını hiç yavaşlatmıyor ve ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. Saniyeler sonra parmaklarının uçları G noktama değdiğinde, orgazmımın ilk dalgası beni yıkıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bacaklarım titrerken parmaklarım saçlarını kavıyor ve kalçalarım çılgınca eline doğru itiliyor. Dudaklarına ve diline karşı boşalıyorum ve o beni içine çekiyor, her son damlayı emiyor ve vücudum jöle gibi hissedene kadar dilinin küçük hareketleriyle orgazmımı uzatıyor.

"Ve işte dostlarım, bu iş böyle yapılır. Bum! Boo-yah! Mikrofonu bırak!"

**Thump, thump, thump*

**Statik, karışık*

"Özür dilerim! Mikrofonu gerçekten düşürmemeliydim. Bu, iyi arkadaşım Penelope Sharp'tan bir alıntıydı. Onun kitaplarını okumalısınız. Ateşli ve harikalar.

"Woohoo! Heidi'nin İndirimli Erotika'sı, bitti ve çıktı!"

Bölüm 19

"KAHRETSİN!"

Kulaklığımı çıkarırken arkamdan gelen bağıışı duyduğumda şaşkınlıkla bir ciyıklama sesi çıkardım. Podcast ekipmanımı kurduğum yemek masamdaki sandalyemde arkamı döndüğümde, Aubrey'nin yüzünde şok olmuş bir ifadeyle açık kapımda durduğunu görüyorum.

Kısa bir süre önce ona mesaj atıp, ödünç alabileceğim bir çift siyah topuklu ayakkabısı olup olmadığını sorduğumu tamamen unutmuşum. Brent'le randevum için en iyi şekilde görünmek istiyordum ve babetler bunu başaramazdı. Özellikle de kendimi içine soktuğum elbiseyle.

"Bunu duydun mu?" Utana sıkıla sordum.

"Her itme parmağı, G noktası kelimesi! Ahbap. Şu edepsizliğine, edepsizliğine ve muhteşemliğine bak! Bir kere bile kekelemedin," diyor gururla, odanın öbür ucundan bana doğru yürürken ve ben sandalyemden kalkarken.

Ayağa kalkar kalkmaz ayakları durdu ve kocaman gözlerle beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Yüce İsa, ne giyiyorsun sen? Ve yüzünün nesi var?"

Sinirle elbisenin eteğini kalçalarımın altına çekmeye çalışıyorum ama bu sadece göğüslerimin daha fazla ortaya çıkmasına neden oluyor, bu yüzden üst kısmı da ayarlıyorum. Çek, çek, çek, çek, yukarı, aşağı, köpürt, durula, tekrarla. Ne yaparsam yapayım, bu elbise tamamen çok uygunsuz ve soyunma odası aynaları yasadışı olmalı. Daha önce alışveriş merkezinde denediğimde, satış görevlisi bana elbiseyi uzatıp her kadının gardırobunda küçük siyah bir elbiseye ihtiyacı olduğunu söyledikten sonra bu kadar açık görünmüyordu. Şimdi burada başka bir insanın önünde dururken, soğuk bir esinti hissetmemem gereken yerlerde soğuk bir esinti hissediyorum.

"Küçük siyah bir elbise," diye cevap veriyorum, daracık, askısız, yapışkan kumaş parçası göğüslerimin üzerinde bir türlü durmayınca sinirlenerek.

"Küçük siyah bir yemek peçetesi," diyor Aubrey başını sallayarak ve elini başımın genel bölgesinde gezdiriyor. "Peki ya... bu?"

"Macy's'in makyaj reyonundaki çok hoş bir kadın yaptı. Elektrik mavisi göz farının geri dönüş yaptığını söyledi."

Elbette, aynaya ilk baktığımda gözlerimdeki parlak mavi toz biraz şok etkisi yarattı ama giderek alışıyorum. Aynaya bakmazsam tabii. Takma kirpiklerin biraz fazla olduğunu ve her göz kırpışımında göz kapaklarıma can havliyle yapışan örümcekler varmış gibi hissettiğimi kabul ediyorum ama yeni ve gelişmiş Heidi'yi bulma arayışıma devam etmek zorundayım.

"Bana ayakkabı getirdin mi?"

Aubrey bana bir çift askılı siyah stiletto verirken gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve bu beni biraz kendimden emin hissettirmeye başlıyor. Kendime gelmeli ve podcast'imde *horoz* dediğimi hatırlamalıyım. Ve bir adama çıkma teklif ettim. Bunların hiçbirisi benim için normal değildi ama kendimi harika hissettirdi. Eminim bunu yaptıkça bu yeni halime alışacağım ve kısa sürede kendime güvenip harika hissedeceğim.

Aubrey'nin uzattığı kolundan ayakkabıları kaptığım gibi, her birini giyerken kendimi sabitlemek için yemek masama tutunuyorum. Baldırlarım hemen protesto çığlıkları atıyor ama bir yerde güzelliğin acı olduğunu okumuştum. Şu anda biri ayak parmaklarıma çekiçle vuruyormuş gibi hissettiğim için, muhteşem göründüğümü varsayıyorum.

"İşte. Nasıl görünüyorum?" Kollarımı iki yana açarak soruyorum, burada durdukça bacaklarım titriyor ve sallanıyor.

"Harika. Yürümeye çalışmadığın sürece. Ya da göz kırpmadığın sürece. Ya da nefes almadığın sürece. Sanırım az önce göğüs uçlarının bir kısmını gördüm."

"Laura Newberg'in Brent'le randevusunun sonunda casusluk yaptığım gece giydiği kıyafet ve ayakkabılar tam olarak buydu. İkinci bir randevu alıp almadığından emin değilim ama ilk randevuyu böyle almıştı, yani bu kıyafette onu baştan çıkaran bir şeyler olmalı," diye açıklıyorum.

"Onu zaten baştan çıkardın. Evet dedi, değil mi? Ona teklif ederken LuLaRoe elbiselerinden birini mi giyyordun?"

Tüm dolabım yumuşak, dökümlü LuLaRoe pamuklu elbiselerle dolu. Sıkıcı elbiseler. Anaokulu öğretmeni elbiseleri, bir erkeği tahrik edecek seks kedisi elbiseleri değil. Elbiselerim bir erkeğin sadece ev ödevi yapmak istemesine neden olur. Bu yüzden bugün acil olarak alışveriş merkezine gitmem gerekti.

"Evet, LuLaRoe elbisesi giyyordum, üzerinde alfabe olan, madem sordun. Anaokulu öğretmeni kıyafeti. Ben anaokulu öğretmeni değilim. Artık erkek cinsel organından bahsederken *eğrehti otundan* başka bir şey söyleyebilen, kendine güvenen, seksi bir kadınlm."

"Az önce *eğrehti otu* mu dedin?" Ben odanın etrafında bir daire çizmeye çalışırken Aubrey soruyor.

Dizlerim birbirine çarpıyor ve ayak bileklerim her adımda çökme tehlikesi geçiriyor, bu da beni hareket ederken uzanabildiğim her şeye tutunmaya zorluyor, böylece yüzüstü yere çakılmıyorum.

"Evet, eğrehtiotu," diye mırıldanıyorum, ayağım bir adımla sallanıp dengemi bozduğunda omzum duvara çarpıyor.

Hızla iki elimle kitaplığıma tutunuyorum ve hayatımı kurtarmak için tutunuyorum.

"Hani o eski, klasik heykellerde herkesin mahrem yerleri hep zevkli yapraklarla kaplıdır ya? Ben büyürken annem penise hep eğrehti *otu* derdi," diye açıklıyorum, kitaplıktaki ölümcül tutuşumu yavaşça kaldırıyorum ve kollarımı denge için iki yanımda havaya kaldırıyorum.

"Eğer bu randevu çok başarılı olursa ve sen ve Brent sonunda seks yaparsanız, bana *"Bana eğrehti otunu ver, bebeğim!"* diye bağıracağına söz ver." Aubrey gülüyor.

Ona gözlerimi deviremeden kapı çalıyor. Aubrey benimle kapı arasında bir ileri bir geri bakıyor, ikimiz de kıpırdamıyoruz. Ben hâlâ kollarımı havaya kaldırmış öylece duruyorum çünkü bu saçma ayakkabılarla bir adım daha atmaya korkuyorum.

"Benim için kapıya bakabilir misiniz?" Kibar bir gülümsemeyle soruyorum, artık sinirlerim geri geldiği için çok ağır nefes almamaya çalışıyorum.

Çok derin nefes alırsam dengemin tamamen bozulacağından eminim. Brent'le ilk buluşmamızda onu selamlamak istemiyorum.

yüzüstü yere yatarak randevulaştı.

"Bir noktada yürümek zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?"
Ön kapıma doğru yürürken homurdanıyor.

"Herkes bir parça kıcı sever. Kimse ukalaları sevmez," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu şımarık Heidi'den gerçekten hoşlanıyorum." Aubrey sırtı tarak omzunun üzerinden bana bakıyor ve kapının önünde duraklıyor.
"Kollarını indir. Dik dur. Ve gülümse."

Yavaşça emrettiği her şeyi yapıyorum, vücudum sadece biraz sallanıyor.

biraz.

"Mükemmel. Ama meme ucunu yine görebiliyorum," diyor göz kırparak

Arkamı dönüp kapıyı açmadan önce.

Elbisemin üst kısmını hızla yukarı çekiyorum, bu da aptal dengemi bozuyor ve Brent kapıdan içeri girerken kitaplığın yan tarafına tekrar çarpıyorum.

Aman Tanrım.

Brent her zamanki kıyafet tercihi olan kot pantolon ve tişört yerine bir çift siyah elbise pantolonu giymiş ve kolları dirseklerine kadar uzanan, o güzel, kaslı ön kollarını güzel bir şekilde gösteren beyaz, fit bir düğme ile eşleştirmiş. O kadar iyi görünüyor ki ağlamak istiyorum. O *GQ Dergisi*'nin sayfalarından fırlamış gibi görünüyor, bense öğrencilerimden birinin beni giydirmesine ve makyajımı yapmasına izin vermişim gibi görünüyorum.

"Merhaba, ben Aubrey!" diye hızlıca takdim ediyor ve Brent'in etrafından dolaşıp açık kapıdan içeri girmeden önce elini sıkıyor. "Siz ikinize iyi eğlenceler!"

Brent'in arkasındayken ona doğru eğiliyor ve başparmağıyla işaret parmağını başının yan tarafına doğru tutarak, içeri girip kapıyı arkasından kapatmadan önce *beni ara* sözcüklerini söylüyor.

Bu çok garip.

Hâlâ kitaplığa sarılıyorum ve Brent tek kelime etmedi. Birkaç saniyelik rahatsız edici sessizlikten sonra, benden birkaç metre uzakta durana kadar odanın içinde yürüyor.

Tanrım, çok güzel kokuyor.

"Merhaba," diyor usulca, o muhteşem çarpık gülümsemesiyle.

"Selam! Nasıl gidiyor? Harika görünüyorsun!"

Gülümsemesi daha da genişliyor ve başını bana doğru eğiyor. "Teşekkürler. Gitmeye hazır mısın?"

"Elbette. Tamamen hazırım."

İltifatına karşılık vermemesi sorun değil. Eminim beni böyle görmek sadece bir şoktur ve alışması biraz zaman alacaktır. Buraya girip Seksi Heidi'yi her şeye hazır görmeyi beklemiyordu. Bilirsin, tutunacak sağlam bir şeyi olduğu sürece.

İkimiz de hareket etmiyoruz. Kitaplıktaki tutuşumu bırakmaya korkuyorum ve *kutsal inek*, kadınlar neden bu aptal işkence aletlerini takıyor? Kalp atışlarımı ayak parmaklarımda hissedebiliyorum. Bu iyi bir şey olamaz.

"Kitaplığı bırakmak ister misin yoksa yanımızda mı götüreceğiz?" Brent kıkırdarak soruyor.

"Evet! Şimdi bırakıyorum," diyorum ona, hâlâ bırakmadan. "Bir dakika şimdi."

Dizlerimi olabildiğince sıkıca kilitleyerek ve kalçalarımı neredeyse acıdan ağladıklarını duyana kadar sıkarak ellerimi yavaşça raftan indiriyorum. Düşmeyeceğimden emin bir şekilde ona doğru bir adım atarken rahat bir nefes alıyorum.

Ayaklarım ve bacaklarım bu saçmalığı açıkça aştı ve her şey bir anda çalışmayı durdurdu. Kollarımı savurarak Brent'e doğru yuvarlanıyorum. Yüzüme tokat yemeden savrulan uzuvlarımdan kurtulmayı başarıyor ve düşmeden önce beni yakalıyor. Kolları vücuduma sıkıca sarılmış ve göğsüm ona yaslanmışken, takılıp düştüğüm için utandığımı unutuyorum. O kadar sıcak ve güçlü ki kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyorum. Benden birkaç metre ötede güzel koktuğunu düşünmüştüm ama onun kollarında olmanın yanında hiçbir şey. Sabun ve odunsu bir kolonya gibi kokuyor ve bu da her yerimin karıncalanmasına neden oluyor.

Ona bakmak için çenemi yukarı doğru eğdiğimde, tam olarak odaklanabilmem için gözlerimdeki bu aptal örümceklerin işbirliği yapmasını sağlamak için hızla göz kırpmam ve gözlerimi olabildiğince açmam gerekiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Genelde böyle ayakkabılar giymem. Henüz tam olarak alışamadım."

Yüzündeki endişe yumuşuyor ve bana tekrar gülümsüyor. "Bütün bunları benim için mi yaptın?"

Bu ayakkabılarla, gözlerim tam dudaklarına bakacak ve o konuşurken dudaklarının hareketini izleyecek kadar mükemmel bir **y ü k s e k l i k t e**. Aşk romanlarından sahneler zihnimi dolduruyor ve tek düşünebildiğim dudaklarının üzerimde olması. Herhangi bir yerde. Ağzım, boynum, yanağım, dirseğim... Fark etmez bile. Sadece nasıl hissettirdiklerini bilmek istiyorum.

Kirli düşüncelerimden hızla sıyrılıp az önce sorduğu soruya odaklanıyorum.

"Son zamanlarda biraz kendimi keşfetmeye çalışıyorum. Yeni şeyler deniyorum. Konfor alanımın dışına çıkıyorum," diyorum omuz silkerek. "Senin çıktığın tipte kadınları gördüm ve... bilmiyorum, sanırım... ölçtüğümden emin olmak istedim."

Bana gülünç görüldüğümü ve gülünç *olduğumu* söylemesini bekliyorum ama bu asla olmuyor. Sadece bana daha sıkı sarılıyor ve dizlerini biraz bükerek göz hizamıza gelecek şekilde çömeliyor.

"Şu anda bu elbisenin içinde, bu ayakkabılarla ve normalde yapmadığın bir sürü makyajla rahat mısın?"

Kesinlikle. Kollarını sonsuza dek bana dolamalısın.

"Hiç kimse yeni bir şey denediğinde gerçekten rahat olamaz, değil mi? Alışırım."

Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye beni inceliyor.

"Hani Hollywood bir filmi yeniden çektiğinde asla orijinali kadar iyi olmaz ya?" diye soruyor.

"Elbette. Asla orijinaliyle uğraşmamalılar," diye onaylıyorum.

Gözleri benimkilere bakarken yumuşuyor ve sesini neredeyse bir fısıltıya indiriyor.

"*Orijinal* Heidi ile bir randevuya evet dedim. Sevimli, komik, güzel ve hiç çaba göstermeden herkesten çok daha üstün olan Heidi'yle. Eğer tüm bunları *kendin* için yaptıysan, ben de varım. O kitaplığı kamyonetimin arkasına atarız ve harika bir akşam geçiririz. Ama bunları *benim* için yaptıysan, buna gerek yok. Seni olduğun gibi seviyorum."

Gözlerim hemen yaşlarla doluyor ve onları oldukları yerde tutmak için gözlerimi öyle bir kırpıyorum ki, evcil göz örümceklerimden biri kapağımdan kurtulmaya karar veriyor ve yanağımdan aşağıya doğru koşmaya çalışıyormuş gibi göz küremi önünde aşağıya doğru sarkıyor.

"Dolabım bir anaokulu öğretmeninin giyeceği elbiselerden başka bir şeyle dolu değil. Ben artık anaokulu öğretmeni değilim." Burnumu çekiyorum.

"Anaokulu öğretmeni olmadan *önce* ne tür kıyafetler giyyordun?" diye soruyor, kolları hala sıkıca bana sarılmış.

Kocaman bir iç çekiyorum.

"Anaokulu öğretmeni kıyafetleri."

İkimiz de gülüyoruz ve ben başımı sallıyorum.

"Sadece benimleyken rahat olmanı istiyorum," diye yinelıyor.

"Eski elbiselerimden birinin içinde, beni öldürmeye çalışmayan ayakkabılarımla ve yanlış giden bir bilim deneyi gibi görünen yüzümdeki bu yapış yapış şeylerden uzakta çok daha rahat olurdum," diyorum ona, aptal takma kirpikleri çıkarmak için kollarından çekilerek. "Sakıncası yoksa gidip üstümü değiştireceğim."

Ben uzaklaşmaya başlarken Brent bana gülümseyip başını sallıyor, bacaklarım yürümeyi öğrenen yavru bir geyik gibi titreyince vazgeçiyorum. Brent beni tekrar yakalamak için kollarını ileri uzatıyor ama o bana ulaşmadan ben ellerimi kitaplığa vuruyorum. Ayakkabı denen ölüm tuzaklarını hızla çıkarıp yana fırlatıyorum ve çıplak ayaklarım yere sağlamca bastığında rahat bir nefes alıyorum.

"Sadece beş dakika sürecek. Söz veriyorum."

"Acele etme. Bütün gece bekleyeceğiz," diye cevap veriyor ve ben koridordan yatak odama doğru yürümeye başlayınca kelebekler tekrar mideme iniyor.

En azından bu sefer sinirlerim yerine heyecandan kanat çırpıyorlar.

Annem ve Aubrey bana Brent'i tanımam gerektiğini söylediler ve şu anda onun hakkında bilmem gereken her şeyi bildiğimi düşünüyorum. O gerçekten tatlı, harika bir adam ve beni olduğum gibi seviyor gibi görünüyor.

Umarım bazı renkli sözcükleri ağzımdan kaçırırsam beni hâlâ seviyordur. Artık *bokun*, *kıçın* ve *sikin* uçmasına izin verdiğime göre, onları dizginlemek mümkün değil.

Bölüm 20

Brent'le randevum için ilk fikrim onu bir kulübe götürmekti. Makyajını karanlık bir dolapta yapan iki dolarlık bir fahişe gibi giyinmemin bir nedeni de buydu. Baş aşağı. Karanlık dolap, saatte yetmiş beş mil hızla giden inişli çıkışlı bir hız treninin üzerinde olsaydı. Seksi Heidi'nin Amerikan Lejyonu'nda polka dansı yapmak için uygun olmayacağını biliyordum, ama kulüpte tam ona göre olacağını düşündüm.

İnsanlar buna hâlâ kulüp mü diyor yoksa artık havalı değil mi? Dans kulübü mü? Diskotek? Yol evi?

Bunun cevabını bilecek kadar havalı olmadığım için hemen başka bir fikir bulmam gerekti. Daha orijinal bir Heidi. İşte bu yüzden Brent ve ben şu anda en sevdiğim restoranlardan biri olan ve yaşadığımız yere sadece on beş dakikalık yürüme mesafesindeki Lola's Lakehouse'a gidiyoruz.

Binanın tüm uzunluğu boyunca uzanan bir sahil güvertesine sahip olan restoran Waconia Gölü'ne bakıyor. Tüm tarım arazileri ve düzlükleriyle Orta Batı'da yaşarken, Lola's gibi bir yere gelmek insana tatildeymiş gibi hissettiriyor. Neredeyse çoğu insanın sıkıcı diyeceği, kışın havanın yüzünüzü acıttığı küçük bir kasabada yaşadığınızı unutuyorsunuz. Ailem doğum günlerinden nişanlara ve babamın bowling takımının birinci olmasına kadar her özel olayı kutlamak için Lola's'a gelir.

Lola'ya yürümeyi önerdiğim anda Brent elimi tuttu ve bükülmüş dirseğinin kıvrımından içeri çekti, elini yerinde tutmak için benimkinin üstüne koydu ve o zamandan beri bırakmadı.

"Tek boynuzlu at elbisesini seçtiğine gerçekten çok sevindim. O benim favorim," diyor Brent, yavaş bir tempoda yürürken.

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ve bizi göl kenarına götürecek tepenin dibine geldiğimizde yüzümde kocaman bir sırıtişla ayaklarıma bakıyorum.

Deniz mavisi ve mor pamuklu tek boynuzlu at elbisem, kepçe yakalı ve kapaklı kollu, belime kadar formda ve dizlerimin hemen üzerinde duran tam dökümlü bir eteğe sahip. Parlak, sevimli ve *tamamen* orijinal Heidi. Tıpkı yüzüm gibi. Yıkayıp tüm kirlerden arındırdıktan sonra pudra, biraz allık ve sahip olduğum tek makyaj malzemesi olan vişneli dudak parlaticısı sürdüm. Aşırı kıvırdığım, aşırı yağladığım ve aşırı spreylediğim saçlarım için yapabileceğim pek bir şey yoktu - çünkü seksi görünmek isteyen kadınların saçlarını ancak bu şekilde yaptığını sanıyordum - hepsini taramak ve uzun siyah saçlarımı yine Original Heidi koleksiyonundan yüksek bir at kuyruğu yapmak dışında. Elbisemle uyumlu saç tokasını kullanmadım. Ama sadece bulamadığım için.

Yürürken konuşmanın çoğunu Brent'in yapmasına izin verdim, çünkü saçma bir şey söylemekten hâlâ korkuyorum, korkmamam gerektiğini bilsem de. Brent beni olduğum gibi sevdiğini söyledi. Ve kabul edelim, oldukça gülünç olabiliyorum.

"O tabelanın ne anlama geldiğini öğrenmem gerek."

Brent ikimizi de kaldırımda, Lola'nın evinin hemen yanındaki evin önünde durduruyor ve ön bahçedeki elle boyanmış ahşap tabelayı işaret ediyor. Tabelada **"Eğer buraya para ödemedен park ederseniz, arabanız Iowa'ya çekilecektir"** yazıyor.

Gülüyorum ve Brent'in kolundan çekiştirerek yürümeye devam etmesini sağlarken ona bir açıklama yapıyorum.

"Burada Nickel Dickel Günü diye bir şey var. Bu bir festival-"

"Özür dilerim; adı neydi?" "Nickel

Dickel Günü," diye tekrarladım.

"Özür dilerim. Bir kez daha?"

"Nickel Dickel-" Lola'nın otoparkının ortasında aniden duruyorum ve Brent'in kahkahalarını tutmaya çalıştığını görüyorum. "Aman Tanrım, Brent!"

Koluna hafifçe vurup onu uyardıktan sonra sonunda kahkahasını serbest bıraktı.

"Özür dilerim! Elimde değildi. Çok sevimlisin ve Nickel Dickel'ı o aksanıyla söylediğini duymak şimdiye kadarki en iyi şey ve şu anda seni öpmemeyi gerçekten zorlaştırıyor."

Aman Tanrım, az önce söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledi? Nickel Dickel demek beni öpmek istemesine neden oluyorsa, nickel dick demek ne yapar merak ediyorum. Ya da belki sadece Nick Dick. Bir sonraki podcast'imde bunu denemem gerekecek.

"Tamam, sistemimden çıktı. Lütfen bana bu Çeyrek Dickie Günü hakkında her şeyi anlat," diyor Brent ve park alanının geri kalanında yürümeye devam ederken beni güldürüyor.

"Uff da, bugün Çeyrek Dickie Günü değil ve sen bunu biliyorsun!" Gülümseyerek azarladım. "Her neyse, Waconia şehir merkezinde bir festival, klasik araba gösterisi, tonlarca güzel yemek, şehrin her yerinde alışveriş fırsatları ve bunun gibi şeyler var. Şu ön bahçede gördüğün tabela oraya kondu, çünkü şehir merkezine yakın evleri olan bazı insanlar park için ön bahçelerini kiralyorlar, çünkü buralar biraz çalınlaşıyor ve festival için park edecek yer bulmak zorlaşıyor."

"Tamam, anladım. Ama Iowa olayını anlamadım. Neden arabaları Iowa'ya çekilsin ki?" diye soruyor.

"Size bir örnek vereyim. Iowa'lıymışsın gibi davran ve sana her şeyi açıklayacak bir fıkra anlatayım." Boğazımı temizliyorum ve ona kocaman bir gülümseme veriyorum. "Peki, Iowa fıkrası dinlemek ister misin?" diye sordum.

"Oh hey, ben Iowa'lıyım!" diye eşlik ediyor. "Tamam, çok yavaş anlatacağım o zaman."

Kıkırdamadan kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum ve Brent'in benimle birlikte güldüğünden eminim çünkü ben bir aptalım, espriyi anladığı için değil.

"Yani, temelde," diyorum kahkahalarım arasında, "Minnesota ve Iowa arasında bir tür rekabet var. Minnesotalılar Iowa şakaları yapar, Iowalılar da Minnesota şakaları yapar. Bu yüzden tabela komik. Minnesota'dan hiç kimse arabasının Iowa'ya çekilmesini istemez, bu yüzden o bahçeye park etmeden önce ödeme yaptıklarından emin olurlar."

"Sana son zamanlarda ne kadar sevimli olduğunu söylemiş miydin?" Lola'nın çift ahşap giriş kapısına geldiğimizde Brent soruyor.

"Son iki dakika içinde değil. Kaytarıyorsunuz bayım."

Şu halime bak, kendime güveniyorum ve şaka yapıyorum. Teşekkürler, Heidi'nin İndirimli Erotica'sı!

Kapıyı açmak için elini benimkinin üstünden çekerken Brent'in dirseğini bırakıyorum, boştaki elinin avuç içini sırtımın küçük kısmına dayayarak önce benim içeri girmeme izin veriyor. Elinin dokunduğu yerde tenim yanıyormuş gibi hissediyorum ama kötü bir yanma değil. Gerçekten, gerçekten iyi, karıncalı bir ateş. Kıcıma dokunmasını istememe neden olan türden bir ateş.

Aman Tanrım, kendimi çok rezil hissediyorum!

Hostes standına doğru yürürken Brent iki kişilik bir masa istiyor ve ben de hemen kadına dışarıda güvertede bir masa olup olamayacağını soruyorum. Menülerimizi alıyor ve bizi restoranın içinden dışarı açılan sürgülü cam kapılara doğru yönlendiriyor. Tanıdığım biri adımı seslendiğinde her beş adımda bir durmak zorunda kalmanın verdiği dikkat dağınıklığı bile Brent'in elinin hâlâ sırtıma bastırıldığını ve hızlıca tanışma faslını gerçekleştirirken bana ne kadar yakın durduğunu düşünmemi engelleyemiyor, devam etmeden önce birkaç saniye çene çalıyoruz.

"Burası gerçekten de küçük bir kasaba," diye şaka yapıyor Brent, odadaki tanıdığım herkesle konuştuktan sonra nihayet dışarı çıktığımızda benim için sandalyemi çekerken.

"Daha da kötüsü, çünkü ben bir öğretmendir. Bunların hemen hepsi eski öğrencilerimin aileleriydi," diye açıklıyorum karşıma oturduğunda ve ikimiz de Waconia Gölü'nün manzarasına bakıyoruz, uzaktan batan güneş suyun üzerinde turuncu bir parıltı yaratıyor ve güverteye vuran hafif dalgaların sesi beni anında rahatlatıyor. "Dürüst olmak gerekirse, pek çok insan küçük kasabaları kötülüyor ama ben başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Her yere gidebilmeyi ve tanıdığım biriyle karşılaşmayı seviyorum. Bu büyük dünyada kendinizi o kadar da yalnız hissetmiyorsunuz."

"İyi dedin. Ve tam da bu yüzden Los Angeles'tan buraya geldiğimde bir süre Minneapolis'te yaşadıktan sonra Waconia'ya taşınmak istedim" dedi.

Los Angeles'lı olduğunu biliyordum ama Minneapolis'le ilgili şeyleri bilmiyordum. Neden buraya taşındığını sormak için ağzımı açtığımda garsonumuz içki siparişlerimizi almak için yanımıza geliyor ve Brent o gider gitmez konuyu değiştiriyor. Şu anda üzerinde çalıştığı şantiye hakkında sohbet ediyoruz ve ben de ona

Waconia ve çevresindeki diğer bölgeler ve biz yemek siparişlerimizi verirken ve akşam yemeğimizi yerken burada yapılacak farklı eğlenceli şeyler.

Hayatım boyunca Lola's Lakehouse'a geldiğimde, her zaman burada randevusu olan çiftlere bakar ve onları delicesine kıskanırdım. Onlar romantik bir akşam geçiriyor, masanın karşısında birbirlerine doğru eğiliyor, yüzlerinde rüya gibi gülümsemelerle birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı ve ben, onlar babamın bunyonu hakkında ayrıntılı bir şekilde konuşurken annem ve babamla bir masada sıkışıp kalmıştım.

"Sana söylemeliyim ki, Lola'nın Göl Evi'nde *gerçek* bir randevuda olduğuma inanamıyorum, her zamanki gibi annemin bana ayarladığı biriyle randevuya geldiğim ve daha mezelerimizi sipariş etmeden gittiği zamanki gibi değil, Garson kız gelip de onun yerini boş bulunca sahte bir randevu uydurdum ve ona hayatımın tehlikede olduğunu söyledim," diyorum Brent'e. Biradan bir ısırik alırken, artık olmadığım biri gibi davranarak onu etkilemeye çalışmayı umursamıyorum. Ben biraz aptalım. Ve ben işin içindeyken hep aptalca şeyler oluyor. Bunu kabul etmeliyim.

Brent çatalını ağzına götürürken duraklıyor ve elini yavaşça masaya bırakıyor.

"Evet, bunu detaylandırman gerekecek." Kıkırdıyor.

"Annem beni sekiz yaşındayken yaz kampına gittiği bir kadının oğlula tanıştırdı," diye anlatmaya başlıyorum ağzıma bir patates kızartması atarken. "Geçen yıl Nickel Dickel Günleri'nde karşılaşmışlar, ikisinin de bekâr çocukları olduğunu fark etmişler ve ikimizin de hayatını mahvetmeye karar vermişler. Her neyse, Daniel tam bir fiyaskoydu. Tuhaf bir şekilde kuşlara takıntılıydı ve oturduğu andan itibaren bana telefonundaki kuş resimlerini göstermekten başka bir şey yapmadı. Ona tavuk sipariş etmeyi düşündüğümü söylediğimde nefesi kesildi. Daniel içkilerimizi aldıktan sonra tuvalete gitmek için izin istedi... ve bir daha geri dönmedi. Garson kız beşinci kez yanıma gelip bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda, karşımdaki boş yere göz ucuyla bakarken, randevumu biraz abarttım. Ona adının Nicholas Nightingale olduğunu, kendi özel güvenlik şirketinin sahibi olduğunu ve yüksek profilli bir müşterisi için acil olarak çağrıldığını söyledim. Nicholas bu müşteriye yardım etmezse hayatımın tehlikeye gireceğini ve Nicholas'ın beni çok sevdiğini söyledim.

Beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atacak kadar. Garsonumuz gerçek bir romantikti. Yüzümü kurtarmak için o küçük yalandan iki tatlı aldım ve buranın çikolatalı lav pastası için ölünür. Ayrıca, Nicholas Nightingale çıktığım diğer randevular gibi büyük bir hayal kırıklığına dönüşmedi."

Dostum, Debbie Downer gibi davranıyorsun, Heidi.

"Bu randevunun bir hayal kırıklığına dönüşmesinin tek yolu, az önce bahsettiğin çikolatalı lav kekinin kalmamış olması. Birkaç masa devirebilirim." Kolayca omuz silkiyor ve yemeğine geri dönüyor.

Seni seviyorum ve bütün bebeklerine sahip olmak istiyorum.

Yemeğin geri kalanı rahat ve mükemmeldi. Sohbet hiç kesilmiyor ve ikimiz de o kadar çok gülüyoruz ki yarın yanaklarımın ve midemin ağrıyacağından eminim. İkimiz de çikolatalı lav kekini aldıktan sonra, Brent bunun ölmek üzere olduğunu kabul ediyor, hesabı ödüyor ve restorandan çıkarken elimi tutuyor. Bundan sonra ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum ama gecenin bitmesine hazır olmadığımından eminim. O kadar başım dönüyor ki dayanamıyorum bile.

"Brent, sen misin?"

Ön kapıya geldiğimizde Laura Newberg'in orada durduğunu görünce başımı kaldırıyorum. Laura Newberg, üzerinde sürekli kıpır kıpır etmediği minicik, siyah bir elbise giymiş, siyah stilettolarıyla dimdik duruyor ve görünürde hiç sallanmıyor.

Kendinden emin bir şekilde bize doğru yürüyor, beni görünce iki kez bakıyor, aşağı bakıp Brent'le el ele tutuştüğümüzü fark edince ağzı açık kalıyor.

Hemen elimi onunkinden çekiyorum, kendimi karşımda duran sarışın bombayla kıyaslamamak için elimden geleni yapıyorum, özellikle de Brent'in bana evimde söylediklerinden ve az önce yediğimiz harika akşam yemeğinden sonra.

"Heidi! Seni görmek çok güzel!" Laura mutlulukla haykırıyor, kollarını hızla bana doluyor ve kocaman sarılıyor, ben ise tam bir şok içinde kollarım iki yanımda kaskatı kesilmiş bir şekilde öylece duruyorum.

"İkinizin çıktığını bilmiyordum! Birlikte çok tatlısınız. Buna dayanamıyorum! Brent, bu kıza bir prenses gibi davranıyorsun.

Beni duyuyor musun? O çok tatlı biri!"

O gece Brent'in bahçesinde Laura'yı gördüğümde onun hakkında bu kadar kötü düşündüğüm için dünyanın en kötü insanıyım.

İlk hatun kavgamı yapmak üzere olduğumdan emindim ve şimdi gözlerimin oyulmayacağını bildiğimden ve Brent'e hızlıca bakıp Laura'ya doğru bile bakmadan bana doğru baktığını gördüğümde, kendime olan güvenim hızla geri geldi.

Koca bir bebek gibi gözyaşlarına boğulmadan önce kollarımı kadına doluyor ve ona bir kez daha sarılıyorum, başımı hafifçe çevirip kulağına fısıldıyorum.

"Oral seks olayı için teşekkür ederim. Senin sayende sikimi serbest bıraktım."

Laura bana aklımı kaçırmışım gibi bakarken yüzümde kocaman bir gülümsemeyle geri çekiliyorum.

"Tamam, ikinize de iyi akşamlar."

O uzaklaşır uzaklaşmaz Brent tekrar elimi tutuyor ve ön kapıdan çıkarken parmaklarını benimkilere geçiriyor.

"Özür dilerim ama bu garip miydi? Sadece bir kez çıktık. Birbirinizi tanıdığınızı fark etmemiştim."

"Hayır, hiç de tuhaf değildi," diyorum ona ve bunu gerçekten söylüyorum.

Bu gece benimle birlikte, Laura ya da Laura gibi biri değil. O *benimle*. Aptal, sevimli, orijinal Heidi. Ve hala elimi tutmak istiyor. Ve kaçmıyor. Ve bana o seksi gamzeli gülümsemesiyle gülümsüyor ve bana bundan sonra ne yapmamız gerektiğini soruyor ve ben yine dayanamayacağım kadar sersemlemiş durumdayım.

"Bundan sonra ne yapabileceğimize dair bir fikrim var ama oraya arabayla gitmemiz gerekecek."

"BU ÇOK havalı," diyor Brent, caddenin karşısına huşu içinde bakarken.

Gecemizi bir başka favori mekânımda sonlandırmaya karar verdim,

Paisley Park. Burası sanatçı Prince'in özel malikanesiydi ve ne yazık ki öldüğü yer de burasıydı. O zamandan beri bir müzeye dönüştürüldü ve halka açık. Teknik olarak, Prince'in gerçek arazisinde değiliz.

Paisley Park, çünkü saat 21:00 ve müze kapalı. Park ettik ve Brent kamyonetinin arka koltuğundan bir battaniye çıkarıp müzenin karşısındaki boş, çimenlik alana serdi. Omuzlarımız birbirine değecek ve bacaklarımız önümüzde uzanacak şekilde yan yana oturduk ve yolun karşısındaki mor ışıklarla aydınlatılmış, neredeyse üzerindeki gökyüzü mor renkte parlıyormuş gibi görünen devasa beyaz yapıya baktık.

"Peki, neden Los Angeles'tan buraya taşındınız? Ve neden Minneapolis'te kalmadın?" Işıklara bakarak birkaç sessiz dakika geçirdikten sonra soruyorum.

"Derin şeylere doğru gidiyorsun, ha?" diye soruyor yumuşak bir kahkahayla. "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, sorun değil."

Omzunu omzuma vuruyor ve bana güven verici bir gülümseme veriyor.

"Sadece şaka yapıyorum. Garip bir durum. Seni uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum ve buraya taşındığımdan beri birkaç kez konuştuk ama önemli bir şey hakkında değil. Seni uyarıyorum; bu kulağa olduğundan çok daha dramatik gelecek."

"Tanrım. Kanundan falan mı kaçıyorsun?"

Gülerek başını sallıyor. "Cidden, sevimli olmayı bırak. Eğer durmazsan hareketlerimden sorumlu tutulamam."

Arkama yaslanıyorum ve mümkün olduğunca sevimli olmamaya çalışarak devam etmesini bekliyorum.

"Yani, evet." İç çekiyor. "Buraya bir kadın için taşındım. Los Angeles'ta yaklaşık bir yıldır çıktığım biri. İkimiz de aynı bankada çalışıyorduk ve ondan şube müdürü olmak üzere Minneapolis'e transfer olması istendi. Ben de tayinimi istedim ve onunla birlikte gittim."

"Bekle! Sen bankacı mıydın? Yani her gün takım elbise giyip kravat takıyor ve masa başında rakamlarla mı uğraşıyordun?" Bu geceden önce onu sadece yırtık kot pantolon ve tişörtlerle görmüştüm, dışarıda çalışmaktan, kirli ve terli olmaktan her zaman rahattı, bu yüzden her zaman yaptığı şeyin bu olduğunu varsaydım.

"Evet. Dokuzdan beşe çalışan bir şirket adamıydım. Minneapolis şehir merkezinde yüksek bir apartman dairesine taşınıncaya kadar ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemiştim" diyor. "Los Angeles'ın bir banliyösünde yaşıyordum. Büyük şehrin koşuşturmasına yeterince yakın ama

İhtiyacım olduğunda sessiz ve huzurlu olacak kadar uzaktaydı. Şehrin tam ortasında, tüm o gürültü ve kaosun içinde yaşamak beni mutlu etmiyordu. Bir bankada çalışmanın da beni artık mutlu etmediğini kısa sürede fark ettim. Bir gün kafamı boşaltmak için bir yolculuğa çıktım ve Waconia'ya rastladım. Her şeyini çok sevmiştim. Megan'ı buraya taşınmaya ikna etmeye çalıştığımda buna yanaşmadı. Yirmi dört saat hizmet veren bir kapıcı ya da yakınlarda bir Starbucks olmadan yaşayamazdı. İşte o zaman *Megan*'ın beni mutlu etmediğini anladım."

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum.

"Ben değilim. Birbirimiz için doğru kişi değildik. O da kendisi gibi sürekli şımartılmaktan hoşlanan biriyle birlikte olmak istiyordu ve bu ben değildim. Ona işimden ayrıldığımı ve memleketten kendi inşaat şirketi olan bir arkadaşımın bana burada bir iş bulduğunu söylediğimde, kafasının patlayacağını düşündüm. Her şeyi bitirdik, sizinkinin yanındaki bungalovu satın aldım ve şimdi sıcak aylarda dışarıda çalışıyorum ve kış aylarında kar küreyebiliyorum ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bazen şansını denemen gerekir. Hayat kısa. Neden mutsuz olarak harcayasınız ki? Ayrıca, hâlâ Minneapolis'te bir bankacı olsaydım, şu anda burada seninle birlikte mor gökyüzüne bakıyor olmazdım."

Caddenin karşısındaki Paisley Park'a bakıyor ve ben de okuduğum bir kitaptaki manevralardan birini güvenli bir şekilde yapıp yapamayacağımı merak ederek onun profiline bakıyorum. Adamın kucağına oturup onu öpmekle ilgili bir şeydi. Brent'in başı yavaşça bana doğru dönüyor ve burunlarımız sadece birkaç santim arayla. Okuduğum sahnenin tüm mekaniklerini hatırlamaya çalışırken kalbim göğsümde hızla atıyor, mesela ellerimi nereye koyacağım, önce ayakta durup sonra kucağına oturmadan önce üzerine çömelmem mi gerekiyor? Ve böyle bir şey yapmadan önce birini uyarmak adetten midir yoksa hemen üzerine mi atlarsınız? Okuduğum her şey kafamın içinde dönüp duruyor, ta ki sahneler birbirine karışana, parmaklar kulaklara girene, diller kaşları yalayana kadar ve ben bunu tamamen mahvedeceğim diye paniklemeye başlıyorum.

"Şu anda çok ciddi görünüyorsun. Çabuk, bana şimdiye kadar yaptığın en çılgınca şeyi söyle, böylece tüm bu saçmalıkları söylediğim için kendimi aptal gibi hissetmeyeyim.

"Brent yalvarıyor.

Aklıma podcast'im geliyor ama şu anda ya da hiçbir zaman bunu ona anlatmamın imkanı yok.

"Öğretmenlik öğrencisiyken, el sanatları projelerimizden biri öğrencilerin sevdiği bir şeyi kağıt tabaktan yapmaktı ve sonra onları süs olarak sınıfın etrafına asardık," diye hızlıca konuşuyorum. "Öğrencilerimden biri tabağına büyük harflerle 'Kukuları seviyorum' yazmıştı. Ona böyle bir şey yazarak ne demek istediğini sordum ve bana kedicikleri sevdiğini söyledi. Çalışmasını sergileyemezdim. Bu yüzden kururken gizlice çöp kutusunun dibine attım ve ona pencereden u ç m u ş olabileceğini söyledim. Zavallı çocuk perişan olmuştu ama bugüne kadar bir çocuğun sanat eserini yok etme ve bu konuda yalan söyleme kararımın arkasında durdum. Kullandığı kelimedeyanlış bir şey olduğundan değil, ama bunun birden fazla anlamı var ve bu anlamlardan biri onun yaş seviyesi için tamamen uygunsuz."

Sözlerimi bitirdiğimde derin bir nefes alıyorum, sinirlerim birkaç dakika önceki kadar gergin değil. Brent'e baktığımda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturduğunu ve bana başını salladığını görüyorum.

"Asla ama asla değişme, Heidi Larson," diyor bana.

Bölüm 21

Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, Bölüm 7

"HEIDI'NİN İndirimli Erotika'sına HOŞ GELDİNİZ, do-do-do! Şu anda biraz şoktayım, sadece dün gece tarihin en muhteşem randevusunu yaşadığım için değil, aynı zamanda artık birkaç bin yeni dinleyicim var gibi görüldüğü için! Arkadaşım Penelope Sharp'ın okuyucularına bundan bahsetmiş olabileceğini varsayıyorum - bu yüzden merhaba Penelope Sharp hayranları! Ona teşekkür mü etsem yoksa şaplak mı atsam bilemiyorum. Oh! Bu çok edepsizceydi ve öyle olmasını istememiştim. Dışarıda beni dinleyen bu kadar çok kişi olduğu için sinirlenmemeye çalışacağım.

"Size 'yeni beni bulma' konusunda hızlı bir güncelleme yapmak istiyorum, iyi gidiyor gibi görünüyor. Dışarıdan ya da içeriden bir insan olarak kim olduğumu tamamen değiştirmem gerekmediğini fark etmeye başlıyorum. Bazı insanlar beni olduğum gibi seviyor. Ben sadece... daha fazlası olmak istiyorum. Üç boyutlu bir insan olmak istiyorum. İnsanların bana bakıp sadece 'Oh, çok tatlı' diye düşünmelerini istemiyorum. Bana baktıklarında pek çok şey görmelerini istiyorum. Kendimle ilgili daha önce hiç hissetmediğim şeyleri. Güçlü, kendine güvenen, seksi, cesur ve korkusuz birini görmelerini istiyorum. Ve ben de bunları kendi içimde hissetmek istiyorum. Oraya doğru gidiyorum. Yavaş ama emin adımlarla! Ve aramızda kalsın, sanırım komşum oraya ulaşmamda bana yardımcı olarak harika bir iş çıkaracak.

"Oh! Bam dedim! Öyle demek istemedim! Bekle, belki de öyle demek istedim.

Kontrolden çıktım!

"Komşumdan bahsetmişken, dediğim gibi, randevumuz harikaydı. İnanılmazdı. O kadar da harika olmayan şey ise

Öpücük. Yanaktan. Gecenin sonunda ön verandamda durup birbirimizin gözlerinin içine bakarken çılginca bir gerilim vardı ve bunu yapacağından emindim. Ne yazık ki hayır. Arkadaşım bana gömleğini tutup onu kendime çekmemi ve ona bir tane atmam gerektiğini söyledi. Bu da tabii ki hemen ona deli dememe neden oldu. Ama o haklıydı. Durumun kontrolünü ele alıp istediğimi alabilirdim ama yapmadım. Çünkü korkmuştum. Çünkü sevimli, tek boyutlu Heidi hala orada bir yerlerde "Aman Tanrım hayır! Ya sana gülerse?" diye bağıırıyordu. Ya öpüşmeyi beceremezsen ve seninle dalga geçerse? Ya ona sarhoşken mesaj attığın gece olanlar tekrarlanırsa ve sen onu tekrar yumruklarsan?

"Artık korkmaya izin yok! Ayağımı yere basıyorum. Bu da bizi bir sonraki egzersizime getiriyor. Bayanlar ve baylar, karşınızda Heidi'nin Edepsiz Sözlüğü! Alfabeyi gözden geçirerek bulabildiğim kadar çok müstehcen kelime bulacağım, böylece hepsini dünyaya yayabilir ve kuralları çiğneme pratiği yapabilirim. O yüzden bana karşı kullanmayın. Muhtemelen bu kelimelerin çoğunu zaten bildiğinizi ve hatta her gün kullandığınızı biliyorum. Aferin size! Oh, eğer etrafta çocuklar varsa, ki podcast'imın adına bakarak umarım yoktur, ama yine de, eğer çevrenizde çocuklar varsa, onları dışarı falan gönderirseniz süper olur. Vay be! İşte başlıyoruz.

"A" kış içindir. Ya da göt deliği.

"B ise... Kış diyecektim. Bu olmaz. Ummmm, B göğüsler için. Göğüsler. Taşaklar. Oooh, boner! Bu iyi bir tane.

"C" horoz içindir. Ve, bilirsin, kafiyele olan kelime... punt. Oh! Ve doruk! Evet, bu iyiydi. Bu gerçekten çok iyi... Komşumun bana söylediği onca tatlı şeyden, bana bakışından ve ne kadar güzel koktuğundan sonra dün gece neredeyse bunu yapıyordum."

*

*

*

"Pardon, nerede kalmıştık? Oh evet,

D. "D penisin kısaltması.

"E" erotik içindir. Evet, erotik! İlk başta aklıma gelen tek şey yumurtaydı ama bu ayıp değil. Kuşlar ve arılardan bahsetmiyorsan tabii, ama evet. Müstehcen değil. Çok klinik. Tamam, devam ediyoruz! Bu çok kolay!

"F", "fuck "ın kısaltması, tabii ki. Aman Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum! Vay canına, bunu söylemek çok eğlenceli! Tekrar söyleyeceğim. Siktir! Bağırarak çok eğlenceli. Tamam, başka? Zina. Fellatio, bunu biliyorum. Ama bu daha bilimsel, yani ayıp mı değil mi bilmiyorum. Hadi test edelim. Sana oral seks yapmak istiyorum. Olmaz. Bunu hissetmiyorum. Devam edelim.

"G.... içindir. Tanrım, G ne için olabilir? Öğütme mi? Evet, taşlama. "H" kucığıma atlamak için mi? Hayır, bu olmaz. Tanrım, ben

Bunun kolay olduğunu söylemiştim. Bu çok zor. Oh! Zor! Evet, bu işe yarar. H zor içindir.

"I" içeride demek. Yani, kendini içime gömdü. Oh wow, bu baharatlı!

"Tamam, J sulu demek. Evet, bu iyi. Yani, J aynı zamanda... hayır. Bunu söylemeyeceğim. Bilirsin, adamın içinden çıkan şey... evet. Bunu söylemek hiç de çekici değil.

"K" sapıklık içindir.

"L" laaabia için mi? Bu seksi ve edepsiz mi? Kadınlar "Oooh dudaklarıma dokun" der mi? Muhtemelen demezler. Peki ya şehvet? Bu daha iyi. L şehvet içindir.

"M" mastürbasyon için. Ya da binmek. Bunu bir kitapta görmüştüm. Edepsiz bir şey olmalı.

"N", "nookie" içindir. Hayır, bu ayıp değil. Oh! Nekrofil! Bekle, bu çok edepsiz. Ve yasadışı. N, bacaklarımdan arasındaki dar alan için. "O" orgazm içindir. Ya da bununla uyumlu başka bir tane O olurdu Yüz. Mesela, orgazm olduğunda "O" yüzün nasıl oluyor? Oooh, O oral için. Evet, bu güzel. Bu iyiydi.

"P" penis içindir. Ama yine, bunun çok kirli olduğunu düşünmüyorum. P am için.

"Q şipşak için. Ki benim tecrübelerime göre, o kadar da seksi değildi. Ya da herhangi bir şekilde eğlenceli. Ama doğru yapılırsa çok tatmin edici olabileceğini okumuştum. Şimdilik kararımı bekleteceğim.

"R" binmek için mi? Binmek.

"S" penis demek. S aynı zamanda... yarık mı?

"T" dangalağın. T aynı zamanda tünel demektir. Bunu kitaplarda görmüştüm. Ve dil. Ama bence fiil olarak kullanırsan daha kirli olur. Mesela... beni dilledi. Umarım annem bunu hiç dinlemez.

"U" Uranüs içindir! Hayır, bunu söyleyemem. Bu hiç iyi değil. Tek düşünebildiğim uvula. Ama o da boğazın arkası gibi bir şey. Oh! Pekala! Oral için O ile birleştirildiğinde işe yarar.

"V" vajina demek tabii ki. Ama o kitaplarda bunu çok sık kullandıklarını sanmıyorum. Vulva, belki. Gördün mü? Doktor kelimeleri bulup duruyorum. Kirli olması lazım. "Obur" a ne dersin? Doymak bilmez bir vajinası var. Oh Tanrım! Şimdi dişleri olan ve önüne çıkan her şeyi yiyen bir vajinayı düşünmeden edemiyorum. Tamam, devam etmeliyim.

"W" ıslak ve istemek içindir. "X, X-rated için.

"Y.... içindir. Y ne için olabilir? Y evet için olabilir. Bu kitaplarda bir şeyler olurken bunu çok okursunuz. Evet, evet, **e v e t** !

"Z. Sanırım Z bir yıkama olacak. Hayır, bekle, Z fermuarın kısaltması, fermuarı aşağı çekerek sert uzunluğunu kot hapisanesinden kurtardı. Lanet olsun, bu işte iyiye gidiyorum.

"Peki, tamam! Bazı kirli şeyler söyledim ve bu iyi bir alıştırma. Belki komşumla bir sonraki randevumda bir öpücük almama yardımcı olur.

"Bu Heidi'nin İndirimli Erotika'sıydı, kapatıyorum!"

Bölüm 22

"GERÇEKTEN şu anda bunun için mi tartışıyoruz?"

Minnesota Eyalet Fuarı'ndaki dönme dolabın önünde, kollarımı öfkeyle önümde kavuşturmuş, onun karşısında dururken Brent'in ağzının kenarı eğlenerek yukarı kalkıyor. Etrafımızda bir sürü insan itişip kakışıyor ve orta yolun ortasında kıpırdamadan durduğumuz için biraz trafik sıkışıklığına neden oluyoruz ama umurumda değil. Orta yol, bir panayırda tüm oyuncakların ve oyunların bulunduğu bölümdür. Bir fuarın en popüler bölümüdür, yemek alanıyla birlikte ilk sırada yer alır. İnsanlarla dolup taşıyor dediğimde, insanlarla *dolup taşıyor*.

Tekrar söylüyorum, umurumda değil. Bu, bir sonraki fuar yiyeceğimizi ararken yapılamayacak kadar ciddi bir tartışma.

"Evet, şu anda kesinlikle bunun için tartışıyoruz. İlk kavgamızdayız," diye bilgilendiriyorum onu.

"İkinci randevumuzda," diye yanıtlıyor Brent, ağzının köşesi o kadar sert seğiriyor ki sinir bozucu gamzesi dışarı fırlıyor.

Parmak ucuna gelene kadar bana doğru bir adım atıyor ve ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Göğsü katlanmış kollarıma değiyor, ellerinden biri yukarı uzanıyor ve kalçama hafifçe bastırıyor.

Aman Tanrım. Çok rüya gibi. Hayır, hayır, hayır. Bundan daha iyisini yapabilirim. O çok... lanet olası rüya gibi. Bekle! Ona kızgınım. Kavgaya ediyoruz. Dikkatimi dağıtmak için bunu bilerek yapıyor. Hayır, yapmıyorsunuz bayım!

"Er ya da geç olacaktı," diyorum ona, hemen yanıımızdaki bir oyun standından gelen yüksek sesli vızıltı ve çınlayan ziller o anki kazananı duyururken sesim yükseliyor. "En iyisi şimdi önünü keselim."

Brent'e bakarken yüzümdeki sert ifadeyi korumak için elimden geleni yapıyorum. Yüz hatlarını düzgün tutuyor ve şu anda ciddi bir bakışma yarışmasında birincilik için yarışıyoruz. Bu da çok uzun sürmüyor.

Hepsi. İkimiz de aniden aynı anda kahkahayı patlattık. Ellerim otomatik olarak aramızda açılıyor ve avuçlarımı göğsüne bastırıyorum.

Oh! Güzel bir göğsü var. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi ellerimi buraya koyduğuma inanamıyorum! F-bombasının gücü benimle.

Brent gülümseyerek başını bana doğru sallıyor, ikimiz de etrafımızdaki insanlara ve gürültüye dikkat etmiyoruz.

"Ona soda deniyor," diye alaycı bir tavırla beni bilgilendiriyor Brent.

"Brent Miller, son kez söylüyorum, o gazoz! Buna sadece 1950'lerde yaşıyorsan ve malt dükkanında gazoz çeşmesinden içiyorsan gazoz denir. Gerçekten ilk kavgamıza yeniden başlamak istiyor musun, tam da ilk makyajımızı yapmak üzereyken?"

Kalçamdaki eli yavaşça yanıma ve sırtımın alt kısmına doğru kayıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Parmaklarım kıvrılıyor ve birden ellerimle tişörtünü kavradığımı fark ediyorum.

Yüzünü kendine doğru çek ve öp onu! Etrafın yüzlerce yabancıyla çevriliyken kimin umurunda? Hiç kimsenin! Yap hadi!

"İlk makyajımız, ha? Aklında tam olarak ne var?" diye soruyor, parmaklarının uçları belimde nazikçe dönme hareketleri yapmaya başlıyor.

Aklında bu adamı öpmek var. Ve kalbimde. Ve midemde. Ve güneye doğru, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

"Güneye gidebiliriz!" Az önce ağızımdan kaçırdığım şeyi fark ettiğimde ağızım bir karışık açık kaldı. "Yani Florida'daki gibi güneye değil. Bu çılgınlık olur! Ve kesinlikle eğretili otlarının olduğu yer gibi güneye de değil. Biliyor musunuz? Şimdi konuşmayı keseceğim."

Brent'in gülümsemesi yüzünden hiç eksik olmuyor ve bu gülümseme çoğu insanın tuhaf bir şey söylediğinde bana verdiği gülümsemelerden biri değil. Gerçek olmaktan çok sahte olan gülümseme, çünkü size tuhaf olduğunuzu düşündürerek duygularınızı incitmek istemezler, çünkü Minnesota yolu budur. Brent'in gülümsemesi bana baktığında çok gerçek. Söylediğim şeylerle onu güldürüyorum. Ama o bana gülmüyor. Benim yüzümden gülüyor. O hemen

her seferinde daha fazla tuhaflığım ortaya çıkıyor. Tuhaflığımdan biraz tahrik olduğunu bile söyleyebilir miyim?

Brent'in kolu etrafımda sıklaşıyor ve birbirimize o kadar sokuluyoruz ki göğsünden kalçalarına kadar her santimini hissedebiliyorum.

Oh. Oh! Oh Tanrım. Tuhaflığımdan tahrik oldu! Tuhaflığımdan tahrik oluyor! Hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum. Her. İnç. Hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum. H, SERTLIK İÇİNDİR!

"Heidi Larson, orta yolda öpüşmeyi kes!"

Brent'in bedeninden o kadar hızlı uzaklaşıyorum ki yanımdan geçen birine çarpıyorum ve az önce beni engelleyen kişiye ters ters bakmak için arkamı dönmeden önce hızla özür diliyorum.

"Margie Teyze, seni görmek çok güzel!"

Teyzeme gülümsüyorum ama umarım gözlerim şu anda ona ne kadar kızgın olduğumu anlatıyordur.

"Felç mi geçiriyorsun? Gözlerinin nesi var?" Margie Teyze soruyor. "Ve arkada neredeyse hortumla püskürtmek zorunda kaldığım seksi kız kim?"

Brent *benim* tuhaflıklarımı tamamen kabul ediyor olabilir, ama ailemi de işin içine kattığınızda, bu onun kırılma noktası olabilir. Sanırım ben ona daha fazla aşık olmadan önce onun gerçek karakterini en başından öğrenebiliriz. Teyzemin bir dozu en güçlü adamı bile kırabilir.

Yolun açık olsun, iyi adam.

Brent yanımda durmak için hareket ediyor, bir kolunu belime doluyor ve boştaki elini teyzeme doğru uzatıyor.

"Brent Miller, hanımefendi. Yeğeninizin bitişiğinde oturuyorum."

Margie Teyze onun elini sıkıyor, elini çekmeye çalıştığında da diğer elini onun elinin üstüne koyarak yerinde tutuyor.

"Demek bahsettiğin seksi komşu bu. Emin olabilirsin, cazibesini anlıyorum!"

"Ben hiçbir şey hakkında konuşmuyorum." Gergin bir şekilde gülüyorum ve Brent'in eğlenen gülümsemesine sırtımı dönüp teyzeme bakıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hani şu kayıt cihazı denen şey var ya..."

"Merhaba Christie!" Teyzemin sözünü kesip elimi kaldırıyorum ve arkasındaki hiç tanımadığım kişiye el sallıyorum.

Christie adında birini tanımadığıma bile eminim.

"Christie Nelson burada mı? Dün posta dağıtımı sırasında ayak bileğini kırdı ve yürüyemiyor. Tekerlekli sandalyede mi? Nerede o? Christie!" diye bağıyor teyzem, Brent'in elini bırakıp dönüyor ve etrafına bakınıyor.

Kahretsin, bu işte gerçekten berbatım. Belki biraz F-bombası işe yarar.

Siktir. Siktir! Tamam, çok daha iyi.

"Görünüşe göre Christie tüm insanlar tarafından yutulmuş. Gitsek iyi olacak. Brent'in yemesi gereken bir sürü çubukta kızartılmış şey var," diyorum teyzeme.

Brent'in podcast'imden haberdar olması için hiçbir şekilde hazır değilim. Çok erken! Psikopat olduğumu düşünecek. Kendime güvenmem ve bunu sahiplenmem gerektiğini biliyorum, çünkü şu anda bulunduğum yere gelmeme gerçekten yardımcı oldu, ama aman Tanrım, onun hakkında söylediğim şeyler! Söylediğim tüm o kötü sözler! Söyleyemem. Ona söyleyemem. Şu anda değil, ama söyleyeceğim. Böyle bir şeyi ondan sonsuza kadar saklamamın imkanı yok. Ona çok çok uzak bir gelecekte söyleyeceğim. Mesela ellinci evlilik yıldönümümüzde, yaşlandığında ve açıkçası beni terk edemeyecek kadar yorulduğunda, çünkü deri koltuğu kimin alacağı ve birlikte gittiğimiz tüm tatillerde ziyaret ettiğimiz tüm eyaletlerden küçük kaşık koleksiyonunu kimin alacağı konusunda tartışmak çok fazla iş olurdu.

"Elbette!" Margie Teyze başını sallıyor ve gitmesi gerektiği yönündeki nazik önerimi hemen kabul ediyor. "4-H binasındaki Harold amcanın yanına dönmem gerekiyor. Pokerci arkadaşlarından biriyle konuşmaya başladı ve ben de peynirimi almak için onları yalnız bıraktım." Brent'e doğru yürürken ona gülümsüyor ve omzuna vuruyor. "Seninle tanışmak güzeldi seksi komşu. Yeğenim çok tatlı. İkiniz birlikte harika görünüyorsunuz. Bunu mahvetmeyin."

Bununla birlikte bizden uzaklaşıyor ve kalabalığın içinde kayboluyor.

"Şimdi ailemle tanıştınız. Belli ki bu normalliği nereden aldığımı görebiliyorsunuz," diyorum Brent'e, ellerimle başımdan aşağısını işaret ederek.

Ellerimden birini tutup ağzına götürüyor ve yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Normal olmak abartılıyor ve sıkıcı," diyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve trafiğin akışıyla birlikte yürümeye başlamak için bizi döndürüyor. "Acele etmeliyiz. Teyzenin bahsettiği lor peynirini bulmalıyım."

"TAMAM, bana sorunun ne olduğunu söyle," diyor Brent, elim park ettikten sonra kamyonetinin kapı kolunda durdu ve ikimiz de kemerlerimizi çıkardık.

"Hiçbir sorun yok. Neden bir sorun olduğunu düşünesin ki?"

"Sen biraz... kapalıydın. Teyzenden ayrıldığımız zamandan beri."

Bunu fark ettiğine bile inanamıyorum. Ondan ayrıldıktan sonra suratımı astığım ya da kaşlarımı çattığım falan yoktu. Günün geri kalanını onunla gerçekten harika geçirdim. Geçirdiğim en güzel günlerden biriydi. Büyük Şehir Brent fuarda tamamen evinde gibiydi. Ona verdiğim çubuktaki her garip yiyeceği denedi, her hayvanı sevdi, her ata bindi ve sergi ahırlarındaki her şeye baktı, tüm bunları yaparken de yerel bir gaz şirketinden aldığı ücretsiz ölçüm çubuğunu mutlu bir şekilde yanında taşıdı ve yerel bir ev inşaatçısından aldığı ücretsiz sineklikle kendini yelpazeledi. Dönme dolaba bindiğimizde kolunu omuzlarıma doladı ve başımı boynunun kıvrımına yasladım ve oyun oynarken bana kazandırdığı tüm doldurulmuş hayvanları taşıdı. Ancak gün ve akşam ne kadar muhteşem olursa olsun ve ne kadar gülersem güleyim, aklımın bir köşesinde hala bir şeyler vardı ve Brent bunu fark etti.

Vücudunu bana doğru çevirirken kolunu koltuğun arkasına, diğer elini de direksiyona dayıyor. Ben de ona doğru dönüyorum, sol bacağımı yukarı çekiyorum ve dizimin yan tarafını koltuğa dayıyorum, böylece tamamen ona bakabiliyorum.

"Teyzem bana sevimli derdi," diyorum ona.

Bana bakmaya devam ediyor, garaj kapısının iki yanındaki ışıkların yumuşak parıltısı kamyonetinin içini yüzündeki meraklı ifadeyi görebileceğim kadar aydınlatıyor.

"Tamam. Bu kötü bir şey mi?"

"Hayatım boyunca bana şirin dediler. '*Çok şirinsin!*' '*Şirin değil mi?*' Pugsley adında bir çocuk ve ben lisede sınıfımızın en sevimlisi seçildik. Başarılı olma ihtimali en yüksek olan değil, müzikal açıdan en yetenekli olan değil, en atletik olan değil ya da en yakışıklı olan değil... en şirin," diye açıklıyorum iç çekerek. "Şimdi, insanların genellikle iyi bir şekilde kastettiği bir şeyden şikayet etmenin kulağa nankörce geldiğini biliyorum. Yazın çillerim oluyor, bu da babamın bana sürekli *şirin burun* demesine neden oluyor. Ve sanırım sevimli olmak beni cezadan ve bir ya da iki trafik cezasından kurtardı, bu muhtemelen haksızlık, ama hey, sahip olduğun şeyi kullanıyorsun, değil mi?"

Brent usulca güler ve başını sallar. "Şu ana kadar seninleyim."

Ben devam ederken ikimiz de birbirimize biraz daha yaklaşıyoruz.

"Sadece beni dinleyin. Bir grup insanın içindeyken bir fikri paylaşmak ya da sohbete bir hikaye eklemek için konuştuğumda ve diğer insanlar 'Ne kadar tatlı değil mi?' dediğinde, kafası okşanan bir köpek yavrusu gibi hissediyorum. Kapa çeneni demenin Minnesota Nice versiyonu gibi. Anaokulu öğretmeni olmanın en sevdiğim yanlarından biri de buydu. Çocuklarım için komik, hoş ve bazen de katı, yetkili, dünya hakkında bir şeyler bildiğim için başvurdukları biriydim. Bana bir kez bile şirin demediler ve biliyor musunuz? Sevimli olduklarını düşündüğümde bile, sadece 'sevimli olmalarını' değil, başka bir şeyi, belirli bir şeyi, *yapabilecekleri* bir şeyi övmeye çalışırdım."

Brent dizlerimiz birbirine değene kadar bankta bana yaklaşıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olana kadar daha da eğiliyor, tek kelime etmiyor, sadece dinliyor ve tüm bunları anlatmama izin veriyor.

"Peki ya erkeklere aşık olduğumda ve onların beni sevimli bulduklarını öğrendiğimde? Öptüm. Of. Ölüm öpücüğü. Çünkü aynı erkeklerin sınıfımızdaki diğer kızlar hakkında konuştuklarını duydum, kızlar koridordan geçtikten ya da bir sınıf sunumunu veya amigoluk rutinini bitirdikten sonra. '*Çok seksi!*' derlerdi, o kızın kendilerini fark etmesi için ellerinden geleni yaparlardı." Daha hızlı konuşmaya devam ediyorum ve her kelimedede biraz daha tutkulu -aynı zamanda gürültülü ve sinirli olarak da bilinir- oluyorum. "Kirsten Hanson gibi, yüz ifadesi her zaman osuruk kokusu almış gibiydi. Erkekler varlıklarını kabul ettirmek için birbirlerini ezdiler. Bu mu yani?"

Erkekler ne ister? Herkesten nefret ediyormuş gibi davranan züppe bir kız mı? Bu bilgiyle ne yapacağımı bilemedim. Ben züppe bir kız değildim. Aptaldım ve gergin, utangaç ve beceriksiz olmadığım zamanlarda çok konuşurdum. Bana bir köpek yavrusu gibi davranılmasını istemiyorum, anlıyor musun? Ben bundan daha fazlasıyım. Sevimli olmaktan daha fazlasıyım."

Sonunda dayanacak gücüm kalmadığında, Brent'in yanımdaki koltuğun arkasında duran elinin, ben konuşurken omzumun üzerinden geçip enseme doğru kaydığını fark ediyorum. Şu anda bana o kadar ciddi bakıyor ki bu beni sinirlendiriyor.

"Sana çok sevimli olduğunu söylediğimde, umarım başını okşamadığımı biliyorsundur. Bu, beni mutlu ettiğin, güldürdüğün ve daha iyi bir insan olmamı istediğin anlamına geliyor," diyor bana inançla, eli enseme hafifçe sıkılıyor ve yüzümü ona yaklaştırıyor. "Sana sevimli olduğunu söylediğimde, seni *fark* ettiğimi söylüyorum. Yan daireye taşındığım andan itibaren seni fark ettim. Sevimli olmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Güzel, akıllı, komik ve seksisin. Ne istediğini bilen ve onun peşinden giden birisin."

Bana bir ipucu veriyor, değil mi? Bu bir ipucu mu? Kahretsin, lanet olsun, sikik! Lütfen bu bir ipucu olsun.

"Ne istediğimi biliyorum," diyorum ona kararlılıkla, gözlerim dudaklarına bakmak için aşağı iniyor.

"Ne istiyorsun?"

Birkaç saniye ağzına baktıktan sonra gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve sinirlerimi bastırarak kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Seni öpmek," diye

fısıldıyorum.

Gülümsüyor.

"Öyleyse öp beni."

Bir an bile düşünmeden ve endişelenmeden Brent'in tişörtünün önünden tutup onu kendime doğru çekiyorum, çenemi yukarı kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Bölüm 23

Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, Bölüm 8

"HEIDI'NİN İndirimli Erotika'sına HOŞ GELDİNİZ, do-do-do! Son podcast yayınımdan bu yana birkaç hafta geçtiği için çok üzgünüm. Son yayınımdan sonra web sitemdeki tüm yorumlarınızı okudum ve sizler beni kontrol etmek için çok tatlısınız! Birisi bir şey gönderebilecekleri bir adresim olup olmadığını sordu ve ilk başta sadece oraya atacaktım çünkü burası Waconia ve hemen hemen herkesi tanıyorum. Ama Tanrım, şu anda beni dinleyen bir sürü insan var! Son kontrol ettiğimde dört bin dinleyiciye ulaşmıştım. Bu çok çılgınca!

"Her neyse, hepinizin Waconia'dan olmadığınıza eminim, yoksa muhtemelen Pazar günü kiliseye girmem yasaklanırdı. Penelope, dinleyicilerin bana bir şeyler göndermesi için bir posta kutusu almamı önerdi. Ben de yaptım! Ve ilk postamı aldım bile. Zarfın üzerine adını yazmayan biri bana çok güzel, lamine edilmiş ve üzerinde penis için bir sürü farklı kelime olan bir kart göndermiş. Bu şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı şey. Bu kadar çok kelime olduğunu kim bilebilirdi? Bu şeyi sizin için yüksek sesle okursam, bana biraz daha sihirli güven gücü vereceğini umuyorum.

"Komşumu öptüğümü bildirmekten mutluluk duyuyorum. Son birkaç haftadır komşumu bol bol öpüyorum, bu yüzden şimdiye kadar herhangi bir podcast kaydetmeye vaktim olmadı. Ama şöyle bir şey var. Bana seksi olduğumu düşündüğünü söyledi. Bu sözleri bana söyledi, ben de duydum ve kendimi iyi hissettim. Ama ilk hamleyi yapan hep ben oluyorum. Kontrolün bende olmasına izin vermesi ve ona k e n d i m e güvenebileceğimi ve istediğimi alabileceğimi göstermesi harika ve kesinlikle eğleniyor gibi görünüyor,

ve kötü öpüşmediğim ortaya çıktı. Sanırım seksi olduğuma gerçekten inanmak istiyorum. İliklerime kadar inanmak. Sadece seksi davranmak istemiyorum; *seksi olmak* istiyorum. İrzıma geçilmesini istiyorum. Bir mutfak tezgahının üzerine itilmek, çünkü bana dokunmak zorundaydı ve nerede olduğu umurunda değildi, yeter ki olsun. Hiçbir çekingenlik ve düşünecek zaman istemiyorum, sadece... yapmak istiyorum. Her şeyin heyecanını ve tutkusunu istiyorum. İlk ve son kez, insanların bana sevimli demesini artık umursamamak istiyorum, çünkü daha fazlası olduğumu düşünen bir adamım var ve buna gerçekten inanıyorum.

"İşte başlıyoruz.

"*Penis, sik, yarak, penis, penis, penis, şaft, sosis, willy, wanker, woody, tombul, boner, ding-a-ling, tek gözlü yılan, kielbasa, topuz, erkeklik, üye, çadır direği, pantolon yılanı, tüp biftek, birim, wang, tally whacker, joystick, dong, dork, disko çubuğu.*

"Bu Heidi'nin İndirimli Erotika'sı, bitti ve bitti!"

Bölüm 24

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Brent'e tereddütle sordum. "Bu çizgiyi bir kez geçerse, geri dönüşü olmaz. Bu ciddi bir iş. Bu aramızdaki her şeyi değiştirecek."

"Eminim. Ben kararlıyım ve fikrimi değiştirmeyeceğim. İstedğim bu, o yüzden ellerini çek ve oraya girmeme izin ver."

Brent avuç avuç bir şeyler alıp içine atmaya başladığında iç çekerek ellerimi mutfak tezgahımın üzerindeki karıştırma kabından kaldırıyorum.

"Kâbus Çikolatalarına istediğini koyabilirsin dediğimde şaka yapıyordum," diyorum ona, ezilmiş krakerlerin, parçalanmış Hershey barlarının, rendelenmiş hindistan cevizinin, mini marshmallowların ve ufalanmış patates cipslerinin üzerine koca bir kavanoz maraschino kirazı döktüğünde yüzümü buruşturarak.

"Bunlar harika olacak," diye düşünüyor, tahta kaşığı eline alıyor ve artık kusmuğa benzeyen karışımın üzerinde şehre gidiyor. Ya da bir bebeğin bezinde bulabileceğiniz bir şey.

Bir an için dikkatim dağılıyor ve kaşığın kasede her dönüşünde pazılarının esnemesini izlerken alçak sesle "Mmm" diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Ellerimi kaslarına dolamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce tezgahın kenarına sıkıca tutunmam gerekiyor ve *"Ooooooh, çok büyük ve güçlüsün. Eminim beni hiç zorlanmadan kaldırabilirsin!"*

Brent, şimdi yaşadığı yer hakkında daha fazla şey öğrenebilmesi için günü başka bir "Minnesotalı" şey yaparak geçirmemizi önerdiğinde, ona nasıl kurabiye yapılacağını öğrenmesi gerektiğini söyledim. Kurabiyeler buraların vazgeçilmezidir. Onları doğum günlerine, düğünlere, cenazelere ve aradaki her şeye götürürüz. Önerimin art niyetli olduğunu itiraf etmeliyim. Un kavgasına tutuştüğümüzü, birbirimize dokunarak unları temizlediğimizi, sonra da muhtemelen biraz hamur fırlattığımızı, bunun da onun unları yalamasıyla sonuçlanacağını hayal ettim. Ne yazık ki, Brent

çok düzenli bir fırıncıdır. Dokunduğu her şeyden sonra tezgahı siliyor ve kullanmayı bitirir bitirmez kutuları ve malzemeleri kaldırıyor. Kuru ve ıslak malzemeleri karıştırırken tahta kaşığı bile yıkıyor.

Karıştırmaya devam ederken "Bunlara neden Kâbus Çikolatası dendiğini söyle bana" diye talimat veriyor ve ben de elimi kâseye daldırıp hamuru göğüslerime doğru fırlatmanın seksi bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Çok fazla kıyafet giyiyorum; sorun da bu. Elbisemin üzerine önlük giymemeliydim. Malları örtüyor.

"Amcam küçükken büyükannemi uykusundan uyandırıp Yedi Katlı Çikolataları yapmak için hangi malzemelere ihtiyacı olduğunu sormuş," diye açıklıyorum amcam rengi şüpheli toprak toprak karışımı tepsinin dibine yaydığımız graham krakeri kabuğunun üzerine dökerken. "Yarı uykuluydu ve bir sürü şey saydı, sonra da içine ne isterse koymasını söyledi. O da öyle yaptı. Ve şaşırtıcı bir şekilde, çok lezzetli oldular. Ailem onlara Kabus Çikolataları demeye başladı, çünkü tarifi yok; içine ne istersen koyuyorsun ve rüya gibi de olabiliyor, tam bir kabus da."

Karışım kabuğun üzerine eşit bir şekilde yayıldığında, fırına koyuyorum ve zamanlayıcıyı ayarlıyorum, önlüğümü çözüyorum, başımın üzerine çekiyorum ve tezgaha atıyorum.

Mutfağımda durup bir adamla yemek pişirdiğime hâlâ inanamıyorum. Hem de herhangi bir adamla değil, hızla bir rüyaya dönüştüğünü ve kesinlikle bir kabus olmadığını bildiğim bir adamla. Onunla geçirdiğim son birkaç hafta eğlenceli ve kolay geçti ve sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi geliyor. Birlikte büyümediğim, hakkımdaki her şeyi zaten bilmeyen ve ailelerimiz ömür boyu arkadaş olmadan bir adamla birlikte olmak güzel. Babamın beni buzda balık tutmaya götürdüğü ve çok sıkıldığım için yapışıp yapışmayacağını görmek için dilimi balıkçı evinin dışındaki metal bir direğe yapıştırdığım zaman gibi çocukluğumla ilgili çılgın hikayeleri anlatmak utanç verici değil. Bu hikayeyi buralarda büyümüş başka birine anlatsam, sadece gözlerini devirir ve bana başını sallardı, çünkü buralardaki herkes Minnesota'da kışın ortasında dilinizin metal bir direğe yapışacağını ve bunun hiç de komik olmadığını bilir. Ama Brent bunun komik olduğunu düşünüyordu.

Komikti. Dilim bir sırığa bağılı olarak orada nasıl durduğumu, balık evinin içinden bana bağırıp duran babama çığlık atmaya çalıştığımı her ayrıntısıyla anlattırdı: "Sessiz ol Heidi! Bütün balıkları korkutup kaçıracaksın!"

Brent lavabomdaki karıştırma kabını durulamayı bitirirken, "Sana bir soru sormam gerekiyor ve benimle dalga geçmeyeceğine söz vermelisin," diyor.

Bana göğüslerime dokunup dokunamayacağını mı soracak? Umarım göğüslerime dokunup dokunamayacağını sorar. Dokun onlara! Hepsi senin!

Ellerini kurulamak için arkasını dönüp lavaboya yaslandığında, işini kolaylaştırmaya karar veriyorum ve tam önünde durmak için hareket ediyorum. Ellerim kalçalarımın ve göğsüm dışarıda, savaşa hazırlanan bir süper kahraman gibi göründüğümün farkındayım ama ne olursa olsun işe yarıyor. Belki o kadar büyülenecek ki sormayacak bile ve hemen uzanıp onları kapacak.

"Seninle dalga geçmeyeceğime söz veriyorum," diyorum.

"Bu utanç verici," diye mırıldanıyor, havluyu lavabonun yanındaki tezgâha atarken bir elini saçlarında gezdiriyor.

Göğüslerim onu sinirlendiriyor. Belki de bu yüzden henüz bana asılmadı. Göğüsleri onu geriyor! Hayır, hayır. Onun meme sinirleri var. Evet, bu iyi bir şey. Memeler.

"Utanacak bir şey yok. Biliyor musun, sormana bile gerek yok. Sadece yap. Hemen uzan ve istediğini yakala," diye öneriyorum, bir adım daha yaklaşıyorum, böylece öne eğilmesine bile gerek kalmıyor.

Bu kadar yardımcı olduğum için gerçekten altın bir yıldız almalıyım.

"Tamam, yapacağım. Yapacağım," diyor başını sallayarak, dik durmak için tezgâhı itiyor ve bu hareket göğsünün benimkine değmesine neden oluyor.

Oh, bu çok hoş. Yap hadi! Yap hadi. Yap hadi!

"Heidi Larson, benden başka kimseyle çıkmanı istemiyorum," diye ağzından geçiriyor.

"Bu ne lan?" Ellerim yavaşça kalçalarımın inerken mırıldanıyorum. Küfür ettiğim için biraz şaşırılmış görünüyor ama şimdi bunu nasıl geri alacağımı bilmiyorum. Bir hamle yapacağını düşünmüştüm.

ve onun yerine bana birlikte olmayı teklif ediyor. Göğüslerim üzgün ama bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey. Bana teklif ettiği için gergindi ve ben burada onun karşısında beynimde kirli düşüncelerden başka bir şey olmadan duruyorum. Bunu hemen düzeltmeliyim.

"Yani, bu çok boktan!" Biraz fazla yüksek sesle bağıyorum. "Tanrım, neden *bok* demeden duramıyorum bilmiyorum."

Brent gülüyor, kollarını belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kollarımı omuzlarına dolayıp ona gülümsüyorum ve ayak parmaklarımin ucuna kalkıp ona bir öpücük veriyorum.

"Yani bu benimle birlikte olmak istediğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor kaşlarını sallayarak.

"Sınıf yüzüğünü ve letterman ceketini giyip kasabadaki tüm kızları kıskandıracak mıyım?"

"Benim gibi kokan bir kapüşonlu sweatshirt'üm var, onu alabilirsin. İşe yarar mı?"

Sadece içinde hiçbir şey olmadan uyuyabilirsem, sen yanımda çıplak uyurken, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Emin olabilirsin!" Cıvıldıyorum.

Burada, mutfağımızda birbirimizin kollarına sarılmış duruyoruz ve sanırım bu o an. Tezgahtaki her şeyi alıp beni oraya fırlatacağı an bu. Bazı şeyleri kırsa bile umurumda olmayacak. Eşyalar değiştirilebilir. Tezgah seksi zamanlarının bu anı değiştirilemez.

Elleri kendini tutmaya çalışır gibi elbisemin arkasını sıkıca kavıyor ve ben ona kendini tutmasına gerek olmadığını haykırmak istiyorum. Aklından geçen her türlü kirli düşünce için tamamen hazırım.

Fırınımdaki zamanlayıcı tam da o anı seçiyor, çünkü tabii ki öyle yapıyor.

"Kabus Çikolataları hazır!" Brent biraz fazla heyecanlı bir şekilde tezahürat yapıyor, beni bırakıp hızla fırına doğru koşuyor.

İç çekerek pembe, fırırlı bir fırın eldiveni giymesini ve tepsiyi fırından çıkarmasını izliyorum. Birkaç dakika soğumaya bıraktıktan sonra kareler halinde kesiyorum ve hepimiz afiyetle yiyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, Brent'in yarattığı Kabus Çikolatası'nın tadı görüldüğünden çok daha güzel ve

Oturma odanın duvarında asılı saate bakmadan önce ikimiz de tencerenin yarısını yedik.

"Gitsem iyi olacak. Yarın sabah erkenden işe gideceğim. Yarın akşam arkadaşlarıyla yemeğe çıkacağız, değil mi?"

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak onu kapıma kadar geçirdim. Sorun değil. Üzgün değilim. O tatlı bir adam ve işleri ağırdan almak istiyor. Bunda yanlış bir şey yok. Birdenbire cinsel olarak özgürleştin diye hemen birbirimize atlamamız gerekmiyor. İkimizin de başkalarıyla çıkmasını istemiyor, benimle arkadaşlarımla tanışmayı da içeren gelecek planları yapıyor ve hatta dün ailemle tanışmak istediğinden bahsetti. Yemek yapabiliyor, arkasını topluyor, benim için kapıları açıyor ve sandalyeleri çekiyor, beni güldürüyor, öpüştüğümüzde beni tahrik ediyor, tatlı, düşünceli ve nazik biri. İlk hamleyi o yapıyorsa kimin umurunda? Bu iyi bir şey.

Brent yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben kapının eşiğinde durup onun evine doğru yürümesini izliyorum, o içeri girene kadar kapıyı kapatmak için bekliyorum. Sırtımı kapıya yaslayarak elbisemin cebinden cep telefonumu çıkarıp Aubrey'nin iletişim bilgilerini açıyorum, çaldığında kulağıma götürüyorum ve kapıdan aşağı popomun üzerine kayıyorum.

"Brent'in benimle seks yapmak istediğini sanmıyorum," diyorum telefonumu açtığında selamlayarak.

"Sana da merhaba. Ne demek seninle seks yapmak istemiyor? Bana son birkaç haftadır porno yıldızları gibi öpüştüğünüzü söylememiş miydin?"

İçimi çekiyorum, dizlerimi kendime doğru çekip elbisemin eteğini üzerlerine doğru çekiştiriyorum.

"Tamam, muhtemelen, belki benimle seks yapmak istiyor. Birkaç kez cinsel arzusunun kanıtlarını hissettim. Bilmiyorum. Sanırım sadece kendim için üzülüyorum. Bunu neden yapıyorum ki? O her yönden mükemmel biri. Sanırım son zamanlarda o lanet kitaplardan çok fazla okudum. O alfa erkeklerden biri gibi olmasını istiyorum. Büyümüş, ciddileşmiş ve sırf bana sahip olmak için güzel porselenleri kıran."

Aubrey hattın diğer ucundan kendi iç çekişini çıkarırken ben de telefon elimde başımı kapıya yasladım.

Kulak.

"Hakkında yazdığım adamların -ve çoğu yazarın- bir dereceye kadar kurgusal olduğunu unutmamalısınız. Bildiklerimizi alıyoruz ve detaylandırıyoruz. Daha ateşli hale getiriyoruz. Daha heyecanlı hale getiriyoruz. Hayat mükemmel değildir, ilişkiler de öyle. İnsanlar benim muhteşem, ünlü kocamı görüyorlar ve sonra kitaplarımı okuyorlar ve *'Vay canına, her zaman ateşli olan kesintisiz seks yapıyorlar ve ilişkileri kusursuz olmalı'* diye düşünüyorlar. Uykusunda nasıl osurduğunu yazmayacağım ve onun müstehcen konuşmadan anladığı, kanepede hızlıca sevişirken futbol maçının sesini kapatmamın sorun olmayacağını söylemek. Kitaplarımı bu şekilde yazıyorum, çünkü bu bir fantezi. Kaçmak, hayal kurmak ve hayal etmek için bir yol. Eğer hayalleriniz yoksa hayat oldukça sıkıcıdır, ama umut ve hayal içinde o kadar kaybolamazsınız ki önünüzdekini tamamen kaçırsınız," diye açıklıyor Aubrey. "Kendin de söyledin; o mükemmel. Ve sen de tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin. Sana karşı bir hamle yapmamasının kat ettiğin yolu mahvetmesine izin verme. Kıcını kaldırıp evine git ve ona neler olduğunu sor. *İletişim kur*. Benimle birlikte söyle, Heidi. Konuş. Konuş onunla. Onunla."

O haklı. O kesinlikle haklı ve ben bir aptalım. Bütün bunlar Ona göndermeye çalıştığım aptalca sinyaller ve zihinsel olarak ona bağlamak çocukça. Ben yetişkin bir kadını ve aklımdan geçenleri söyleyebilmeliyim, özellikle de çıktığım adamla, yoksa bu iş asla yürümez.

"Haklısın. Bunu yapacağım," diyorum ona, yerden kalkarak. "Oraya gideceğim ve hemen ortaya çıkıp beni isteyip istemediğini soracağım."

"İşte benim kızım!" Aubrey alkışlıyor. "Git yakala onları, kaplan."

Görüşmeyi sonlandırıp telefonu ön kapımın yanındaki küçük sehpanın üzerine fırlatıyorum, kapıyı açıyorum ve bahçemden geçerek Brent'in verandasının basamaklarını kararlılıkla çıkıyorum. Yumruğumu tahtaya vuruyor, cevap vermesini beklerken kendime biraz moral konuşması yapıyorum.

Bunu yapabilirsin, Heidi. Binlerce yabancıya hayatının en mahrem ayrıntılarını anlatmakta bir sakınca görmüyorsun. Brent yabancı değil. Onu tanıyorsun. Ondan hoşlanıyorsun. Ve kıcına dokunmasını istiyorsun. Sadece ona lanet kıcına dokunmasını söylemelisin.

Ben daha moral konuşmamın ortasındaiken kapı uçararak açılıyor ve beni biraz şaşırtıyor ama Brent'in kapıda dikildiğini görünce hemen toparlanıyorum. Kulaklarında kulaklıklar var, elindeki cep telefonuna bağlı ve saçları sanki ellerini milyonlarca kez saçlarında gezdirmiş gibi her yere yapışmış. Her ne yapıyorsa onu böldüğüm için biraz kötü hissediyorum ama şu anda acımaya zaman yok. Dokunulması gereken bir kışım var!

"Dinle, Brent. Bilmem gerek-"

Birden Brent elimi tutup beni kendine doğru çekti ve vücudum onunkine çarparken beni durdurdu. Çenesinin altından sarkan *teli* tek bir hareketle çekerek kulağındaki kulaklıkları çıkardı ve sonra her şeyi yana fırlattı; telefonunun kulağa pek de hoş gelmeyen çok yüksek bir sesle parke zemine düştüğünü duydum.

Kendimi toparlayamadan bir eli enseme sarılıyor, diğer kolu belime dolanıyor, beni sıkıca kavırıyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor.

Ağzım şaşkınlıkla açılıyor ve o da bu fırsatı değerlendirerek dilini içeri sokup beni daha önce hiç olmadığı kadar sert öpüyor. Bizi kolayca döndürürken içimden hayatımda hiç çıkarmadığım sesler çıkıyor ve sırtım aniden arkamdaki duvara çarpıyor. Yanımdaki duvarda bir resim çerçevesinin takırdadığını duyuyorum ve ağzının içine şok olmuş bir zevk ciyaklaması bırakıyorum.

Kırılmış tabaklar değil ama parçalanmış bir telefon ekranı da aynı derecede iyi.

Dili benimkinin etrafında inanılmaz bir şekilde dönüyor, her darbeye daha da derine iniyor, ta ki gömleğinin önünü yumruklarım ile o kadar sıkı kavırıyorum ki yırtılmamasına şaşıyorum. Şimdi aşk kitaplarında bir kadının bir erkeğin öpücüğünde boğulduğunu söylemesinin ne anlama geldiğini anlıyorum. Nefesimi tutamıyormuşum gibi hissediyorum ve eğer böyle gideceksem şu anda mutlu bir şekilde dibe girip öleceğim. Tam da bundan daha iyisi olamaz diye düşünürken, bir şey oluyor.

Brent kışım a dokunuyor! Brent kışım a dokunuyor!

Elleri popomu sıkıca kavıyor ve beni kendisine doğru kaldırıyor, beni yerime sabitlemek için duvara daha sert bastırıyor. Kendini kalçalarımın arasına iterken bacaklarım beline dolanıyor ve kollarım sıkıca tutunmak için omuzlarına dolanıyor.

B ereksiyon için!

G gıcırdatmak için!

T dillemek için! Ve itme! Ve aman Tanrım, memeler!

Ağızıyla beni tamamen yutarken, eli bedenlerimizin arasına geliyor ve göğsümü avucunun içine alıyor, ovuyor ve masaj yapıyor, kalçaları hala dönüyor ve bacaklarımın arasında itiyor, tam doğru noktaya tekrar tekrar vuruyor. Kalçalarım belinin etrafında sıkılaşıyor ve kalçalarım yaptığı her harekete karşılık veriyor, ona karşı aynı hızda ve sertlikte sürtünüyor ve itiyor. Bu an hayal edebileceğim her şeyden bile daha iyi. Bana yaptığı her şey çok iyi hissettiriyor ve asla bitmesini istemiyorum.

Kalçalarımın her itişinde, kendimi Brent'e sürttüğümde, boğazının arkasından alçak bir hırıltı çıkardığını duyuyorum ve bu dinamitle yanan bir kibrit gibi. Kibrit Brent, dinamit ise benim alt bölgelerim oluyor.

Bunca yıldır hiçbir şeyle çıkmadığım halde kaçırdığım şeyin bu olduğuna inanamıyorum. Brent'in fiyasko o l m a m a s ı n a çok sevindim! Brent bir erkek! Ateşli, tatlı, seksi bir erkek ve tüm bu tatlılığın altında gizlenen bir alfa erkeği.

Brent aniden elini ensemdaki tutuşundan kurtararak avucunu başımın yanındaki duvara vuruyor. Dili, vücudunun alt yarısının bana sürtünmesiyle aynı ritimde ağızıma dalmaya başlıyor ve...

Ohhh! Ohhh benim! O orgazm içindir! Yüce Tanrım, O orgazm içindir!

Belki de zevkin içimden bu kadar çabuk fışkırmasından utanmalıyım ama utanmıyorum. Daha önce hiçbir erkek bana bunu başarıyla yapmamıştı, ne kadar zorlanırlarsa zorlansınlar ya da bana karşı beceriksizce sarsılsalar da ve bu *yıllar* içinde oldu, size söyleyeyim. Beceriksizlik ve acemilik yok. Brent şu anda tam olarak ne yaptığını biliyor ve yaptığı şey

ön kapısının yanındaki duvara karşı beni orgazm ediyor. Zevkimi ağzına öyle yüksek sesle inliyorum ki, aslında komşuların duyabileceğinden daha çok utanmalıyım.

Birkaç dakika daha yoğun öpüşmelerden ve kalçalarının bacaklarımın arasında küçük, kalıntı sarsıntılarından sonra, ellerimi yüzünün her iki tarafına bastırmak için omuzlarının etrafındaki ölümcül tutuşumu gevşetene kadar ikimiz de yavaşlamaya başlıyoruz. Her iki kolu da beni gevşekçe sarıyor, vücudu artık beni duvara doğru itmek yerine nazikçe yerinde tutuyor. Brent başını yavaşça geriye çekip bana bakmadan önce dudaklarıma birkaç nazik öpücük daha konduruyor, yüzünde ani bir endişe ifadesi belirliyor.

"Sen iyi misin? Seni incitmedim, değil mi?"

"Eğer incitmekten kastın buysa, istediğin zaman beni incitmekten çekinme. Mesela yarım saat içinde, iyileştikten sonra. Ve muhtemelen ondan bir saat sonra. Ayrıca, Cumartesi ve Pazar günleri de dahil olmak üzere haftanın geri kalan her günü boşum."

Brent usulca kıkırdıyor, uzanıp alnımdaki at kuyruğumdan kurtulmuş bir tutam saç tarıyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Şikayet ettiğimden f a l a n değil, ama *bu* ne içindi?" I usulca soruyorum, vücudum hala titriyor ve tenim hala karıncalanıyor.

Sırıtarak omuz silkiyor. "Sanırım... Kabus Barları beni gerçekten çok heyecanlandırıyor."

"Kahretsin! O zaman ilk buluşmamızda sana bunların nasıl yapıldığını öğretmeliydin!" Gülüşünü bir öpücükle keserek ona haber veriyorum.

Bölüm 25

"Peki, siz ne düşünüyorsunuz?"

Brent ve ben Jameson ve Aubrey'nin yanında duruyoruz, kimse bir şey söylemeden önümüze bakıyoruz. Brent arkadaşlarımla tanışmak istediğini söylediğinde, Aubrey ve Jameson'ın buna hazır olacaklarından pek emin değildim. Minnesota'ya geldiğinden beri pek ortalıkta görünmüyorlar, insan içine pek çıkmıyorlardı. Onları Waconia'daki küçük bir restorana getirmenin olabildiğince düşük profilli olacağını düşündüm, ancak yine de restorandan masamıza yönlendirildiğimizde birkaç kişi tarafından durduruldu ve fotoğraf istendi.

Jameson'ın umurunda değil gibiydi ama bunun nedeni muhtemelen Hopper's Bar and Grill'de beş dolarlık burger gecesi ve yiyebildiğin kadar patates kızartması olmasıydı. Bu herkesin hemen hemen hiçbir şeyi umursamamasını sağlayacaktır.

Jameson ve Aubrey bizimle restoranda buluştuğundan beri yanlarından ayrılmayan iri yarı koruma Trevor yüzünden de olabilir. Birkaç sinirli homurtuyu kelime olarak saymazsanız, kimseye tek kelime etmedi ve bütün gece iri, kaslı kollarını önünde kavuşturmuş yüzünde kalıcı bir çatıklık vardı.

"Bence Madridli sanatçı Irma Gruenholz'u anımsatan, bir parça tuhaflik içeren zevkli bir yaratıcılık. Bu heykele bakmak beni mutlu hissettiren endorfin salgılatıyor," diyor Trevor arkamızdan, duyduğumda beni zıplatan ve kulağa hiç de mutluluk verici gelmeyen çok derin, monoton bir sesle.

Dördümüz de arkamızı dönüp ağzımız açık bir şekilde Trevor'a bakıyoruz.

"Ne? Ben sanatı severim. Gidip sahibiyle yangın çıkışları hakkında konuşacağım."

Bununla birlikte Trevor dönüp mutfaktan çıkıyor, dev gövdesini kapı aralığına sığdırabilmek için yan dönmek zorunda kalıyor.

"Cidden, söyleyecek bir şeyiniz yok mu?" O gittikten sonra soruyorum, arkamızı döndüğümüzde hepsine başımı sallıyorum, çünkü şu anda huşu içinde değiller.

Ya da belki de öyledirler ve bu yüzden kimse bir şey söylemiyordur.

"Bu dev bir yüz. Tereyağından yapılmış." Aubrey sonunda konuşuyor ve Hopper'ın mutfağındaki derin dondurucunun rafında duran donmuş tereyağı heykelini incelemek için başını yana eğiyor.

"Bu herhangi bir dev tereyağı suratı değil; bu 1981'den kalma Samanyolu Prensesi Kay heykeli," diye açıklıyorum onlara. "Hopper'ın sahibi Donna Manning, o yıl eyalet fuarında Prenses Kay olarak taçlandırıldı. Her Prenses Kay, fuar sona erdiğinde dilediği gibi kullanması için yüzünün tereyağından oyulmuş doksan kiloluk birebir kopyasına sahip olur. Bir prensesin ailesi tüm kasaba için bir gözleme kahvaltısı düzenlemiş ve insanların kahvaltılarında prensesin yüzünü yemelerine izin vermiştir. Bir başka prenses de kendi yüzünü kasabasının Mısır Festivali'nde mısır koçanı standı için bağışlamış. Donna o zamandan beri onunkini dondurucuda saklıyor ve isteyen herkesin gelip görmesine izin veriyor."

"Bu mantıklı. Kendi yüzümü yiyebileceğimi sanmıyorum. Bu çok tuhaf olurdu," diyor Aubrey.

Jameson kayıtsızca omzuyla beni dürtüyor.

"Samanyolu Prensesi Kay heykelin nerede Heidi?"

"Hayır, bende onlardan yok! Ben hiç Prenses Kay olmadım. Bu çılgınlık olurdu." Gülüyorum.

Jameson göz kırparak, "Hey, yüzün tereyağında harika görünür," diye beni rahatlatıyor.

Brent hızla yaklaşıp kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Heidi'nin yüzü çok güzel. Tereyağı onun hakkını asla veremez."

Tamam, bu konuşma benim için bile resmen tuhaf.

Brent bütün gece Jameson bana bir şey söylediğinde ya da bana herhangi bir şekilde ilgi gösterdiğinde böyle şeyler yaptı. Bana dokunmak için her fırsatı değerlendiriyor ve Jameson'ın bana atabileceği her iltifatı bir üst seviyeye çıkarıyor. Aubrey ve Jameson ilk kez

Restorana girdik ve Jameson'a sarıldım, çekilir çekilmez Brent beni çevirdi ve herkesin önünde beni öptü. Masamıza oturduğumuzda Jameson giydiğim elbisenin çok şirin olduğunu söyleyince Brent ona homurdanarak boynumun kenarını öptü ve kulağıma elbisemin "*çok seksi*" *olduğunu* fısıldadı. Jameson söylediğim bir şeye güldüğünde Brent daha da yüksek sesle güldü ve elini masanın altından bacağıma koydu. Sanki o...

Brent, Jameson'ı kıskanıyor mu?

Bu akşam yemekle birlikte birkaç bira içtim ve muhakeme yeteneğim zayıflamış olabilir ve dürüst olmak gerekirse, otuz sekiz yıllık bir tereyağı heykelinin dumanı şu anda bazı beyin hücrelerimi öldürüyor olabilir, ama Brent'in Jameson'a onunla birlikte olduğumu hatırlatmak için elinden geleni yaptığından oldukça eminim. Ki bu çok saçma. Jameson bana gösterdiği ilginin bin katını Aubrey'e gösterdi. *Karısına*. Bütün gece ellerini birbirlerinden uzak tutamadılar.

Bu davranışı karşısında dehşete düşmeliyim, değil mi? Yani, ben onun malı değilim. Eğer başka bir erkek benimle konuşmak ve bana bir iki iltifat etmek istiyorsa, bu onun kafama bir kütükle vurmak ve beni saçlarımdan tutup mağarasına sürüklemek isteyen bir mağara adamı gibi davranmasına neden olmamalı.

Şimdi de Brent'in saçımı çekmesini düşünüyorum. Açıkçası, mağara adamı rutinini seviyorum. Kim bilebilirdi ki?

Aubrey ve Jameson dondurucudan çıkıp mutfağa doğru yürürken, Brent'in elini tutup onları takip etmesini engellemek için çekiştiriyorum. Ona doğru yürüyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve ona sıcak ve ağır bir öpücük konduruyorum. Birkaç dakika sonra mutfak çalışanlarından birinin kurt ısılığı bizi ayırmaya zorluyor, ikimiz de kızarmış ve ağır nefes alıyoruz.

"Bu ne içindi?" Brent ellerini omurgamda aşağı yukarı gezdirerek soruyor.

"Bilmiyorum. Sanırım... *tereyağı heykelleri* beni gerçekten çok heyecanlandırıyor," diyorum gülümseyerek, kollarından çekilip elini tutuyorum ve çifte randevumuzu bitirebilmemiz için onu restoranın ana bölümüne geri götürüyorum.

"Gözlerini kapa ve rahatla!" Ellerimi Brent'in göğsüne vurarak onu geriye ve koltuğuma düşmeye zorlayarak emrediyorum.

Aptal gibi kıkırdamaya başladım ve hemen özür diledim. "Özür dilerim! Uff da, bu biraz sert oldu. Sanırım sertlikten hoşlanıyorum! Sert şeylere geçiyoruz!"

Hopper's'daki masamıza döndüğümüzde bir bardak bira daha içmemem gerektiğini fark ettim. Sarhoş değilim, ama hoş bir şekilde kafam güzel, bu da beni normalden daha fazla kelime kusar hale getiriyor. Brent'in, sahiplenici kıskançlığını takdir ettiğimi bilmesini istiyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama söylemek zorundayım. Ve tatlıydı. Birazdan gerçekleşecek olan bu takdir, o son bardak biranın sebebiydi. Sıvı cesaret ve hepsi.

"Sadece gözlerini kapat ve sıkı tutun koca oğlan," diyorum ona en boğucu sesimle, hızla yerde dizlerimin üzerine çöküp bacaklarının arasına giriyorum. "Ciddiyim. Gözlerini kapat."

Brent dediğimi yaptıktan sonra, bir elimle kot pantolonunun düğmesini tutarken diğer elimle hızla kanepenin altına uzanıyorum ve o banyodayken oraya tikiştirdiğim kitabı çıkarıyorum.

Olamaz! Açtığım sayfayı kaybettim!

Brent başını kanepenin arkasından kaldırdığında elim işe yaramaz bir sümüklüböcek gibi kot pantolonunun ağında öylece duruyordu, diğer elimle dizlerimin yanında yerde duran kitabın sayfalarını çılginca çevirmeye çalışıyordum, sayfaların ses çıkarmaması için elimden geleni yapıyordum.

"Hayır! Onları kapalı tutun! Bu şekilde daha heyecanlı olacak!" Biraz fazla güçlü bir şekilde bağırıyorum, önceki pozisyonuna dönmesini sağlamak için göğsünü tekrar itiyorum.

Başını arkaya yatırıp gözlerini kapattığında yüzünde hâlâ eğlenmiş bir ifade vardı ve ben de **sakso** kelimesi gözüme çarpana kadar sessizce sayfaları çevirmeye devam ettim.

Eureka! Buldum! Tamam, hadi partiyi başlatalım. İlk adım, penisine hafifçe üfle. Bekle. Bu doğru olamaz. Bu doğru olamaz.

İlk adım. Daha penisini bile çıkarmadım! Nasıl çıkarılacağına dair talimatlar nerede?

Kot pantolonunun şişkin kasıklarını incelerken dudağımı ısıyorum, sadece bunun için gitmeye karar veriyorum. Bir elim aşağı uzanıp kitapta ihtiyacım olan yeri tutarken, diğer elim düğmeyi olabildiğince sert bir şekilde çekerek Brent'in kalçalarını koltuktan kalkmaya zorluyor. Ve düğme sıkıca bağlı kalıyor.

Bu aptal şeyleri süper yapıştırıcı ile mi yapıştırmış?

"Oopsie! Kendi gücümü bilmiyorum!" Sinirle kıkırdıyorum.

Brent'in gözlerinin hâlâ kapalı olduğundan emin olduktan sonra, yerde açık tuttuğum bölümü hızlıca gözden geçiriyorum.

Avucunun içine tükürüyor, sonra da avucunu adamın sert sikinin etrafına sarıyor... Eeeeew, bunu yapmak için elime tükürmem mi gerekiyor? Bu çok sağlıksız görünüyor. Ayrıca, hala çıkarma talimatlarını göremiyorum! Neden burada adımları atlıyoruz, millet?

Brent'in yüzüne baktığımda, başını arkaya yaslamış ve ellerini karnının üzerinde birleştirmiş bir şekilde oturmaktan ve benim önderlik edip işimi yapmama izin vermekten tamamen memnun görünüyor. Ama ben onun memnun olmasını istemiyorum. Onu çılgına çevirmek istiyorum. Ve onu çıldırtmak elime tükürmeyi de içeriyorsa, sanırım elime tükürmek zorunda kalacağım, lanet olsun! Daha sonra şeyini nasıl çıkaracağımı bulacağım.

Avucumu ağzıma götürerek başımı öne eğiyorum ve ağzımdan damlayabildiğim kadar tükürüğün damlamasına izin veriyorum. Sessiz olmaya çalıştığım için, çünkü kendi elimi keserken çıkardığım sesin seksi olmayacağını varsayıyorum, tükürük alt dudağımdan kopmayan uzun, telli bir çizgi halinde çıkıyor.

Brent o anı kafasını yukarı kaldırmak için seçiyor ve ben de tükürüğü hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde höpürdeterek ağzıma geri atıyorum, dudaklarımı sıkıca kenetleyip ona kocaman bir gülümseme veriyorum.

"Orada neler oluyor?" Brent eğlenerek soruyor, öne doğru eğiliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey! Sadece senin... şeyini ağzıma sokmak için hazırlanıyorum!" Elim yere vurarak kitabı bulmaya ve kanepenin altına geri itmeye çalışarak onu bilgilendiriyorum.

Brent kolumun neden sağı sola savrulduğunu anlamak için yana doğru eğiliyor, ben utancımdan ötürken eğilip kitabı yerden alıyor. Başparmağıyla kitabı tuttuğum yerden açıp ters çeviriyor.

"*Beni Bağlayın, Usta?*" Brent kitabın başlığını yüksek sesle okuyarak soruyor.

Aubrey'nin kitaplarına bağlı kalmam ve şu anki okuma seviyemin dışında bir şey seçmemem gerektiğini biliyordum.

Kitabı tekrar çevirdi ve gözlerinin sayfayı taramasını izledim.

"Sen... eline tükürmek üzere miydin?" diye soruyor, ağzının kenarı seğirerek.

"Ne? Hayır! Bu sadece saçmalık!" Gülüyorum.

Brent kitabı yanındaki kanepeye bırakıyor, uzanıp başparmağını çenemde, tam alt dudağımın altında gezdiriyor.

"Biraz salyaların akmış," diyor gülümsemesini zorlukla zapt ederek.

Kahretsin!

"Bebeğim, bana karşı tabiri caizse erotik bir el kitabı kullanmak zorunda değilsin."

Bana her zaman bebeğim demeli. Bu çok seksiydi.

"Ama artık şehvetli tarafımla temasa geçtiğim için, bunu doğru yaptığımdan ve bundan zevk aldığımdan emin olmak istedim ve bu süreçle ilgili çok fazla kafa karıştırıcı adım var. Sadece ağzına sokup şehre gittiğini sanıyordum ve buna neden oral seks dediklerini gerçekten anlamıyorum, emdiğinde üfle miyorsun, eğer üzerine hava üfleme şeyini yapmıyorsan, ki bunu hala tam olarak anlamıyorum," diye geveliyorum. "Aletin üzerinde soğuk bir esinti olur. Bunun onları küçülttüğünü sanıyordum? Bildiğim her şey yalanmış gibi hissediyorum."

Az önce "üyen" dediğime inanamıyorum! Podcast'imde "sik" diyebilmek eğlenceli bir şey ama hoşlandığım adamın önünde bunu söylemek daha fazla pratik gerektirecek bambaşka bir oyun.

Brent yanlarımdan tutup beni dizlerimden kaldırmadan önce usulca kıkırdıyor ve beni hızla kucağına oturtuyor, böylece kalçalarına binmiş oluyorum.

Demek böyle yapılmıyormuş! Bu hiç de zor olmadı.

"Beni dinle Heidi," diyor Brent usulca, yüzümü ellerinin arasına alıp beni ona bakmaya zorlayarak. "Rahat olmadığın ya da hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

"Rahatım ve hazırım, yemin ederim! Çok mu hızlı gidiyoruz? Bu senin için çok mu fazla?"

"Yaptığın hiçbir şey benim için çok fazla değil. İsteddiğiniz hızda hareket ederim. Hızlı, yavaş, süpersonik ya da trafiğin ortasında yürüteçli bir büyükanne."

Tatlı sözleri karşısında iç çekiyorum, dudaklarımı yalıyorum ve tekrar konuşmaya başlamadan önce hızlıca yutkunuyorum.

"Hızımız hoşuma gidiyor. Biraz daha hızlanıp yürüteçli büyükanneyi ezip geçmeyi hiç umursamıyorum. Seninle her şeyi yaşamak istiyorum, çünkü sana güveniyorum. Ben sadece... gerginim. Doğru yapamayacağımdan, yaptığım şeyi beğenmeyeceğinden ya da seni tahrik etmeyeceğinden korkuyorum ve tam olarak o kitapta yazıldığı gibi yaparsam mükemmel olacağını düşündüm," diye açıklıyorum. "Ama pantolonundan çıkarma kısmını atlamışlar ve bunun fermuarına takılmadan nasıl yapılacağı konusunda kafam karıştı. Pantolonunu mu çıkarmam gerekiyordu? Ayakkabıların hâlâ ayağında. Onları da mı çıkarmam gerekiyordu? Bunu neden söylemediler? Direkt tükürme kısmına geçtiler!"

Başparmaklarını yanaklarıma hafifçe ileri geri sürüyor, hafif bir cinsel çöküntü yaşarken bile uzuvlarımı erimiş ve yapışkan hissettiriyor.

"Seninle birlikte yapacağımız her şeyden hoşlanacağım, ne olursa olsun; bunu garanti ederim. Çünkü *senden* hoşlanıyorum. Seninle ilgili her şeyden hoşlanıyorum. Sadece benimle aynı odada bulunarak bile beni tahrik ediyorsun. Ayrıca *oral seks* ve *emmek* kelimelerini kullandığını duymak da oldukça ateşliydi ve dürüst olmak gerekirse, *üye* benim için de bunu yaptı." Omuz silkiyor. "Benimleyken asla gergin hissetmeni istemiyorum. Sen daha rahat olana kadar durabiliriz. Şu anda bir şey yapmak zorunda değiliz. Film falan izleyebiliriz."

"Hayır! Durmuyoruz. Sadece... sinirlerimi yenmem lazım. Çabuk ol! Bana başına gelen en utanç verici şeyi anlat."

Dizlerimin üzerinde biraz doğrulup öne doğru kaydım, ellerimi omuzlarına koydum, sonra vücudumu kucağına daha sıkı bastırdım ve rahatlamak için biraz hareket ettim, gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Aman Tanrım, şaka yapmıyormuş. Sadece onunla aynı odada bulunarak bile onu gerçekten tahrik ediyorum. Belli ki, çünkü son birkaç dakika içinde olanlar kesinlikle ateşli değildi.

"Kusura bakma, sen kucağımda otururken, o küçük tatlı kıcını böyle oynatırken sikimi kontrol edemiyorum," diye beni bilgilendiriyor ve hareket etmemi engellemek için ellerini kalçalarımın üzerine koyuyor. "En utanç verici hikaye, ha?"

Neredeyse ona unutmamasını söylemek isteyerek hızla başımı sallıyorum. Beni kucağına oturttuğunda elbisemin eteği yukarı kalktı ve şu anda pantolonunun içindeki sertlik tam bana doğru bastırılmış durumda, bizi ayıran tek şey benim çürük iç çamaşırım ve onun kot pantolonunun pürüzlü malzemesi.

"Annem bir keresinde beni mastürbasyon yaparken yakalamıştı," diyor kolayca.

"Oh hayır! Bu eğlenceli olamazdı. Ama duyduğuma göre erkekler ergenlik çağındayken bu tür şeyleri hep yapıyorlarmış, o yüzden utanma" diye onu rahatlatıyorum.

"Üç ay önceydi," diye kestirip atıyor, bu da başımı geriye atıp gülmeme neden oluyor.

"Hayır!"

"Evet." Kendimi kontrol altına aldığımda başını sallıyor ve sadece birkaç küçük kıkırdama hala dışarı çıkıyor.

"Kendimi savunmam gerekirse, bu *senin* hatandı." "Ne? Nasıl *benim* hatamış?"

"Ön penceremden dışarı bakıyordum, sen de dışarıda atlet ve eski püskü bir kot şortla bahçe işleriyle uğraşıyordun, eğildin ve... evet."

Bahçe kıyafetim onu tahrik mi etti? Bu gittikçe daha iyi bir hal alıyor ve ben de ona karşı daha önce bir hamle yapmadığım için kendime kızıyorum.

"Neyse," diye devam ediyor, elleri kalçalarımın üzerine kalkıp çıplak uyluklarımın üzerinde duruyor. "Ülkenin öbür ucuna taşındığında ve

kendi eviniz olduğunda, dünyadaki tüm mahremiyete sahip olduğunuzu varsayarsınız. Ta ki sakiniz elinizdeyken, annenizi en son ziyarete gittiğinizde ona yedek anahtar verdiğinizi hatırlayana kadar. Ve birdenbire ortaya çıkıp bana sürpriz yaptı.  n kapımdan içeri girdiğinde ikimizin de daha fazla çok olabileceğini sanmıyorum."

Hik yesini bitirdiğinde ikimiz de hafifçe gülüyoruz ve şimdi avuç i leri kalçalarım da hafifçe yukarı ve aşağı kayıyor, onları her geri kaydirdiğinde elbisemin altında biraz daha yukarı çıkıyor.

"Sanırım artık sinirlerim geçti," diye fısıldıyorum, kendimi onun kucağına bırakıyorum ve alnımı onun kine bastırıyorum.

Kısık bir inilti çıkartıyor, elleri kalçalarımı kavrayana kadar eteğimin altından yukarı doğru ilerliyor ve yavaşça alt bedenimin ona karşı sallanmasına yardımcı oluyor.

"Emin misin?" diye fısıldıyor.

Birkaç dakika önce sahip olduğumu d   nmediğim bir güvenle, bir elimi omzundan çekip elimi g  s nden aşağı kaydırıyorum, kendimi biraz yukarı kaldırıyorum, parmaklarım kot pantolonunun fermuarını kolayca açıyor ve açıyor, artık bu konuda çok fazla düşünmüyorum. Elimin pantolonunun içine doğru kaymasına izin veriyorum ve onu sarıyorum, bu da daha yüksek bir inilti çıkarmasına neden oluyor.

"Başka bir yere ta ınmamız gerek. Sen... koltukta seksten... daha iyisini hak ediyorsun," diye kekeliyor, ben elimi kalçalarımın arasındaki uzunluğunun etrafında aşağı yukarı hareket ettirmeye başlayınca.

" imdiye kadar sadece yatakta seks yaptım. Bir kez de arabanın arkasında, o da korkunçtu ve bir daha asla tekrarlamak istemiyorum." Yumuşak bir sesle konuşuyorum, elimi daha sert sıkıyor ve daha hızlı hareket ettiriyorum, ağzıma karşı nefes alı ını dinlerken kendi kendime gülümsüyorum. "Daha önce hiç kanepede seks yapmadım. Seninle kanepede seks yapmak istiyorum ve sanırım yapabiliriz-" Ağzıyla sözümü kesiyor, hızla aramıza uzanıyor ve elimi onun etrafından çekiyor. Beni öperken, tek elini kullanma konusunda benden çok daha iyi olduğunu   renmekten mutluluk duyuyorum. Bir eliyle elbisemin altından popomu sıkıca kavradıktan sonra kalçasını yukarı kaldırıyor ve diğer eliyle arka cebinden cüzdanını çıkartıyor.

bir folyo ambalajın hı ırtısını duyuyorum.

Öpüşmeyi kesip aramızdaki mesafeye bakıyorum ve onun kot pantolonunu çıkarışını izliyorum. Gözlerimi ne yaptığından ayırmadan, hızla kucağından iniyorum, elbisemin altına uzanıyorum ve iç çamaşırimi aşağı kaydırıyorum, o prezervatifle kendini kılıflarken odanın öbür ucunda bir yere fırlatıyorum.

"Tanrım, çok ateşlisin," diye mırıldanıyor Brent, önünde duran bana bakarken.

Öpücüklerinden dudaklarım şişmiş, yüzüm beklentiyle kızarmış, göğsüm kabarmış, elbisem buruşmuş, dizlerinin arasında iç çamaşırı giymeden duruyorum ve hayatımda hiç bu kadar seksi ya da arzulu hissetmemiştim.

Daha önce hiç hareket etmediğim kadar hızlı bir şekilde tekrar kucağına tırmanıyorum, eteğimi kalçalarımın üst kısmına kadar kaldırıyorum. Brent eğiliyor ve beni yarı yolda karşılıyor, beni çılgına çeviren başka bir sıcak öpücükle ağzıma tekrar saldırıyor ve devam etmek ve bunu onunla paylaşmak için istekli olarak kendimi ona sürtmeye başlamamı sağlıyor.

Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde küçük bir inilti çıkarıyorum, bana bakarken elleri yüzümü çerçeveleyiyor.

"Emin olduğuna emin misin?" diye tekrar soruyor.

Bu konuda iyi olduğumdan kesinlikle emin olma ihtiyacı içimde bir şeylerin *patlamasına* neden oluyor ve birine sıırıslam aşık olmanın böyle bir his olup olmadığını merak ediyorum.

"Eminim, eminim," diyorum ona.

"Ne istersen al, Heidi. Tamamen seninim."

Dudaklarımı tekrar onunkilere bastırarak tekrar aramıza uzanıyorum, elimi onun etrafına doluyorum ve onu bacaklarımın arasına yönlendiriyorum. Üstüne çöktüğümde birlikte inliyoruz ve eminim gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Ben onun omuzlarına yapışırken öpüşmeyi hiç bırakmıyoruz ve ben yavaşça onun üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başladığımda kollarını bana sıkıca bağlı tutuyor. Bunu doğru yapıp yapmadığımdan ya da onun için iyi olup olmadığından bir kez bile endişelenmiyorum. Kalçalarını benimle buluşmak için yukarı itişinden, daha fazlasını istemesinden anlayabiliyorum. Her öpücüğünde yuttuğum zevk inlemelerinden ve vücudumu aşağıya doğru itip onu olabildiğince derine çekerken kollarının beni nasıl sıkıca sardığından anlayabiliyorum.

kanepemde seks yapmanın her kirli anının tadını çıkarıyorum.
Tam olarak onun dediğini yapıyorum ve istediğimi
alıyorum. Ve bu en iyisi. An. Hiç.

Bölüm 26

Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, Bölüm 9

"HEIDI'NİN İndirimli Erotika'sına HOŞGELDİNİZ, do-do-do! Bu podcast'e tüm dinleyicilerime kocaman bir teşekkürle başlamak istiyorum. Bu şeye tesadüfen başladım, çünkü hayatımda kaybolmuş ve hayal kırıklığına uğramıştım ve hayal kırıklıklarım hakkında konuşmam ve içimde kırıldığını düşündüğüm şeyi düzeltmem için bir çıkış noktasına dönüştü. Tüm destekleyici yorumlarınız ve seksi komşumun küçük bir yardımıyla, içimde bozuk bir şey olmadığını fark ettim. Sadece beynim ve ruhum arasında birkaç kablo çaprazlanmıştı. İstedikimi elde etmek için bir insan olarak kim olduğumla ilgili her şeyi değiştirmem gerekmiyordu. Her zaman biraz aptal ve biraz tuhaf olacaktım ve bu sorun değildi! Sadece kendime inanmam gerekiyordu. Kendime verdiğim ve diğer insanların bana vermesine izin verdiğim etiketlerden daha fazlası olduğuma inanmaya. Aptal ve tuhaf olabileceğime ve yine de kendime güvenip seksi olabileceğime inanmaya ihtiyacım vardı. Sanırım tüm bunlar sayesinde bu niteliklerin en başından beri içimde olduğunu öğrendim; sadece onları nasıl kanalize edeceğimi bulmam gerekiyordu. Her hafta beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Her seferinde dağınık ve aptalca bir adım atarak kendime nasıl inanacağımı öğrenmemi sağladığınız için teşekkür ederim.

"Tamam, iyi şeylere geçelim! Seksi komşumla aramızdaki şeylerin... seksi olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum. Hem de çok seksi. Onunla geçirdiğim her dakika bir öncekinden daha iyi, çünkü beni olduğum gibi bırakıyor. Beni yargılamıyor. Tökezlediğimde benimle dalga geçmiyor. Bir erkekle ilgili en seksi şeyin ille de kıyafetlerini çıkarınca nasıl görüldüğü olmadığını öğrendim.

inşaatta çalışıyor ve günlerce kasları var. Ve sizi vahşi bir kadın gibi çılgılık attırmak için size dokunmanın tam olarak doğru yolunu nasıl bildiği değil - ama bilirsiniz, bu da bir bonus. Bir erkekle ilgili en seksi şey, birlikte olduğu kadına güven duymasıdır. Ona inandığında, onu cesaretlendirdiğinde ve aklından hangi çılgın fikirler geçerse geçsin onu desteklediğinde.

"Bu da bizi bugünün alıntısına getiriyor - son bir buçuk haftadır aklımdan geçen çılgın bir fikir... bilirsiniz, ilişkimizi vaftiz ettiğimizden beri. Ve kanepemi. Ve o zamandan beri mutfak tezgahımı, yatağını, oturma odamın zeminini, duşunu ve arka bahçemde, yıldızların altında bir battaniyenin üzerinde, benim için yaptığı yeni ateş çukurundaki ateşin yanında harika bir akşamı vaftiz ettik. Onunla yeni ve cesur bir şey denemek istiyorum. Bu yüzden, bana birkaç ipucu verecek küçük bir şey okuyacağım ve meyve sularının akmasını sağlayacağım!

"Oh. Eew. Belki de meyve suları dememeliyim. Bu kelime bana daha önce hiç iğrenç gelmemişti, ama şimdi kafam kirli şeylerle dolu, iyi değil. Hiç iyi değil. Devam edelim! Tüm Penelope Sharp hayranları için, ondan bana bu konuda yardımcı olacak küçük bir şey yazmasını istedim ve o da bunu yaptı! İşte başlıyoruz.

"Alexis daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Drake'in bileklerini yatak direklerine bağlamayı bitirdiğinde, yatağın yanında durup yaptığı işe hayranlıkla baktı.

Kısıtlamaları test ederken kaslı pazuları esnedi, gözlerinde ateşle ona bakarak bir sonraki hamleyi yapmasını bekledi. Gözleri çıplak göğsünden ve karnından aşağı inerek sert sikinin üzerinde durdu, ağır bir şekilde karnına yaslandı, gözleri dolduğunda dudaklarını yaladığında arzuyla seğirdi.

Adam önünde erotik bir büfe gibi duruyordu ve kadın ilk önce neyi tatması gerektiğini bilmiyordu. Bu lezzetli yemeğin her bir parçasını aynı anda tatmak istiyordu. Yatağa tırmanıp onun kalçalarının üzerine oturarak bir dakikasını bile boşa harcamadı. Onu çılgına çevirmek istiyordu. Adam ipek bağlara karşı gerildikçe yatak direklerinin gıcırdadığını duymak istiyordu. Elini kalın ereksiyonunun etrafına sararak yavaşça yukarı ve aşağı pompalamaya başladı. Drake inlediğinde

ve gözleri kapanmaya başladığında elini hızla çekti, bu da onu sinirli bir hırıltı çıkarmaya zorladı.

"Gözlerini açık tut ve sana ne yaptığımı izle," diye emretti.

Drake hemen emre uydu. Ödül olarak, elini tekrar etrafına sardığında, Alexis vücudunu öne doğru eğdi ve horozunun tüm uzunluğunu ağzına aldı. Başını her yukarı aşağı sallayışında onu daha sert ve daha sert emdi ve saniyeler içinde tam olarak istediğini elde etti.

Alexis, Drake'i kendinden geçirip boğazından aşağı akan son damlasına kadar yutarken, Drake'in yatak direklerine yaslanıp sessiz odada küfürler mırıldandığını ve yatak direklerinin gıcırdadığını duydu."

"Tanrım, şu anda sigaraya ihtiyacı olan başka biri var mı? Aman Tanrım. Burası Heidi'nin İndirimli Erotica'sı, kapatıyorum. Yatak direklerime bağlayacak seksi bir komşum var, bilmiyor musun!"

Bölüm 27

"

HEIDI... OH, TANRIM...." Sanki hayatım boyunca bu tür şeyler yapıyormuşum gibi penisine saldırırken Brent kırık bir sesle mırıldanıyor.

Çıkardığı seslere bakılırsa yaptığım şeyden gerçekten hoşlanıyor gibi görüldüğü için zaferle gülümserdim ama ağzınızda bir penis varken ve konsantre olmaya çalışırken gülümsemek gerçekten zor. Hatırlanması gereken çok şey var. Yala, em, çok sert sıkma, çok yumuşak sıkma, başını ve elini aynı anda hareket ettir, çok fazla öğürme ya da salya akıtma...

Bekle. Sanırım öğürmemde ve salyalarımın akmasında bir sorun yok. Sanırım erkekleri böyle okuyorum.

Salyalarım ile öğürmek gibi bir hata yapıyorum ve ağzımdan hiç de seksi olmayan bir ses çıkıyor.

"İyi misin?" Brent aniden endişeli bir sesle soruyor, başı yastıktan kalkıyor ve kolları bağları çekiştiriyor.

Ağzımı onun üzerinde tutarak elimi çekiyorum ve işime geri dönmeden önce Brent'e hızlı bir başparmak işareti yapıyorum, ondan çıkan sesler beni bir tanrıça gibi hissettiriyor ve beni tamamen tahrik ediyor.

Geçen gece akşam yemeği için ailemin evine gittiğimde babamın iki ipek kravatını ödünç aldım ve Aubrey'in alıntıda bundan bahsetmesine çok sevindim. Ben sadece arabamın bagajındaki yedek ipi ya da mutfağımdaki çekmecedeki duran fermuarlı bağları kullanmayı planlıyordum. Bu ipek bağlar ipten çok daha rahat görünüyor. Ve fermuarlar kadar öldürücü değil. Ayrıca şal desenleri de çok eğlenceli ve şenlikli.

Ağzımı Brent'in benim ve "onu bağla ve çılgına çevir" fikrim sayesinde oluşan etkileyici ereksiyonundan çekerek çıplak vücuduna tırmanıyorum ve ellerimi yatağın üzerinde başının iki yanına koymak için öne doğru eğilerek üzerine çıkıyorum.

"Bu hoşuna gitti mi? İyi mi?" Fısıldıyorum, eğilip yanağını öpüyorum, sonra da öpücüklerimi boynunun kenarına kadar takip ediyorum.

"Bu iyiden de öte. Ama sana dokunamamaktan nefret ediyorum," diye inliyor dişlerimle boynunun derisini hafifçe ısırduğım da. "Ve çok fazla kıyafet giyiyorsun."

Ona fikrimi ilk söylediğim de tereddüt bile etmedi ya da beni sorgulamadı. Önünde tuttuğum kravatları yakaladı, sonra elimden tuttu ve beni yatak odama geri çekti. Hatta yumuşak bir sesle söylediğim "Soyun. Ve yatağa uzan." Tam bir takım oyuncusu. Bağların güvenli olduğundan emin olmak ve ona zevk vermekle o kadar meşguldüm ki kendi kıyafetlerimi çıkarmayı düşünmedim bile. O çırlıçıplakken ve ben hâlâ bu sabah kiliseye giderken giydiğim soluk mavi LuLaRoe elbisemi giyerken, şu anda ona sarılmanın ne kadar erotik olduğuna inanamıyorum bile.

Tanrı'nın gününde bu tür şeyler yapmak yanlış mı? Umarım değildir.

Boynunun yan tarafını yalamaya ve emmeye devam ederken, kendimi onun üstüne doğru bastırıyorum. Kalçaları benimle buluşmak için yukarı doğru itilirken, kısıtlamalara karşı kabaca sarsılma sesiyle ödüllendirildim.

Kendimi ondan uzaklaştırarak tamamen vücudunun üzerine oturuyorum, parmak uçlarımı güzelce yontulmuş göğsünden aşağıya, tırnaklarımı üzerinde hafifçe gezdirdiğimde keskin bir nefesle içine çektiği karnının üzerinde gezdiriyorum, sonra da etrafında bir havuz gibi duran elbisemin eteğini tutuyorum. Duraklamadan önce yavaşça yukarı kaldırmaya başlayıp kalçalarımı, beyaz dantelli iç çamaşırımı ve karnımı ortaya çıkarırken kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

Brent kollarını sarsıyor ve sinirli bir hırıltı çıkarırken yatak çerçevesi arkasındaki duvara çarpıyor.

"Siktir. Çok ateşlisin. Sana dokunmam lazım," diye yalvarıyor, gözleri tam kalçalarımın arasına bakıyor ve beni çıldırtıyor, ona karşı sallanmama neden oluyor.

Elbisemin eteklerini yavaşça kaldırmaya devam ediyorum, vücudumun daha fazla kısmı ortaya çıkıyor, ta ki aniden en kötü kabusum canlanana kadar.

"Heidi! Yoo-hoo! Evde misin?"

Gözlerim çok içinde açılıyor, Brent'in yüzü de benimkini yansıtıyor.

"Bu da kim?" diye soruyor panikle, ben kucağından inip kafası kesilmiş tavuk gibi odanın içinde koşturmaya başlayınca.

"Oh, sorun yok! Sadece annem!"

Yüzü çarşaf gibi bembeyaz oluyor ve dostça bir esaretle geçen mükemmel öğleden sonramızın boka sardığını düşünerek irkiliyorum. Brent'in ipek bağları çekiştirirken çıkardığı sesler artık sadece benim için bir istek ve ihtiyaçtan ibaret değil, tamamen dehşetle ilgili.

"Heidi! Mutfak lavabosunun altındaki sızıntıyı tamir etmek için alet çantamı getirdim!" diye bağıyor babam koridorunun girişine benzeyen bir yerden.

Zavallı Brent küfredip kollarını çekiştirmeye devam ederken, vücudunun alt yarısı yatağında bir ileri bir geri sallanırken, ben odanın içinde koşturup kotunu, tişörtünü, çoraplarını ve boxer külotunu toplarken, "Ve babam," diye ekliyorum utangaç bir ifadeyle.

"Heidi? Burada mısın?" diye bağıyor annem, sesi kapının hemen dışından geliyor.

Brent şimdi ciddi bir şekilde bağlara karşı mücadele etmeye başladı. O çekiştiriyor ve alnında boncuk boncuk terler belirirken, ben yatağın ayakucunda aptal gibi daireler çizerek koşmaya devam ediyorum.

"Çöz beni! Tanrı aşkına, çöz beni!" diye yüksek sesle, korkmuş bir fısıltıyla emrediyor.

Yatak odamın kapı kolunun çevrilme sesini duyuyorum ve onu zamanında çözmemin hiçbir yolu yok ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Çift düğüm kullandım, Tanrı aşkına! Çift düğümlü bir ipek kravatı çözmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Aslında bilmiyorum, ama penisi ağzımdayken onları ne kadar sert çektiğine ve şu anda onları çekmeye devam ederken ellerinin ne kadar kırmızı ve kızgın göründüğüne bakılırsa, o şeyleri ondan kesmek zorunda kalabileceğimden oldukça eminim.

Saniyeler kala, bu durumda her mantıklı kadının yapacağını yaptım. Kıyafetlerini kenara fırlattım, yastığı çekip çıkardım.

başının altından alıp aletin üstüne koydum ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle arkamı dönüp kapıya baktım.

"İşte buradasın!" diyor annem kapıyı açarken parlak bir sesle. "Neden bana cevap vermedin-"

Benden öteye bakar bakmaz sözleri kesiliyor, ağzı bir karış açık kalıyor.

"Uff da, kapının önünde öylece duramazsın Peggy," diye yakınıyor babam, onun şok geçirmiş, donmuş bedenini nazikçe itip odaya girerken, hemen olduğu yerde duruyor.

"Oh, merhaba anne ve baba! Nasıl gidiyor? Bugün ne yapıyorsunuz? Pazar öğleden sonra gezintisine mi çıktınız? Dışarı çok güzel. Biz de tam Minnesota Landscape Arboretum'a gidip botanik bahçelerine bakmaktan bahsediyorduk," diye geveliyorum.

"Burada bir eğreltiotu varken botanik bahçelerine ne gerek var?" diye mırıldanıyor annem, gözleri Brent'ten hiç ayrılmıyor.

"Burada neler oluyor, Heidi? Hırsız falan mı var? Tehlikede misin? Cep telefonun nerede? Polisi arayacağım," diyor babam ve odadan çıkmaya başlıyor.

Annem hemen uzanıp onu durdurmak için kolundan tutuyor.

"Henry, geçen hafta okuduğum kitaptan yapmaktan bahsettiğimiz şeyi hatırlıyor musun ve ellerinde zaten kötü bir dolaşım olduğu için hayır demiştin?"

Babam birkaç saniye boyunca sessizce benimle Brent arasında gidip geliyor. Gözleri fincan tabağı kadar büyüdüğünde kafasındaki ampulün yandığını görüyorum, sonra hızla Brent'e kısık gözlerle ve üst dudağını kıvrarak pis bir bakış atıyor.

Brent arkamdan boğazını temizliyor.

"Bay ve Bayan Larson, sonunda sizinle tanışmak çok güzel. Ben Brent Miller, kızınızın komşusu ve erkek arkadaşım. Heidi bana sizden çok bahsetti," diyor Brent aşırı neşeli bir sesle.

Arkamı dönüyorum ve ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Zavallı, zavallı adam ailemle ilk kez çıplak bir şekilde, yatağıma bağlı olarak tanışıyor. Daha küçük bir adam muhtemelen ağlıyor olurdu ve kendini aşağılanarak ölmekten kurtarmak için her türlü erkek arkadaş statüsünü reddederdi, ama Brent kesinlikle daha küçük bir adam değil. O *en iyi* adam.

"Onlar benim kravatlarım mı?" diye soruyor babam aniden.

Olamaz.

"Cenaze kravatlarım mı? Heidi Marie Larson, bunun için benim cenaze kravatlarımı mı kullandın?"

"Heidi'nin mutfak lavabosunun altındaki sızıntıyı tamir ettim!" Brent, babamı cenaze kravatlarına bakmaktan vazgeçirmek için hızla bağıyor.

"Ne kadar da tatlısın!" Annem övüyor. "Henry, o da çok tatlı değil mi?"

Babam cevap vermiyor. Kapının yanından Brent'e kötü kötü bakmaya devam ediyor.

"Baba, Brent inşaatta çalışıyor. Ellerini çok iyi kullanıyor!"

Annem hemen kıkırdayınca sözlerimin yanlış olduğunu anlıyorum.

"Tabii, bağlı olmadıkları zaman," diyor kahkahaları arasında. "Bu rahat olamaz. Heidi, zavallı adamı çöz."

"Düğümler şu anda biraz... sıkı. Onları çözebileceğimi sanmıyorum," diyorum kısık bir sesle, yüzüm utançtan kızarıyor.

"Bakalım çözebilecek miyim? Düğüm atmakta iyiyimdir."

"*Hayır!*" Yatağa doğru ilerlemeye başladığında Brent ve ben aynı anda bağıyoruz.

"Yani, hayır teşekkür ederim hanımefendi. Teklifiniz çok nazikçe ama ben iyiyim. Parmaklarımı artık hissedemiyorum ama sorun değil! Ben iyiyim," diye Brent onu rahatlatır.

"Ön verandasında gevşek bir basamak vardı. Gelirken tamir edildiğini fark ettim. O da mı sendin?" diye soruyor babam Brent'e, kollarını önünde kavuşturarak.

"Evet efendim, o basamağı birkaç hafta önce tamir ettim," diye onaylıyor Brent, başını kaldırıp kollarının arasında başını sallayarak.

"Peki ya misafir banyosundaki sallanan tuvalet kolu?"

"Onu da hallettim," diyor Brent gülümseyerek. "Boş yatak odasındaki açılmayan pencere ve sallanan yemek masası ayağıyla birlikte."

Babam Brent'e bakmaya devam ederken odayı sessizlik kaplıyor ve koltuk altlarım o kadar kötü terlemeye başlıyor ki elbisemin sonsuza dek çukur lekeleriyle mahvolacağından korkuyorum.

Birkaç gergin dakikadan sonra babam nihayet kollarını iki yanına indirdi ve bir iç çekti.

"Dışarı çıkıp sandıktan çit düzelticilerimi alacağım ve çocuğu serbest bırakacağım." Babam sonunda bizden uzaklaşırken konuşuyor ve salona döndüğünde bağıyor. "Ama Tanrı aşkına, ben dönmeden önce ona bir pantolon giydirin!"

"Ben gidip öğle yemeği için getirdiğim tavuk ve brokoli yemeğini ısıtmaya başlayayım. Brent, tavuklu brokolili hotdish'ime bayılacaksın. Heidi'nin en sevdiklerinden biridir," diyor annem mutlu bir şekilde ve odadan çıkıyor.

Tekrar yalnız kaldığımızda, dönüp Brent'in yanındaki yatağa sürünüyorum ve alnımı onunkine dayamadan önce hızlı bir özür öpücüğü veriyorum.

"Bunun gerçekten iyi gittiğini düşünüyorum." Brent bana karşı başını sallıyor. "Ama belki de bu hikayeyi gelecekteki torunlarımıza anlatırken, tüm bu çıplak esaret olayını dışarıda bırakabiliriz."

Neden böyle bir şey söylemek zorundaydı ki? Artık bu konuda başka seçeneğim yok. Ona yüzde yüz aşığım.

Bölüm 28

Birkaç ay önce bana ciddi bir erkek arkadaşım olacağını, onunla birlikte olmanın çok doğal ve kolay olacağını, hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu olacağımı ve gelecek için planlar yapacağımı söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim. Kibarca tabii ki, çünkü Minnesota tarzı budur.

Erkek arkadaşlarla olan sınırlı deneyimlerim kesinlikle ciddi değildi ve onlarla birlikte olmanın doğal ya da kolay tek bir yanı yoktu. Sürekli diken üstündeydim, ne söylediğime ve ne yaptığıma dikkat ederdim, böylece onları tuhaflığımla korkutup kaçırmazdım. Ve sonunda bittiğinde asla gerçekten üzülmedim. Gözyaşı yoktu. Kavga etmedik. Gerçekten ayrılık bile olmadı. Yemeğe falan çıkıyorduk ve sonra kilisede ya da başka bir kasaba etkinliğinde karşılaşana kadar ondan bir daha haber alamıyordum. Kibarca sohbet ederdik ve sanki dillerimiz hiç birbirimizin ağzına girmemiş ya da birbirimizi çıplak görmemiş gibiydik.

Kulağa ne kadar klişe gelse de, Brent'le birlikte olmak nefes almak kadar kolay. Bir konuda anlaşmazlığa düştüğümüzde, bu sefer olacak diye endişelenmiyorum. İşte o zaman çok fazla olduğumu fark edecek. Beni olduğum gibi kabul ediyor, bu da olduğum kişi *olmaktan* asla korkmadığım anlamına geliyor. Garip olup kendi ayaklarıma takılabiliyorum ya da seksi olup kontrolü ele alabiliyorum. Saçma sapan konuşabiliyorum ya da inandığım bir şey hakkında tutkulu bir konuşma yapabiliyorum. Sarılıp televizyon izlediğimiz tatlı, normal seksi zamanlar geçirebiliriz ya da onu yatağımın direğine bağlayabiliyorum ve ailem içeri girer, ardından kimsenin babamın onu çit makasıyla kesmek zorunda kaldığından bahsetmediği bir tavuk ve brokoli hotdish öğle yemeği yeriz ve ikisi sadece futbol hakkında tartışarak bir saat geçirirler. Gerçi üç hafta oldu ve Brent hala kravat gördüğünde ürperiyor.

Brent beni asla yargılamıyor, benimle asla dalga geçmiyor ve saçmaladığımda gözlerini devirmiyor, geçen gün jöle salatasının kesinlikle bir salata olarak kabul edildiği ve aksini düşünen herkesin yanlışlığı konusunda yirmi dakikalık bir tartışma yaptığımız zaman olduğu gibi. Ne yazık ki bu tartışma berabere bitti, çünkü geri adım atmadı, süslü Los Angeles, iğrenç lahana saçmalığı hakkında devam etti, ama sorun değil. Soyunarak barıştık. Brent, hangi *ben* ortaya çıkmaya karar verirse versin, benim *ben* olmama izin veriyor.

Brent yatağından, yüzünde tembel bir gülümsemeyle, "Benim sweatshirt'ümü giyince iyi görünüyorsun," diyor.

Ellerini başının arkasında kavuşturmuş yastıklara yaslanmış, yere saçılmış kıyafetlerimi toplamamı izliyor. Üzerimde onun dolabından çaldığım büyük boy sweatshirt'lerinden başka bir şey yok. Üzerinde inşaat şirketinin adı yazıyor ve kalçalarımın ortasına kadar sarkıyor.

"Giyecek kıyafetim kalmadı. Bugün biraz çamaşır yıkamam lazım," diyorum ve hiç düşünmeden kirli kıyafetlerinden birkaçını yatağının ucunda yaptığım yığının içine atıyorum.

Kirli kıyafetlerimiz birbirine karışıyor. Bu kesinlikle ciddi bir durum.

Erkek arkadaşınızla yan yana yaşamamanın en güzel yanlarından biri, geceyi burada geçirdiğimde hiç çanta hazırlamamış olmam. Başlangıçta *öyleydi*, çünkü onun benimle yatıya *kalmak isteyeceğini* düşünmek *istemiyordum*. Şimdi ise ikimizden birinin evime gidip ihtiyacım olabilecek her şeyi alması daha kolay.

"Bebeğim, çamaşırlarımı yıkamak zorunda değilsin."

Gaaah! İşte yine "bebeğim" olayı. Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacağım.

"Önemli değil! Zaten benimkini yıkamam gerekiyor. Ayrıca bu hafta her akşam bize yemek yaptın," diye hatırlatıyorum ona.

Bu da Brent'in sadece kitaplarda olduğunu sandığım bir başka şaşırtıcı özelliği. Yemek yapmayı gerçekten biliyor ve bu konuda oldukça iyi. Bulaşıkları *da* yıkıyor. Birinin beni çimdiklemesi lazım. Sanki kendi peri masalı romantizmimi yaşıyorum.

Ona onu sevdiğimi söylemeliyim. Kahretsin! Ona önce podcast yayınımdan bahsetmeliyim, değil mi? Burada durmuş tüm bunları düşünüyorum.

O mükemmel ve ben sebepsiz yere korkak davranıyorum. Tüyler ürpertici takipçi sebebi dışında.

"Dinle, sana söylemem gerek-"

Brent sözümü keserek battaniyeleri üzerinden atıyor ve "Ah! Dur bakalım," diyor. "Sana bir hediyem olduğunu unutmuşum."

Yataktan çırılçıplak kalkıp şifonyerine doğru yürüdüğünde ve alt çekmecesinden bir çift eşofman altı aldığında bu düşünceyi kesinlikle aklımda tutuyorum ve bir sürü kirli düşüncenin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Eşofmanlarını giymesini izlerken dudaklarımı yalıyorum, bu noktadan sonra ağzından çıkacak başka bir şeye asla konsantre olamayacağımı biliyorum. Eşofman altının kalçalarından aşağıya sarkması yeterince kötü ve muhteşem göğsünün her santimini ve kalçalarının altındaki o lezzetli girintileri görebiliyorum, ama aynı zamanda o eşofman altının altına iç çamaşırı giymediğinin de tamamen farkındayım. Orada öylece sallanıyor ve Tanrım, bu neden bu kadar tahrik edici?

Birkaç dakika sonra elinde büyük bir kutuyla dönüp bana verdiğinde hâlâ yatağının ayak ucunda durmuş, ona yapmak istediğim tüm kirli şeyleri düşünüyordum.

"Bu da ne?" Dönüp yatağın kenarına oturup kutuyu çıplak kalçalarımın üzerine koyarken şaşkınlıkla soruyorum.

"Sadece sana almak istediğim bir şey. Tam olarak ne olduğunu bulmam biraz zaman aldı ama... sadece aç," diye heyecanla emrediyor Brent, yüzünde kocaman bir gülümseme var ve onu öpmek istiyorum çünkü şu anda Noel sabahı küçük bir çocuk gibi görünüyor.

Mavi gözleri ıslıl ıslıl ve tam önümde dururken neredeyse aşağı yukarı zıplıyor. Kutuyu açmak için üstündeki ambalaj bandını çekmeye başladığımda ellerini birbirine sürterken onun bu hevesine gülmekten kendimi alamıyorum. Kapakları kaldırıp balonlu ambalajı çeker çekmez, içinde beyaz kağıt mendile sarılmış bir şey görüyorum.

"Dikkatli ol. Kırılabilir," diye ciddi bir şekilde uyarıyor, bu da beni tekrar güldürüyor.

Kağıt mendili yavaşça açtığımda, bana ne aldığını gördüğümde eğlenen gülümsemem yerini şaşkınlık dolu bir nefese bırakıyor.

Deniz mavisi, Red Wing çömlek vazosu. Ama *herhangi bir* deniz mavisi, Red Wing çömlek vazo değil. Büyükanneimin bana verdiği ve kısa bir süre önce yüz parçaya ayırdığım vazanın aynısı.

"Aman Tanrım. Büyükanneimin vazosu," diye fısıldıyorum, vazoyu elimde çevirip parmak uçlarımı huşu içinde üzerinde gezdiriyorum. "Bunu bulduğuna inanamıyorum."

Böyle düşünceli bir şey yaptığı için gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. Bu vazo çok para etmiyor ama benim için çok duygusaldı çünkü büyükannemindi. Aynısını nasıl bulabildi hiçbir fikrim yok ama bulmuş. Ona vazoyu kırdığımı ve buna ne kadar üzüldüğümü söylediğimi bile hatırlamıyorum. Sadece ondan bahsettiğime eminim.

Aman Tanrım! Olamaz.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başlıyor ve ellerim o kadar çok titriyor ki vazoyu kutunun içine geri koyup düşürmeden önce yanımdaki yatağa bırakmak zorunda kalıyorum. Yaptığımız her konuşmayı hızlıca gözden geçiriyorum, ona o vazodan hiç bahsetmediğimi şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyorum. Yine de o biliyordu. Ve bilmesinin tek bir yolu vardı.

Oh, Tanrım. Sanırım hasta olacağım.

Yavaşça ona baktığında, aniden sessizleştiğimi ve birkaç dakika önceki kadar mutlu olmadığımı görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. Eminim biri ailemden birini öldürmüş gibi görünüyorum. Biri ailemden birini öldürmüş gibi *hissediyorum*.

"Sana o vazoyu kırdığımı hiç söylemedim," diye fısıldıyorum gözümde bir damla yaş süzülüp yanağımdan aşağı süzülürken.

Brent'i bu kadar iyi tanımamın ve sadece yüzüne bakarak düşündüğü her şeyi anlayabilmemin iyi bir şey olduğunu düşünüyordum. Ama sinirli bir şekilde yutkunurken adam elmasının sallanmasını izlemek ve aniden paniklediğini *bilmek* beni hiç de iyi hissettirmiyor. "Elbette yaptın," diye yanıtlıyor, başını hızla sallayarak. "Kahvenin üzerindeydi.

masayı tekmeleyerek devirdin ve...."

Sözünü kesiyor ve ben de yüzünün panikten üzüntüye dönüşmesini izlemenin acısını yaşıyorum, çünkü bana bu vazoyu vererek yaptığı hatayı aniden fark ediyor. Ya da belki de bu benim

yüzünde görmek. Bu noktada kim bilebilir ki? Şimdi, yüzünde neye baktığımı bile bilmiyorum. Utanıyorum, üzgünüm ve kafam çok karışık.

"Biliyorsun. Dinledin. Dinledin ve hiçbir şey söylemedin mi?" Yatağın ucundan kalkıp ondan uzaklaşırken yanaklarımdan süzülen yaşları öfkeyle silkeleyerek kırık bir sesle fısıldıyorum.

"Heidi," diyor Brent usulca, ben yanından geçerken uzanıp kolumu tutuyor.

Kolumu onun elinden çekip alıyorum ve kapının yanına gelene kadar yürümeye devam ediyorum ve aramızda net düşünebilmem için yeterince boşluk kalıyor.

"Sadece bunu mu dinledin? Yoksa hepsini mi dinledin?"

Sadece bunu dinlese bile yeterince kötü olurdu. Beşinci bölümde oral seksle ilgili bir bölüm okudum ve sırf ona çıkma teklif edecek cesareti bulabilmek için şarap içmek zorunda kaldım.

Gözlerini kapatıp yenik bir iç çekiş yaptığında ve bana tekrar bakmadan önce bir elini gergin bir şekilde saçlarında gezdirdiğinde cevabımı almıştım. Bir anlığına, belki kıkırdayıp bana neden bahsettiğimi sorar ve belki de bir gece uykumda bundan bahsetmişimdir gibi makul bir açıklama yapar diye umutlandım. Bunun gerçekten makul bir açıklama olmadığını biliyorum, ama gerçekte olanlardan çok daha iyi hissetmemi sağlardı.

"Hepsi," diye fısıldıyor suçlulukla.

Brent, Heidi'nin İndirimli Erotika'sını dinlemiş ve her şeyi biliyor. Her küçük düşürücü, utanç verici şeyi.

Kalbimin ikiye ayrıldığını ve büyükannemin vazosundan daha fazla parçaya bölündüğünü fiziksel olarak hissedebiliyorum.

"Bu bir kazaydı. Sana yemin ederim Heidi," diye hızlıca açıklıyor ve bana doğru bir adım atıyor, bu da arkamda yatak odasının duvarına çarpana kadar bir adım geri atmama neden oluyor. "Herb's Discount Building adında bir podcast dinliyorum ve her şey bütçeyle tadilat yapmakla ilgili ve bir gece en yeni bölümü dinlemek için arama yaptım ve senin podcast'in de aramada çıkmış olmalı. Dikkat etmeden tıkladım. Birdenbire şu sesi duydum

ve sonra adını söylediğinde sen olduğunu anladım. Benim hakkımda konuşmaya başladığında kapatmam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. Çok tatlı ve sevimliydin ve kendimi kötü hissettim-"

"Dur!" Bağıryorum, aşağılanma gözyaşları yüzümden aşağı hızla ve sertçe düşüyor. "Artık bana tatlı ve sevimli diyemezsin. Bunca zamandır dinliyor muydun? Her şeyi? Aman Tanrım, benim çok zavallı olduğumu düşünüyor olmalısın. Bu yüzden mi ilk randevuya evet dedin? Benim için *üzüldüğün* için mi? Hoşlandığı bir adamla kıkırdamadan ve aptal gibi görünmeden konuşamayan zavallı, aptal komşun. Yan komşunuz olan ve kendine güvenmek ve nasıl seksi olunacağını öğrenmek için erotik kitaplar okumak zorunda kalan zavallı kadın. Bu kadar çocuksu ve gülünç birini gerçekten umursuyormuş gibi davranmak senin için bir kabus olmalı."

Duvara sırtımı döndüğümde kendimi içeri kapatma hatasını yaptığım için, Brent odanın öbür ucundan hücum edip yüzümü ellerinin arasına aldığı anda gidecek hiçbir yerim yoktu.

"Senin hakkında asla ama *asla* böyle şeyler düşünmedim Heidi. Bana inanmak zorundasın. Aramızdaki her şey gerçek. Senin hakkında hissettiğim her şey gerçek. Sana acıdığım için seninle çıkmadım. *Seninle* çıktım, çünkü *istedim*. Çünkü seninle tanıştığım ilk andan beri bunu istiyordum, kapımı çalıp beni güveçte tavukla karşıladığın andan beri" diye açıklamaya çalışıyor, gözyaşlarımı başparmağıyla silerek.

Ona güveç değil de hotdish denmesi konusunda tartışmak bile umurumda değil. Yerde bir delik açılıp beni yutmasını dilemek dışında hiçbir şey umurumda değil. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Sonunda itiraf edip ona podcast'ten bahsettiğimde kendimle biraz dalga geçmeyi planladım ve bu konuda iyi bir kahkaha attığımızı hayal ettim, çünkü durumun kontrolü bende olacaktı. Ve dürüst olalım, bu podcast'ler biraz aptalca. Ama bu... bunca zamandır beni dinlediğini ve tek kelime etmediğini bilmek... en derin, en karanlık güvensizliklerimi benden habersiz duyduğunu ve bunları her ne sebeple olursa olsun kendi çıkarına kullandığını bilmek, canımı acıtıyor. O kadar acıyor ki nefes alamıyorum. O podcast'ler ne kadar aptalca olursa olsun

Benimkiler. Onlarla ve kabuğumu kırmama yardımcı oldukları için gurur duyuyordum. Şimdi ise onlardan utanıyorum. Yardıma ihtiyaç duymadan normal bir ilişki yaşayabilen, normal bir aşkı olan normal bir kadın olamadığım için kendimden öğreniyorum.

"Çok utangaç ve tatlıydın, gülümsemen dünyamı aydınlatıyordu," diye devam ediyor Brent, yüzüm hâlâ ellerinde, çünkü uzaklaşacak enerjim yok. "Los Angeles'ta büyürken, tüm hayatımı beni korkutan ve yeterince iyi olmadığımı hissettiren kof kadınlarla çevrili olarak geçirdim. Dış görünüşüm yeterince iyi değildi, kariyerim yeterince iyi değildi, ailem yeterince zengin değildi, kullandığım araba ve yaşadığım ev yeterince süslü değildi. Bana asla böyle hissettirmedin. Kendimi ve hayatımda yaptığım seçimleri sevmemi sağladın. Benimle birlikte olmak istemen için iyi bir insan olmak adına elimden gelen her şeyi yapmamı sağladın. Podcast'ini sana söylemeden dinlememeliydim ve dinlediğim için çok üzgünüm. Ama dinlememiş olsaydım benim hakkımda ne hissettiğini de bilemezdim. Beni umursadığını düşünmüyordum, bu yüzden *sana* çıkma teklif *etmedim*."

Tanrım, ona inanmak istiyorum ama nasıl inanabilirim? Söylediği her kelime içimi aydınlatmalı ama sanki kalbime bir bıçak saplıyormuş gibi geliyor. O podcast'lerde söylediğim ve yaptığım her şeyi gözden geçirdikçe, ilişkimizle ilgili *her şeyi* daha fazla sorgulamaya başlıyorum. Kafamda belirli bir bölüme geldiğimde, ağzımdan acı dolu bir nefes uçuyor ve sonunda yüzümü tutuşundan kurtulacak enerjiyi buluyorum ve kapı aralığında durmak için ondan uzaklaşıyorum.

"O gece senin evine geldim çünkü haftalarca hep ilk hamleyi yapmaktan bıkmıştım ve sen beni içeri çektin ve duvarına karşı orgazm ettin, kulaklık takıyordun." O gece neler olduğunun farkına varmak beni daha da hasta ediyor, ta ki devam etmek için elimi mideme bastırmak zorunda kalana kadar. "Evimden ayrıldıktan sonra nasıl kontrolü ele almanı ve alfa erkeği olmanı istediğime dair bir podcast yüklemeyi *yeni* bitirdim ve sihirli bir tek boynuzlu at gibi tam olarak istediğimi yaptın. Tanrım, ben bir şey söylememe gerek kalmadan ne istediğimi *biliyor* gibi görüldüğün için çok mükemmel olduğunu düşünmüştüm,

ama sen dinliyordun. Aman Tanrım, dinliyordun! Sende var mı Bunun ne kadar utanç verici olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Bu noktada neredeyse gözyaşlarımda boğuluyorum ve feryat etmeye başlamadan önce elim midemden ağzımı sıkıca kapatmak için hareket ediyor. Ondan uzaklaşarak hızla odasından çıkıyorum ve koridorda ilerliyorum, tüm kıyafetlerimi geride bıraktığımı ve sadece onun kazağını giydiğimi umursamıyorum bile. Buradan çıkmam gerekiyor. Gözyaşlarım ve durmak bilmeyen sümüğümle kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmeden önce ondan uzaklaşmalıyım.

"Heidi, lütfen! Gitme!" Brent bağılıyor, peşimden koşarken çıplak ayakları parke zemine vuruyor.

Elim kapının koluna dolanır dolanmaz onu sırtımda hissediyorum, omzumun üzerinden uzanıyor ve kapıyı açmamı engellemek için avucunu tahtaya bastırıyor. Başım öne düşüyor ve boştaki kolu belime dolanıp beni sıkıca önüne doğru tuttuğunda gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, ağzını kulağıma dayamış. "Çok özür dilerim. Sana söylemeliydim ama yapamadım. Yaptığın şeyle ilgili hiçbir şeyi mahvetmek istemedim. Kabuğundan çıkıp her şeyi kendi başına yapmanı izlerken seninle o kadar gurur duydum ki, tahmin bile edemezsin. Beni şaşırtıyorsun ve ben de seninle gurur duyuyorum. Lütfen, inan bana. Seni asla incitmek istemedim. Seni utandırmak istemedim. Seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum ve seni kaybedemem Heidi."

Her zaman duymak istediğim her şey, sadece herhangi bir adamdan değil, bu adamdan ve önemli değil.

"İşte burada yanılıyorsun," diye fısıldıyorum, gözlerimi açıyorum ve çenemi kaldırıp önümdeki kapıya bakıyorum. "Hepsini tek başıma yapmadım, değil mi? Her şeyi dinledin. Ne istediğimi biliyordun ve bunun olmasını sağladın. Her kadının fantezisinin hayata geçmesi gibi. Aklını okuyabilen ve ona istediğini veren bir adam. Ama sen aklımı okumadın. Bana söylemeden her kelimesini dinlemiştin ve bunu kendi yararına kullanmışsın."

"Heidi-"

Onu kendimden uzaklaştırmak için omuzlarımı göğsüne doğru iterek sözünü kesiyorum ve eli kapıdan düştüğünde kapıyı çekerek açıyorum. Peri masalım dev bir yalana dönüşüp etrafımda parçalanırken, üzerimde onun aptal kazağından başka bir şey olmadan, gözyaşları ve aşağılanma dolu bir yüzle sabahın erken saatlerinde güneşin altında yürüyorum.

Bölüm 29

"BU İĞRENÇ KOKU DA NE?"

Başımı ailemin kanepesinden kaldırmaya bile zahmet etmiyorum. Margie Teyze odaya girdiğinde elimi onaylamak için kaldırıyorum ve tekrar minderlerin üzerine bırakıyorum. Bahsettiği kokunun babamın mutfakta hiçbir işe yaramadığı için mikrodalgada on dakika beklettiği pizza dilimi olduğundan eminim ama bir haftadır duş almadığım için ikisi de olabilir. EdenMedia'daki ücretli tatil zamanı için Tanrı'ya şükürler olsun. Orada o kadar uzun süredir çalışmıyorken izin almak çok kötü hissettirdi ama bazen sadece bir zihinsel sağlık gününe ihtiyacınız oluyor. Ya da yedi.

"Geçen hafta buraya geldiğinden beri böyle, ağlıyor, üzerinde eşofmandan başka bir şey yok ve tuvalete gitmek dışında koltuktan kalkmadı," diyor annem, sanki ben burada değilmişim gibi benden bahsederek.

Ki burada değilim. En azından zihinsel olarak.

"Pantolon giymiyor muydu?" Margie Teyze şok içinde soruyor, çünkü tabii ki o da klandığı şey bu.

Buraya ağlayarak geldiğim gerçeği değil. Bütün bir hafta boyunca burada olduğum gerçeği değil. Yedi gündür evim haline gelen kanepede yağlı, kıvrıcık, yıkanmamış saçlarla sümüklüböcek gibi yatıyor olmam değil, çünkü duş almak anlamsız, hala aynı sweatshirt'ü giyiyorum, çünkü ait olduğu ve adını vermeyeceğim adam tarafından incitilmiş olsam da, sweatshirt'ü hala onun gibi kokuyor ve kalbimi kırmış olsa bile ne kadar güzel koktuğunu inkar edemem.

Boynunu burnuma kadar çekiyorum ve büyük bir nefes alıyorum, biraz kabarıyorum ve hemen geri çekiyorum. Güzel kokuyordu. Şimdi biraz peynir gibi kokuyor. En azından artık pantolon giyiyorum. Babamın bana iki beden büyük gelen bir eşofman altı ama olsun.

Ailemin televizyonunda Alex Trebek, "Yıldızlar ve palmiye ağaçlarıyla dolu bu ABD şehrinde kurbağa yalamak yasa dışıdır," diye soruyor.

"Miami nedir?" diye bağıyor babam odanın köşesindeki koltuğundan.

"Orası Los Angeles baba," diye mırıldanıyorum kanepeden üzgün bir şekilde, göğsümde keskin bir ağrı hissederek.

"*Los Angeles nedir?*" diye soruyor iki numaralı yarışmacı düğmesine bastığında, cevap yaşlı Bay Trebek tarafından onaylanıyor ve bu da babamın sinirle homurdanmasına neden oluyor.

Bu aptalca, işe yaramaz gerçeği biliyorum, çünkü adı lazım değil adam bir akşamını büyüdüğü şehirle ilgili rastgele, aptalca gerçekleri Google'da aratıp bana yüksek sesle okuyarak geçirdi, ben de televizyonunda kanallar arasında gezinip izleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

Birden annem odanın karşısına geçti, kumandayı babamın elinden kaptı, televizyona doğrulttu ve kapattı.

"Hey! Ben de onu izliyordum!" diye yakınıyor babam.

"İlk Daily Double'ı kaçıracağız anne," diye ekliyorum, battaniyeyi yüzümün yarısına kadar çektiğim için sesim biraz boğuk çıkıyor, sadece gözlerim görünüyor.

"Artık Jeopardy yok, Çarkıfelek yok ve geçen haftanın peynirli pastırmalı hotdish'i gibi kokan kanepede uzanıp kendine acımak yok."

"O duş almak istemiyor diye *ben* neden acı çekmek zorundayım?" diye yakınıyor babam, kollarını kavuşturarak.

Annem gözlerini devirerek, "Henry, garaja git ve bir şeyler tamir et," diyor.

Babam biraz daha homurdanarak kendini koltuktan kaldırıyor ve oturma odasından dışarı çıkıyor. O gidince annem gelip tam önümdeki sehpanın kenarına oturuyor. Margie Teyze battaniyeyle örtülü ayaklarımı kanepenin ucundan kaldırıyor, altlarına giriyor ve ayaklarımı kucağına koyarak yere uzanıyor.

"Konuş bizimle tatlım. Brent'le aranızda bir şey olduğunu biliyorum. Sadece bana ne olduğunu söyle ve ben de düzelteyim," diyor annem yumuşak bir sesle.

"Onun adını söyleme. Onun adı aptalca ve bir daha asla duymak istemiyorum."

"Peki. Bana *komşuna* ne olduğunu anlat," diye düzeltiyor. "Bana sorunun ne olduğunu söylemezsen bunu düzeltemem."

Ona her şeyi anlatana kadar beni rahatsız etmeyi bırakmayacağını bildiğim için derin bir iç çektim. Şimdiye kadar beni rahatsız etmediği için şükretmeliyim. Geçen hafta kırmızı ve şiş gözlerle eve girer girmez bana kanepede bir yatak hazırladı, yanağımdan öptü ve bir kez bile neyin yanlış olduğunu sormadı. Zamana ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bana zaman verdi. Ama şimdi zamanım doldu.

Kendimi kanepede oturur pozisyona itiyorum, bacaklarımı Margie Teyze'nin kucağından çekip göğsüme doğru sararken battaniyenin omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum. Sonraki birkaç dakikayı onlara her şeyi anlatarak geçiriyorum.

Bir hafta boyunca durmadan ağladıktan sonra gözyaşlarımın kurduğunu sanmıştım ama yanılmışım. *O adamın* yatak odasında bana söylediği her şeyi, podcast'lerimi bana söylemeden nasıl dinlediğini ve tüm ilişkimizin nasıl büyük bir yalan olduğunu anlattığımda gözyaşlarım tekrar sel olup akmaya başladı. Cep telefonumu kapatmak zorunda kaldığım kısmı atlıyorum çünkü beni aramaktan ve mesaj atmaktan vazgeçmiyor, bana defalarca üzgün olduğunu söylüyor, iyi olup olmadığını soruyor ve güvende olduğumdan emin olmak için ona nerede olduğumu söylemem için yalvarıyor. Bu mesajların ve sesli mesajların her birinin neredeyse beni feragat ettirdiğini ve ona geri koşturduğunu bilmelerine ihtiyacım yok. Beni ne kadar zayıflattığını bilmelerine gerek yok, her ne kadar şu anda bunu açıkça görebildiklerinden emin olsam da.

"Yani aslında sadece bana acıdığı için benimle çıktı ve şimdi onu bir daha görmek istemiyorum. Sanırım babam gidip evimi toplayacak ve ben de sonsuza kadar burada yaşayıp bir daha kimseye güvenmeyeceğim, çünkü bütün erkekler yalancı," diye dramatik bir şekilde bitiriyorum ve elimi tersiyle yanaklarımdaki yaşları siliyorum.

Annem ve Margie Teyze birkaç dakika sessiz kaldılar ve ben neredeyse adını vermeyeceğim adamdan intikam almak için ne yapmayı planlıyor olabilecekleri konusunda endişelenmeye başladım. Demek istediğim, burası Minnesota, ve en kötü şey onların yapacağı hiç yapmayacağı şey değil.

toplum içinde karşılaştıklarında omzuna çarptıkları için özür dilerler ama yine de. Onun hakkında bir sürü kötü şey *düşüneceklerdir*, bu da var. Şu anda onun hakkında düşündükleri tüm kötü şeyleri hayal etmek beni yedi gündür hissetmediğim kadar iyi hissettiriyor.

"Yani tüm kayıtlarınızı dinlediğini mi söylüyorsunuz?" Margie Teyze sonunda soruyor.

"Evet, podcast'lerimi," diye onaylıyorum keskin bir baş hareketiyle.

"Hani şu web sitenizdeki podcast'ler mi?" Annem soruyor.

Tekrar başımı sallıyorum, ailemin beni anladığını ve nereden geldiğimi tamamen anladığını göstermek için gerçekten çaba sarf edersem neredeyse gülümseyebileceğimi hissediyorum.

"Bilirsiniz işte, *herkesin* dinleyebileceği, süslü bir şifre ya da kilitle korunmayan podcast'ler? Binlerce insanın dinlediği bir şeyi dinlemeye nasıl cüret eder?" diyor Margie Teyze.

Ona ters ters bakarken gözlerim kısılıyor. "Benim tarafımda olduğunu sanıyordum?"

Margie Teyze omuz silkiyor. "Öyleyim. Ama biraz fazla dramatik davrandığınızı da düşünüyorum."

Dönüp anneme bakıyorum, onun da bir hain olmayacağını umuyorum.

"Seni seviyorum Heidi, ama kız kardeşime katılmak zorundayım. Brent'in sana söylediklerini duydun mu? Seninle gurur duyuyor. Seni seviyor. Ve o şeyleri seni incitmek için dinlemedi. Seni daha iyi anlamak için dinlemiş gibi görünüyor, çünkü sen hala sesini bulmaya çalışıyordun ve o zamanlar bunları ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordun," diye yumuşak bir şekilde açıklıyor. "Bunları dinlediğini sana söylemediği için biraz kızgın ve biraz da kırgın olmakta haklı olduğunu kabul etmekle birlikte, tüm bunları kaydettiğini, *onun* hakkında konuştuğunu, herkesin dinlemesi için kaydettiğini de *ona* hiç söylemedin. Son birkaç hafta içinde kim bilir kaç kişi tarafından durduruldum ve kayıtlarınızı dinlediklerini söylediler. Elbette ondan hiç ismen bahsetmediniz ama bu kasabada kayıtları dinleyen ve sizi tanıyan herkes komşunuzun kim olduğunu biliyor."

Ayrıldığımızdan beri ilk kez, söylediklerinden dolayı kendimi biraz suçlu hissetmeye başladım. Ben de bakkal gibi rastgele yerlerde, podcast'imi dinlediklerini ve kullandığım dil biraz fazla renkli olsa da yine de söyleyeceklerimden keyif aldıklarını ve utangaç, sessiz, tuhaf bir kızdan güçlü, kendine güvenen, seksi bir kadına dönüşümümü dinlemeyi sevdiklerini söylemek isteyen biri tarafından durduruldum.

Podcast'imın patlayacağını ve binlerce insanın her hafta onu dinleyeceğini bildiğimden değil. Ama bir kez patladığında, *onun* hakkında konuşmayı hiç bırakmadım. Onun mahremiyetini ya da tanıyor olabileceği insanların bunu dinliyor olmasının ona nasıl hissettirebileceğini hiç düşünmedim. Onun hala yeni biri olarak görüldüğü, herkesin onu benim gibi tanımadığı ve nasıl biri olduğunu bilmediği bir kasabadaki insanlar. Elbette onun hakkında pek çok harika şey söyledim ama aynı zamanda bana karşı bir hamle yapmadığından da şikayet ettim. Onu bir kadını nasıl memnun edeceğini bilmeyen dev bir korkak gibi gösterdim.

Oh, Tanrım! Onu kocaman bir korkak gibi gösterdim ve bu yüzden bana kızmadı bile!

Bir kez bile kızmadı, beni onu kötü göstermekle suçlamadı ya da podcast'leri silmemi söylemedi. Benimle gurur duyduğunu söyledi. Onu şaşırttığımı söyledi. Bana onları dinlediğini kabul etmediğini, çünkü kendim için yapmaya çalıştığım şeyi mahvetmek istemediğini söyledi. Sorumluluğu üstlenmeme izin verdi, çünkü bunu kendim için yapmam gerekiyordu ve o da bunu biliyordu. Eğer benimle ilk tanıştığında istediği gibi bana çıkma teklif etseydi, ilişkimizi en başından itibaren o yönlendirseydi, bu bana asla yardımcı olmazdı. Hiç düşünmeden tüm kararları onun almasına ve tüm hamleleri onun yapmasına izin verirdim, çünkü bu daha kolay olurdu ve ben hep böyle yaptım. Ve hiçbir şey değişmezdi. Bir sesim olduğunu, kendime güvendiğimi, seksi ve cesur *olabileceğimi* fark edemezdim. Ona asla aşık olmazdım, çünkü o da çıktığım diğer erkekler gibi beni hiç anlamayan biri olurdu.

"Annen sana hiç Büyükanne Larson ve büyükbabanla nasıl tanıştığının hikâyesini anlattı mı?" Margie Teyze soruyor.

Başımı ileri geri sallıyorum ve yüksek sesle burnumu çekiyorum.

Margie Teyze, "Yıllar yıllar önce Peggy bana ilk anlattığından beri bu hikâyeye bayılıyorum," diyor. "Büyükannen kendine yirminci yaş günü partisi vermiş ve birkaç arkadaşını büyük büyükannenlerin evine davet etmiş," diye başlıyor Margie Teyze. "Büyükbabanla birkaç kez çıkmıştı ama biraz zoru oynamak istiyordu, bu yüzden bir önceki buluşmalarından sonra birkaç hafta onu görmezden geldi ve onun kendisine gelmesini bekledi. Ama yine de arkadaşlarına söyleyerek partiye davetli olduğunu bilmesini sağlamış, onlar da *arkadaşlarına* söylemişler. Büyükbaban, büyük büyükbabanın evine Dirty Neck Bertha'dan başkasıyla gelmedi."

Annem gülüyor ve başını sallıyor.

"Tanrım, Kirli Boyun Bertha'yı tamamen unutmuşum!"

"Bu Kirli Boyun Bertha'yı bilmek istiyor muyum?" diye soruyorum.

"Kasabanın fahişesiydi," diyor annem, hikâyeyi teyzemden devralırken. "Bu adı almasının nedeni, birlikte olmadığı erkeklerle arabaların arkasında sarmaş dolaş olmayı çok sevmesiydi. Her neyse, Kirli Boyun Bertha gerçekten hoşlandığı ama ne kadar hoşlandığını belli *etmek* istemediği bir adamın kolunda partisine girdiğinde büyükannen çılgına dönmüş, ayrıca ilk buluşmalarında duygularını belli etmesine rağmen söz konusu adama ondan ne kadar hoşlandığını hiç söylememiş. Her şey birbirini izledi. Bir sürü bağırış çağırış oldu, bir punç kasesi devrildi, büyükannen büyükbabana ona aşık olduğu halde başka biriyle çıkmaya cesaret edemediğini söyledi ve büyükbaban tam bir şok geçirdi, çünkü haftalarca onu görmezden geldiği ve en başından beri ondan ne kadar hoşlandığını söylediği halde tek kelime etmediği için onunla hiçbir şey yapmak istemediğini düşünmüştü. Her neyse, Kirli Boyun Bertha, Kirli Eller Dan ile eve gitti - bu ismi kasabada tamirci olarak çalıştığı için aldı, elleriyle kirli şeyler yaptığı için değil, dikkatinizi çekerim - ve büyükanneniz ve büyükbabanız üç ay sonra evlendi."

Annem hikâyeyi bitirdiğinde nefes nefese kalıyor ve ben öylece oturup ona bakıyorum.

"Neden hiçbir şey söylemiyorsun?" Margie Teyze sonunda soruyor. "Buna tam olarak ne demem gerekiyor?"

"Ah, bilmiyorum. Sana tüm sorunlarında yardımcı olduğumuzu düşünürsek bir teşekkür iyi olurdu," diyor annem.

"Bunun bana ne faydası olacak ki?" Bağırıyorum.

"*Dil!*" diye bağırıyor babam mutfaktan.

"Garaja geri dön, Henry! Bu seni ilgilendirmez!" Margie Teyze de bağırıyor.

Babamın ayak sesleri mutfak zemininde tepiniyor ve sonra arka kapının çarpma sesi duyuluyor.

"Büyükbaban Kirli Boyun Bertha ile evlenmiş olabilir, çünkü büyükannen onunla konuşmadı. Ona nasıl hissettiğini hiç söylemedi. Ona karşı asla *dürüst* olmadı. Randevularına gittiklerinde ondan ne kadar hoşlandığını ve onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığını söylediğinde onu hiç dinlemedi," diye açıklıyor Margie Teyze. "Bu yüzden şu anda burada bile olmayabilirsin. Ya da olurdun ama büyükannene Büyükanne Larson yerine *Kirli Boyun Büyükanne* diyerek büyürdün."

"Bu gerçekten talihsiz bir durum olurdu, özellikle de büyükanne ve büyükbabaların torunlarıyla birlikte okula gidip öğle yemeği yediği ve torunlarının onlar için hazırladığı o sevimli küçük kartların sunulduğu Büyükanne ve Büyükbaba Günü'nde" diyor annem. "*Büyükanne Larson'a üzerinde 'Büyükanne Larson dünyanın en iyi büyükannesini' yazan bir kart yaptığın yılı hatırlıyor musun? 'Kirli Boyunlu Büyükanne iyi sayılır ama aynı zamanda bir fahişe' yazsaydın müdürden alacağım telefonu düşünsene.*"

Başım hâlâ göğsüme doğru çektiğim dizlerime düşüyor ve normal ailelere sahip kızlar için bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Ama şimdi ne dediklerini anlıyorum, bir bakıma.

O gün Brent'i yatak odasında dinlemeliydim. Onu dışlamak ve hakkında en kötüsünü düşünmek yerine bana anlattığı her şeyi *dinlemeliydim*.

Annemin elini kolumda hissedince başımı kaldırıp ona baktım.

"Özür dilerim, Heidi. Sanırım tüm bunlar benim hatam olabilir."

"Bunlar nasıl *senin suçun* olabilir ki? Her şeyi berbat eden benim."

"Büyürken ne kadar kolay bir çocuk olduğunu sana hiç söylemiş miydim?" diye soruyor. "Söylediğime eminim. Eskiden beni dinleyen herkese böbürlenirdim. Arkadaşlarım sürekli ergenlik çağında bir çocuğa sahip olmanın ne kadar zor olduğundan, çocuklarının huysuzlaştığından, onlara meydan okuduğundan, geveze ve tartışmacı olduğundan ya da tamamen içine kapandığından bahsederdi. Ben de kendi kendime *Heidi'nin öyle olmadığını* düşünürdüm. *Heidi çok tatlı, utangaç, uyumlu ve çok kolay*. Bu şekilde büyümeye devam etmene izin verdim, sana yarardan çok zarar veriyor olabileceğimi hiç fark etmedim. Seni kötü ve rahatsız edici şeylerden korudum. Sırf sen bir gram bile acı hissetmeyesin diye tüm sorunlarını daha sorun haline gelmeden çözdüm. Seninle erkekler, seks ya da ilişkiler gibi önemli konular hakkında hiç konuşmadım ve sana nasıl güçlü, kendinden emin ve cesur olunacağını hiç öğretmedim, çünkü ben *senin annemim*. Ben yanında olduğum sürece kimse sana zarar veremez, verse bile sorun olmaz, çünkü ben düzeltirim ve her şeyi yoluna koyarım. Jeopardy'yi kapattıktan sonra *seninle* bu konuşmayı başlattığımda yaptığım ilk şey, bana sorunun ne olduğunu söylemeni istemek ve sonra da bunu düzelteceğimi söylemek oldu. Sana incinme şansı vermeyerek, işleri kendi başına nasıl düzelteceğini bulmana izin vermeyerek, sana sesini bulma şansı vermedim. Güçlü, kendinden emin ve cesur olabileceğini görmene asla izin vermedim. Sana büyük bir kötülük yaptığımı düşünüyorum, Heidi."

Boğazını temizlemek için bir dakika duraklıyor ve annemi hayatımda ilk kez bu kadar duygusal ve suçlu gördüğüm için daha fazla gözyaşımı yutmak zorunda kalıyorum.

"Evet, sesini buldun ve tanıdığım en güçlü kadın haline geldin ve podcast yayınlarındaki müstehcen konuşmalar bir yana, *seninle* daha fazla gurur duyamazdım. Ama tüm bunları yakın zamanda yaptın, oysa en başından beri yapman gerekirdi. Bu kadar kolay olduğun için minnettar olmak yerine bunca zamandır *sana* bunu nasıl yapacağını *öğretiyor* olmalıydım," diyor bana üzülerek. "Hayat kolay değil. Zordur. Ve bazı şeyler seni incitecek. İnsanlar sizi hayal kırıklığına uğratacak ve ağlatacak. Ve seni gerçekten anlayan ve *seninle* ilgili her şeyi seven ilk çocuk karşına çıktığında,

ve onun kalbinizi kıldığını düşünüyorsanız, güçlü olmak ve sizi ezmesine izin vermemek için henüz yeterince pratik yapmadınız. Bu kalın derinin içinde kaçmak yerine kalıp istediğin şey için savaşıacak kadar uzun süredir yaşamıyorsun. Bunun için çok üzgünüm Heidi. Sana nasıl kalıp savaşıacağını öğretmediğim için çok üzgünüm."

Annemin bana söylediği her şey için acınası bir feryat koparmaya fırsat bulamadan, Margie Teyze bunu benim yerime yapıyor.

"Uff da, Peggy, neden gidip bütün bunları söylemek zorundaydın?" diye yüksek sesle ağlıyor, burnunu çekiyor ve gözyaşlarını siliyor. "Harold ve ben bu akşam Amerikan Lejyonu'nda bingo oynamaya gidiyoruz ve şimdi makyajımı yeniden yapmam gerekecek."

Ayaklarımı yere bırakarak öne doğru eğildim ve kollarımı hızla annemin omuzlarına dolayarak onu olabildiğince sıktım.

Kollarını belime dolayıp bizi hafifçe bir o yana bir bu yana sallamaya başladığında, "Sorun yok anne," diye fısıldıyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sen dünyadaki en iyi annesin ve bana *en iyi* çocukluğu yaşattın. Belki seks ya da ilişkiler hakkında hiç konuşmadık ve belki biri bana kötü davrandığında nasıl yumruk atacağımı hiç öğretmedin ama *senin* sayende iyi bir insanım. Naziğim, kibarım, anlayışlıyım ve sadıkım, çünkü bana tüm bunları öğrettin. Ve bana sorarsanız bunlar oldukça iyi şeyler."

Beni bildiği tek şekilde yetiştirdi. Beni annesinin *onu* yetiştirdiği gibi yetiştirdi ve bunda yanlış bir şey yok. Şimdi daha da çok ağlıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bana içini açmasını seviyorum ama annemi asla ama asla bu kadar üzgün görmek ya da böyle bir şey için bu kadar korkunç hissetmek istemiyorum, bu yüzden buna bir son vermek için elimden geleni yapıyorum.

"Gençken sana hiç bağırmadığım, kapımı çarpmadığım ya da günlerce seni görmezden gelmediğim için özür dilerim. Eğer yardımı olacaksa, şu anda bu koltuktan kalkıp koridora fırlayacağım ve eski yatak odamın kapısını *iki kez* çarpacağım. Hatta kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, dramatik bir şekilde '*Aman Tanrım, hayatımı mahvediyorsun!*' diye bağırabilirim."

Annemin vücudu kahkahalarla sarsılıyor, ta ki ben de onunla birlikte gülmeye başlayana kadar ve ikimiz de ağlayan, gülen karmaşalar haline gelene kadar.

Margie Teyze koltukta bana yaklaşıyor ve burnunu çekip yüksek sesle ağlamasının arasında kollarını ikimize de doluyor.

"Bu çok güzel, çok güzel bir an. Kuzenleriniz Harold, Jr., Robby ve Benjamin'i çok seviyorum ama hiç böyle güzel anlarımız olmuyor," diye yakınıyor Margie Teyze, bana ve anneme o kadar sıkı sarılıyor ki yüzüm annemin yüzüne gömülüyor, istesem de konuşamıyorum. "Eve gider gitmez çocukları arayacağım ve konuşacağız. Kadınlar hakkında konuşacağız, seks hakkında konuşacağız ve bu çok güzel olacak!"

Eminim yirmili yaşlarının sonlarında olan Harold, Jr, Robby ve Benjamin, benim yüzümden anneleriyle seks hakkında konuşmaktan büyük mutluluk duyacaklardır. Bir sonraki aile buluşmamızda bol bol özür dilemem gerekecek.

"Üçünüzün hüngür hüngür ağlaması bitti mi? *CSI Miami* beş dakika içinde başlayacak ve ben oturma odamı geri istiyorum," diye anons ediyor babam kapı aralığından.

Üçümüz birbirimizden ayrıldık ve babam *hüngür hüngür* ağlamamızın bittiğinden emin olunca odaya girip koltuğuna geri uzandı. Koltuktan kalkıp koridora doğru ilerlemeye başladım.

"Benimle *CSI* izlemeyecek misin?" diye soruyor.

Kapı aralığında duraksıyorum, anneme bakmadan önce omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Hayır, bu gece olmaz. Duş alacağım ve sorunlarımı çözmenin bir yolunu düşüneceğim."

Annem başını yana eğiyor ve elini kalbinin üzerine bastırarak bana sevgi dolu bir gülümseme veriyor.

"Robby, ben annen," diye konuşuyor Margie Teyze, cep telefonunu kulağına götürerek. "Eğreliotun hazır ola geçtiğinde ve aşağı inmediğinde ne yapman gerektiği hakkında hiç konuşmadık. Bu doğal bir şey, her erkeğin başına gelir ve utanmamalısın. Robby? Alo, Robby? Uff da, bağırmayı kes de sana bunu açıklamayı bitirebileyim!"

Bölüm 30

Podcast'imın onuncu bölümünü bitirip ses dosyamdaki zamanlayıcıya bakarken mikrofonuma "VE SANIRIM BU HER ŞEYİ KAPSIYOR" diye sesleniyorum. "Vay canına, üç saatimi aldı. Umarım çok sıkılmamışsındır. Annemin size tater tot hotdish ya da cheeseball ikram etmemem konusunda bana nasihat vermesini ve bunun canlı bir radyo programı olduğunu, dinleyiciler aradığında sorularını yanıtlayabileceğini varsaymasını çıkaracaktım ama sanırım kalsın. Sonuçta bu benim hayatımın bir parçası. Her neyse, burası Heidi'nin İndirimli Erotika'sı, kapatıyorum."

Kaydı sonlandırmak için fareme tıklıyorum, hızlıca web siteme geçiyorum ve dinleme ya da düzenleme zahmetine girmeden yüklüyorum. Bu ham, gerçek, dağınık ve benim ve kendimi düzenlemeye niyetim yok.

"Vay canına, bunu yapmanı izlemek heyecan vericiydi!" diyor annem, birinci saatten biraz sonra rahat ettiği kanepemden kalkıp başımın üstünü öpmek için yanıma geliyor. "Sanırım bu, eve döndüğünden beri Brent'le konuşmadığın anlamına geliyor."

Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıp kulaklığımı çıkarıp masanın üzerine koyarken başımı sallıyorum.

Dün ailemin evinden ayrılıp eve döndüğümde, bunu mümkün olduğunca geç bir saatte, Brent'in çoktan uyumuş olacağını bildiğim bir saatte yaptım. Ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve söylemek istediklerimi düşünmek için bana zaman tanıması için kendi evimde yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yalan söylemeyeceğim; evde olduğumu fark etmediği ve hemen buraya gelmediği için biraz üzgündüm ama bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. Ben kaçtım. Onu dışladım. Mesajlarına ya da telefonlarına cevap vermedim. Ve eğer güçlü, kendine güvenen bir kadın olmaya devam etmek istiyorsam, *ona* gitmeliyim.

"Yarın işe geri dönmem gerekiyor. Bunu aradan çıkarır çıkarmaz ve kaçırdığımı her şeyi telafi eder etmez onunla konuşacağım" dedim.

Neyse ki EdenMedia bana en başından beri iki haftalık izin verdi ve geçen hafta arayıp ailevi bir acil durum nedeniyle bir haftayı hemen kullanmam gerektiğini söylediğimde çok nazik davrandılar. Onlara yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim, ama onlara bir hafta izin almam gerektiğini açıklamak istemedim çünkü başına gelen en iyi şeyi berbat eden kalbi kırık bir korkaktım.

"Bizimle kalırken bunu sana söylemek istemedim ama Brent neredeyse her gün beni arayıp seni kontrol ediyordu," diye itiraf ediyor annem.

Bunu söylediğinde dudağım titriyor ve bir kez daha kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyorum. Her parçam şu anda evine koşup beni affetmesi için yalvarmak ve yeniden başlayıp başlayamayacağımızı sormak istiyor ama bu o kadar kolay değil. Onunla konuşmadan tüm işlerimizi bir kez daha internette patlattım, çünkü *kendim* için yapmam gereken buydu. Çıktığım tüm bu yolculuk, başkalarını memnun etmek için değil, *kendime* güvenmek ve mutlu olmak için ne gerekiyorsa yapmak istememle başladı. Brent bu yolculuğun büyük bir parçası, bu yüzden onun hakkında ve aramızdaki her şey hakkında konuşmadan edemezdim. Onun hakkında daha önce anlattıklarım kızımadı ama üç saat boyunca aramızdaki en ufak ayrıntıyı bile anlatmamı nasıl karşılayacağını gerçekten bilmiyorum. Umarım kafamdaki her şeyi çözmek için bu çıkışa ihtiyacım olduğunu anlar. Ve kalbimi.

Annem dinlerken. Şimdi annem daha çok şey biliyor bir annenin kızı hakkında bilmesi gerekenden daha fazla. Ama hey, ben büyürken hiç seks konuşması yapmadığımız için bunu kayıp zamanı telafi etmek olarak düşünebiliriz.

Belki Brent dinlemez bile. Ailemin evinden ayrıldığımdan beri bana mesaj atmadı ya da telefonumu aramadı. Belki çok uzun süre bekledim. Belki podcast'imi ona ulaşmak ve özür dilemek için kullanmak çocukçaydı ama aklıma başka bir fikir gelmedi... *ben*. Ben olabilirim çocukça. Ve Ben olabilirim ifşa çok fazla

tamamen yabancılara bilgi vermek. Bir keresinde dondurmacıda sıradaki bir kadına vajinamda zehirli sarmaşık olduğu için bu kadar kıpır kıpır olduğumu (o sırada *hoo- ha* demiştim), çünkü ailemle kamp yaptığımı ve ormanı tuvalet olarak kullanmak zorunda kaldığımı anlatmak için on beş dakika harcadım.

Annem bana sarılıp veda ediyor ve yarın beni arayacağını söylüyor. O gittikten sonra, tüm ışıklarımı söndürmeden, kapımı kilitlemeden ve yatağa gitmeden önce, Brent'in evinin ön penceresinden kederli bir şekilde dışarı bakarak çok uzun zaman geçirdim.

Eve gelir gelmez üç kez yıkadığım tişörtünü giyiyorum. Hala onun gibi kokmuyor ama en azından artık peynir gibi kokmuyor.

"Hey, Heidi! Geri dönmen çok güzel! Umarım ailenle her şey yolundadır," diyor Dave ertesi sabah EdenMedia'ya girdiğimde, çantamı alt çekmeceme itip bilgisayarımı çalıştırırken.

"Tabii ki! Her şey harika; sorduğun için teşekkürler" diyorum, ben yokken ailemle ilgili bir sorun olduğunu düşünmesine neden olduğum için kendimi suçlu hissetmemeye çalışarak.

"Orada çok rahat etmeden önce stüdyo 4'e gidip bir şeye ihtiyaçları olup olmadığına bakabilir misin? Orada önemli biri bir şeyler kaydediyor ve bir süredir onları kontrol etme fırsatım olmadı," diyor Dave. "Senin için telefonlara göz kulak olurum."

Dave ile yer değiştirdikten sonra hızla koridora yöneliyorum ve sessizce stüdyo dördün kapısını iterek açıyorum, gözlerim hemen Dave'in içeceklerini ve atıştırmalıklarını koyduğu duvara dayalı küçük masaya gidiyor. DAW'ın üzerindeki büyük pencereye bakmadan ve pencerenin diğer tarafındaki kaydı rahatsız etmemek için kendimi olabildiğince küçük ve sessiz hale getirmeye çalışarak masaya doğru yürüyorum ve kullanılmış kağıt tabakları, peçeteleri ve kirli strafor kahve bardaklarını kollarımda toplamaya başlıyorum, kayıt yapan kişinin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmeden önce bu dağınıklıktan kurtulmak istiyorum.

"Kanepemde oturmuş, sikim elimde, kendimden ve sevimli komşum hakkında aklımdan geçen tüm kirli düşüncelerden tamamen zevk alıyordum ki annem elini kolunu sallayarak evime girdi."

Kağıt tabaklar, peçeteler ve kirli strafor bardaklar kollarımdan düşüp ayaklarımın dibine savrulurken, duvara monte edilmiş hoparlörden gelen tanıdığım bir ses duymakla kalmadım, aynı zamanda tanıdığım bir hikaye de duydum. Başımı çevirdiğimde, kabinin içinde Aubrey'nin hemen yanındaki taburede oturan Brent'i görüyorum.

"Ah, seni zavallı şey. Nasıl iyileştin?" Aubrey gülerek soruyor.

"Hiç güldüğümü hatırlamıyorum, Aubrey." O da gülüyor, ikisi de başını kaldırıp bakmıyor ya da odada olduğunu fark etmiyor.

Neler olup bittiğini merak ederek ve bir haftadan uzun bir süredir Brent'i ilk kez gördüğüm için midemde kelebekler uçuşurken, hızla çarpan kalbimi sakinleştirebilmek ve onun burada, bir stüdyoda Aubrey'le konuşarak ne yaptığını anlayabilmek için hızla ellerimin ve dizlerimin üzerine yere çöküyorum.

"Pekâlâ. Sıradaki en utanç verici anınıza geçelim. Ve dışarıda bunu dinleyen herkes için, sanırım üç numaraya geldik. Doğru mu bu?" Aubrey Brent'e soruyor.

"Maalesef doğru. Şanslısın ki sen ve ilk podcast'in için, okuyucuların paylaşacak daha bir sürü utanç verici anım olduğunu bilmekten mutlu olacaklar," diye bilgilendiriyor Brent onu.

Aubrey bir podcast mi kaydediyor? Brent tüm utanç verici hikâyelerini onun podcast'i için mi anlatıyor? Şu anda neler oluyor böyle?

Stüdyonun zemininde ellerim ve dizlerim üzerinde kıpırdamadan duruyorum ve Brent'in Aubrey'e ve sanırım tüm okurlarına en utanç verici hikâyelerini anlatmasını dinliyorum.

Ona bankadaki işinde, gerçekten sinir bozucu bir iş arkadaşının odasına geldiğini ve adamla konuşmak zorunda kalmamak için cep telefonunu hemen kulağına götürdüğünü ve cep telefonunun elinde çaldığını anlatıyor.

Yedinci sınıfta bir kızı ilk kez öptüğünü ve onu öpmeden önce naneli sakız çiğnediğini, böylece

ama sakızı çıkarmayı unuttu. Sakızı ağzına götürmeyi başardı ve sakız boğazına kaçmaya başladı. 9-1-1'i aramak ve Heimlich manevrası yaptırmak zorunda kaldı.

Ona bekaretini kaybettiğini sandığı geceyi anlatıyor ama *aslında* bekaretini kaybetmediği ortaya çıkıyor. Şehre gittiğini, harika olduğunu ve her şeyi mükemmel yaptığını düşündüğünü ve bitirene kadar hiç sokmadığını fark etmediğini açıklıyor. Penisini yatağın içinde bacaklarının arasına sokuyordu.

Sonra ona bekaretini *gerçekten* kaybettiği geceyi anlatıyor, Sadece bir pompa dayanabildi ve sonra ağlamaya başladı ve bu kadar kötü olduğu için kızıdan özür diledi.

Neredeyse bir saattir yerde olduğumu fark edene kadar her biri bir öncekinden daha utanç verici hikâyeler anlatmaya devam ediyor.

"Oh, Brent. Sana sarılmalı mıyım yoksa ilk podcast'im için bana en iyi malzemeyi verdiğin için teşekkür mü etmeliyim bilemiyorum," diyor Aubrey gülerek. "Bunu bitirmeden önce, neden herkese bugün kendini olabilecek en iyi şekilde küçük düşürmeye karar verdiğini anlatmıyorsun?"

Kabinin içinden bir duraklama sesi geliyor ve ben de o anda kendimi yavaşça yerden kaldırarak dizlerimin üzerine kadar yükseliyorum, boynumu eğerek DAW'ın üzerinden kabinin içini görmeye çalışıyorum. Masanın yanındaki tekerlekli ofis sandalyesine elimi dayayıp kendimi daha da yukarı iterek nihayet Brent'in yüzünü biraz olsun görebiliyorum.

Tanrım, onu özlemişim.

Bir haftadır uyumamış gibi görünüyor. Yüzünün her yerinde kirli sakal var, saçları dağınık ve sadece... üzgün görünüyor.

"Her şeyi berbat ettim," diyor Brent sessizce. "Sevdiğim kadının güvenine ihanet ettim. Aramızdaki her şeyin yalan olduğunu düşünmesine neden oldum, çünkü en başından beri ona karşı dürüst değildim. Son zamanlarda yaptığı ve başardığı her şeyden şüphe etmesine neden oldum. İhtiyacım olan her şeyi yapmak yerine sadece onun istediklerini yaptığımı düşünmesini sağladım.

Ona yardım etmek. Onunla söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeyin yalan olmadığını bilmesini istiyorum. Yaşadığımız şey hayatımda hissettiğim en dürüst, en gerçek şeydi. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Ve eğer bu benimle olmazsa, bu beni öldürecek, ama onun mutlu olduğunu bildiğim sürece sorun olmayacak. O inanılmaz, akıllı, güzel, güçlü bir kadın ve umarım bunu asla unutmaz. Her şeyi tek başına yapmadığını düşünebilir ama yaptı. Ben sadece yolculuk için yanındaydım. Ve lanet olsun, ne muhteşem bir yolculuktu."

Aubrey podcast'i kapatıyor, Brent'e ve okuyucularına dinledikleri için teşekkür ediyor ve vücudum sessiz hıçkırıklarla sarsılırken, hıçkırıkların gücü tekerlekli aptal ofis sandalyesini elimin altından itiyor. Sandalyenin duvara çarpmasıyla yana doğru uçuyorum ve gürültülü bir "Orospu çocuğu!" sesiyle yan tarafıma yığılıyorum.

Kabinin kapısı uçarak açılıyor ve yerden başımı kaldırdığımda Aubrey ve Brent'in kapı aralığında durmuş, yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesiyle bana baktıklarını görüyorum.

"Tanrım! Sen iyi misin?" Brent aceleyle yanıma gelip 'u dizlerinin üzerine çöktürerek soruyor.

Parmaklarının ucuyla gözlerimin önündeki saçların bir kısmını fırçalamadan önce elini başımın üstünde gezdiriyor. Sonra yanağıma, omzuma, koluma dokunuyor ve kendimi incitmediğimden emin olmak için vücudumun geri kalanını hızlıca kontrol ediyor.

Gururum dışında yaralanan bir şey olmadığına kanaat getirdiğinde ellerimi tutup ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Sizi biraz yalnız bırakayım," diyor Aubrey, Brent'in arkasından yürüyüp stüdyodan çıkarken omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor ve kapının yumuşak bir *tıkırtıyla* kapanmasına izin veriyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum o gittikten sonra.

Karşılıklı dururken Brent hâlâ kendi elleriyle tuttuğu ellerimi sıkıyor.

"Başka nerede olabilirdim ki?" Yüzünde mahcup bir ifadeyle omuz silkiyor. "Benimle konuşmazdın. Ailenin evinden döner dönmez kapıda belirmek istemedim, çünkü o zaman penceremden dışarıyı izlediğimi ve tam olarak ne zaman eve geldiğini bildiğimi anlardın ve bu çok nazik bir davranış olurdu.

sapıkça. Ama şimdi fark ediyorum ki iş yerine habersiz gelmek de biraz ürkütücü olabilir."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum ve ona başımı sallıyorum.

"Aubrey'e tüm bunları anlattığına inanamıyorum," diyorum hayretle, başımla kulübeyi işaret ederek. "Ve tüm okurlarına. Yüz binlerce okuyucusu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Brent ellerimden birini bırakıp avuç içini yanağıma bastırıyor.

"Başka ne yapacağımı bilemedim. Yaptığım şey yüzünden seni utandırdığımı ya da küçük düşürdüğümü bilmek beni neredeyse kırıyordu. Asla böyle hissetmeni istemem, özellikle de benim yaptığım bir şey yüzünden. Bu yüzden bunu telafi etmenin en iyi yolunun kendimi tamamen küçük düşürmek olduğunu düşündüm."

Başparmağını yumuşak bir şekilde yanağıma doğru ileri geri sürtmeye başlıyor ve ben de bir dakikalığına gözlerimi kapatıp yanağımı daha sert bir şekilde eline bastırıyorum. Bir haftadır ona bu kadar yakın olmadığım ve ellerini üzerimde hissetmediğim için, bu anın her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum. Ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Ona ihtiyacım olanı söyleyene kadar olmaz.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum.

"Senden kaçtığım için özür dilerim. Bana söylediğin onca şeye inanmadığım için üzgünüm. Kalıp savaşımalıydım. Söz veriyorum, tüm bunlardan sonra hala benimle olmak istiyorsan, bir daha asla gitmeyeceğim. Kalacağım, dinleyeceğim ve savaşıcağım çünkü sen savaşmaya değersin. Ve büyükbabamın Kirli Boyun Bertha'yla neredeyse yaptığı gibi bir hata yapmak istemediğim için ve oğlumuzu yirmi yedi yaşındayken ilk kez ereksiyon hakkında konuşmak için çağırmak istemediğim için ve kızımızın bir haftayı peynir gibi kokarak geçirmesini istemediğim için."

Brent bana deliymişim gibi bakmıyor bile.

"Anlaşıldı," diyor. "Oğlumuzla yaşına uygun bir zamanda ereksiyon konusunu konuşacağız ve kızımızın düzenli olarak duş aldığından emin olacağız."

Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Ve tüm bunları neredeyse çöpe atacak kadar nasıl aptal olabildim?

"Ayrıca podcast yayını için tüm hikayemizi en ince ayrıntısına kadar anlattığım ya da anlatmadığım için de özür dilerim," diye ekliyorum yüzümü buruşturarak.

"Biliyorum." Gülüyor. "Dinledim. Bekle, bunun için çok mu erken? Sana yaptığım aptalca şeyleri hatırlatmamam gereken belli bir zaman aşımı süresi mi var?"

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hayır. Dinlediğine sevindim. Artık ne kadar deli olduğumu *gerçekten* biliyorsun. Ayrıca, bekaretini gerçekten Serta Peluş iki kişilik yatakta mı kaybettin?" Gülümsememek için kendimi zor tutarak soruyorum.

"Tam boydu, çok teşekkür ederim. Ve beni hiç geri aramamasının yarasını hala taşıyorum. O şeye en iyi işlerimden bazılarını verdim. Bu beni derinden yaralıyor, Heidi. Beni derinden yaralıyor."

Başımı arkaya atıp gülüyorum.

"Sadece bir sorum var," diyorum kahkahalarım yatıştığında. "Madem benimle tanıştığın andan itibaren benden hoşlandın, neden bana hiç çıkma teklif etmedin?"

"Tam bir ortaokul korkağı gibi konuşmak istemem ama benden hoşlanmadığını düşünüyordum. Podcast'ini dinlediğimde ve nasıl hissettiğini öğrendiğimde, neredeyse kulaklıklarımı çıkarıp koşarak evine geliyordum. Ama sonra dinlemeye devam ettim. Ve sen kaybolduğunu söyledin. Seni tamamen ortadan kaldıran kişi ben olamazdım çünkü sorumluluğu ben aldım ve tüm kararları ben verdim. Bunu kendi başına çözen gerekiyordu. Brent Miller'ı sana gümüş tepside sunamazdım." Bana göz kırpmıyor.

"Tanrım, çok gülünçsün. Ve seni çok seviyorum," diyorum ona, hiç tereddüt etmeden ya da sinirlenmeden ağzımdan çıkmasına izin verdiğim için hiç şaşırmadan.

Bunu bilmeyi hak ediyor. Az önce kendine yaşattıklarından sonra ve eminim Aubrey'nin okuyucuları o şeyi yüklediğinde ona yaşatacaklarından sonra, kesinlikle bunu hak ediyor.

Brent'in ağzından bir rahatlama iniltisi çıkıyor, ardından kolları aniden beni sarıyor ve göğsüne doğru çekiyor. Kollarımı omuzlarına doluyorum ve başımı boynunun kenarına gömüyorum, o başımın üstünü öperken çok uzun zamandır ilk kez onu içime çekiyorum.

"Ben de seni seviyorum Heidi Larson," diye fısıldıyor, yüzümü boynundan kaldırıp ayak parmaklarımin ucuna basarak ona *gerçek* bir öpücük verdiğimde.

Bir haftadır hayalini kurduğum bir öpücük. Daha önce paylaştığımız tüm öpücüklerden daha iyi bir öpücük, çünkü sonunda her şey açığa çıktı - iyi, kötü ve utanç verici.

Birkaç dakika sonra ayrılıyor ve Brent stüdyodan çıkarken parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

Koridorda el ele yürürken Brent bana "Biliyor musun, artık Heidi's Discount Erotica'nın adını değiştirmen gerekecek," diyor.

"Nedenmiş o?" diye soruyorum.

"Bebeğim, sende *indirimli* bir şey yok. Sen birinci sınıf, birinci sınıf, pahalı bir erotikasın."

Resepsiyon alanına çıkarken ona iyi huylu bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

Huh. Heidi's Top Shelf Erotica. Kulağa hoş geliyor.

Sonsöz

Heidi'nin Top Shelf Erotica, Bölüm 62

"Hayal edebileceğiniz her ihtiyaca uygun her şekil ve boyutta seks oyuncaklarıyla tüm erotik fantezilerinizi gerçeğe dönüştüren Zevk Sarayı tarafından size sunulan HEIDI'NİN En İyi Raf Erotika'sına HOŞ GELDİNİZ.

"Çocuklar, Heidi'nin Top Shelf Erotica'sının birkaç aydır yayınlandığını biliyorum, ama sponsorlarımın olması benim için hala çılgınca!

"Tamam, iyi şeylere geçelim.

"Her şeyden önce, iki hafta önceki balayım muhteşemdi. Hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Brent ve ben Bali'de rahatlatıcı ve diyebilirim ki kesinlikle erotik bir zaman geçirdik.

"İlk çıplak plajımıza gittik ve endişelenmeyin, gelecek haftaki podcast'te özel konuğum burada olduğunda size her şeyi anlatacağım - Elizabeth Franklin, son zamanlardaki favori erotik romanlarımdan biri olan *Take My Breath Away*'in yazarı. Kitabından bir alıntı okuyacak ki bu çok ateşli, millet! Çok fazla bilgi vermek istemiyorum, ama içinde - tahmin ettiğiniz gibi - çıplak bir plajda üçlü bir ilişki var! Ve hayır, Brent ve ben üçlü sekse katılmadık. Oradayken bir plajda seks yapmış olabiliriz ya da olmayabiliriz, ama eğer yaptıysak, size söz veriyorum, sadece ikimizdik, gece geç saatlerde ve plaj boştu.

"Herkes geçen hafta Altın Küre'yi izledi mi? Oğlumuz Jameson'ın Sinema-Drama Dalında En İyi Erkek Oyuncu ödülünü aldığını gördünüz mü? Jameson, eğer dinliyorsan, bunu sana telefonda da söylediğimi biliyorum ama seninle gurur duyuyorum!

"Son podcast yayınımdan sonra annemin nasıl olduğunu öğrenmek isteyen pek çok dinleyici sorusu aldım. Tüm ilginiz ve nazik sözleriniz için size teşekkür etmemi istedi. Annem gayet iyi. Kalçası aslında kırılmadı ve denemek için iyi bir fikir olduğunu düşündüğü seks salıncağını isteyen olursa bana haber verin, size göndereyim. Lütfen, size yalvarıyorum, birine göndermeme izin verin. Babamın o şeyi evlerine kurmasına asla izin vermemeliydi ve bir kez daha denemeyi düşünmeden önce derhal gitmesi gerekiyor.

"Bakalım, başka ne var? Eski işverenim EdenMedia'daki iyi dostlarım, ben balayındayken bana yeni çıkacak sesli kitapların gelişmiş kopyalarından oluşan yeni bir kutu gönderdiler. Bildiğiniz gibi, EdenMedia'nın kitap ürettiği tüm yayınevleriyle ortaklık kurdum. Sadece sesli kitap almakla kalmıyorum, aynı zamanda oturma odamızda sürekli büyüyen erotik romantizm kitaplığıma eklemem için bana ciltsiz kopyalar gönderecek kadar da nazikler. Ve yatak odamızda. Ve boş yatak odası. Ve geçen ay mutfığa eklediğimiz yeni raf. Ve sizler için okuduğum en sevdiğim erotik sahnelerin her birinin altını çizdiğimden emin olabilirsiniz. Brent onlara benim kadın şaplak bankam demeyi seviyor.

"Her neyse, henüz hiçbirini dinleme ve kitaplarda vurgulamak için favori sahnelerimi bulma şansım olmadığı için üzgünüm. Çok meşguldüm. Muhteşem kocamla bol bol seks yapıyordum. Söz veriyorum bu gece onlara başlayacağım ve Bayan Franklin ile röportajımdan sonra önümüzdeki hafta ilk eleştirim ve sıcak alıntımı sizin için hazırlayacağım.

"Bugünün Haftanın En İyi Raf Erotik Sorusu Michigan'daki Shauna'dan geliyor. Shauna şöyle yazıyor, *'Erkek arkadaşına doğru noktaya vurmadığını söylemenin bir yolunu bulmakta zorlanıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsanız. O çok çaballıyor ve ben de o doğru yapıyormuş gibi davrandığım için kendimi çok kötü hissediyorum ve aslında yapmadığım halde onun yaptıklarından zevk alıyorum. Heidi, lütfen yardım et!'*

"Shauna, sana karşı açık sözlü olacağım. Yapman gereken ilk şey, söylemen gereken kelimeleri söylemeye çalışmak. Erkek arkadaşın klitorisini bulamıyor, değil mi? Ve eğer klitorisini bulamazsa, sana asla zevk vermeyecektir, bu da seni

orgazm taklidi yapıyorsun ve bunun kimseye faydası yok, özellikle de ona. Ona karşı dürüst olmalısın. Bu zor olacak ve muhtemelen duygularını biraz incitecek, ama bunu atlatacaktır. Eğer sizi seviyorsa, sizi memnun etmek için elinden geleni yapmak isteyecektir. Artık numara yapmak yok. Onunla konuşun. Erkeğinin klitorisini bulmasına yardım et, Shauna! Ayrıca, e-postanı kontrol et. Her ihtimale karşı sana Zevk Sarayı için %50 indirim kuponu göndereceğim.

"Sorularınızı Erotic Heidi at gmail dot com adresinden bana göndermeyi unutmayın. Podcast'lerimden birinde sorusu okunan herkes, o hafta hangi erotik romanı öne çıkarıyorsa onun sesli bir kopyasını kazanıyor!

"Ayrıca, Penelope Sharp'ın bugünden itibaren bir hafta içinde çıkacak olan kitabı *Metresine Sahip* Çıkmak'a göz atmayı unutmayın. Kaçırdıysanız, Penelope nedime elbisesi provası için şehirdeyken bir alıntı okuduğum ve onu bir röportaj yapmaya zorladığım 56. Bölüme göz atın. Bu özellikle lezzetli alıntıda, sizi tüm doğru yerlerde ıslatacak hafif bir esaret vardı ve kahramanın ebeveynlerinin uğramasını içeren ciddi erotik sahnenin şaşırtıcı derecede komik bir sonu vardı. Bu bazı eski dinleyicilerime tanıdık gelebilir ve Brent, tatlım, bunun için hala üzgünüm ve seni seviyorum!

"Ben Heidi Miller, kapatıyorum ve unutmayın:

Güçlüsün, kendine güveniyorsun ve çok seksisin.

Bunu öğrenin, yaşayın, sevin ve inanana kadar aynada kendinize yüksek sesle söyleyin."

Son

Tara'nın tüm kitaplarına göz atın: www.tarasivec.com

Andi ile bağlantı kurun: facebook.com/VOAndi

Teşekkür

Audible'da Heidi'yi hayata geçirmemize yardımcı olan herkese ve muhteşem menajerimiz Kimberly Brower'a teşekkür ederiz.

"Heidi'nin Dört Harfli Kelimeler Rehberi" başlığımızın arkasındaki dahi Lauren Blakely'e teşekkür eder ve kocaman bir öpücük gönderirim. Bizi kirli zindandan uzak tuttuğun için teşekkürler.

Heidi'nin RT'de "doğduğu" gece orada olan Andi'nin anlatıcı kız kardeşlerine teşekkür ederiz: Amy Landon, Xe Sands ve Christa Lewis.

Jennifer L. Armentrout'a ve Apollycon18'de Heidi'nin sesli kitap panelinde ilk kez halk karşısına çıkmasına izin veren herkese teşekkür ederim.

Teşekkürler ve Audio Ruckus'tan Karen ve Kyle'a sahip olabileceğimiz en iyi "Daves" oldukları için kocaman sarılıyoruz.

Audible'daki Rose Hilliard ve Melissa Bendixen'e tüm enerjileri, hevesleri ve sıkı çalışmaları için ve bizimle bu kadar iyi ilgilendikleri için özel bir teşekkür.

Son olarak, tüm dinleyicilere ve okuyuculara, sürekli desteğiniz için ve özellikle sizin için bu hikayede işbirliği yapmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

